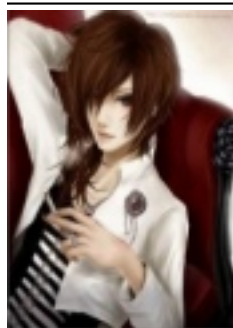

Át Chủ Bài Tàn Bạo

Contents

Át Chủ Bài Tàn Bạo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	1
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	20
6. Chương 6	27
7. Chương 7	33
8. Chương 8	40
9. Chương 9	44
10. Chương 10	52

Át Chủ Bài Tàn Bạo

Giới thiệu

Phương Triễn Vũ, một nghệ sĩ gốm sứ không những có tài mà còn rất trẻ tuổi. Hấn lạnh lùng, quái g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/at-chu-bai-tan-bao>

1. Chương 1

2. Chương 2

Thứ tư, Triệu Tinh Từ giống như mọi hôm, hết giờ làm việc liền rời bệnh viện lái xe đến giáo hội tham gia đọc kinh.

Phía sau chiếc xe ô tô màu trắng nơi phụ cận giáo đường có chỗ trống, cô đỗ xe tại đó, cước bộ nhẹ nhàng đi vào bên trong.

“Tinh Từ!” Có người từ đằng sau gọi tên cô.

Triệu Tinh Từ không cần quay đầu lại vẫn có thể nhận ra thanh âm đó.

“A! Anh hai!” Cô xoay người, vẫy tay chào người đàn ông đang hướng chỗ cô đi tới “Anh đang ở đây chờ em sao?”

Bình thường cô đều về nhà cha mẹ ăn cơm sau đó mới đến giáo đường, nhưng hôm nay cô ra về trễ nên đành phải bỏ qua bữa ăn gia đình.

“Mẹ thấy em chưa về nhà nên lo lắng con gái cưng của hai người gặp chuyện gì, anh đây đành phải cúi đầu đến xem” Triệu Tinh Hoa cười nói nhìn đứa em gái, giúp cô cầm lấy chiếc túi nặng trên tay “Sao thế? Hôm nay nhiều việc lắm à?”

“Vâng” Triệu Tinh Từ gật đầu.

Haizz! Trong nhà, cô là người nhỏ tuổi nhất, lại là con gái, bởi vậy luôn bị cha mẹ xem như là một đứa con nít, lo lắng này lo lắng nọ. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô muốn sống tự lập.

“Tinh Từ, em cũng đã hai mươi bảy gần hai mươi tám tuổi rồi, cả ngày bận rộn như vậy, làm sao có thời gian yêu đương đây?” Triệu Tinh Hoa hỏi.

“Anh hai, chính anh còn không phải đang độc thân sao? Thế mà còn lo lắng cho em” Triệu Tinh Từ liếc anh trai mình một cái, vui sướng khi người khác gặp họa “Chỉ cần phía trước còn có anh như thế, em cũng không cần lo lắng về vấn đề kết hôn”

“Không thể nói vậy được nha. Con gái vừa qua ba mươi tuổi thì giá trị con người liền tuột dốc thê thảm, nhưng đàn ông bước qua tuổi thứ ba mươi thì lại càng có thêm mị lực” Bộ dạng hần đầy đắc ý.

“Anh muốn nói gì cũng được” Triệu Tinh Từ chịu không nổi lắc đầu “Anh hai, nếu không có chuyện khác thì em vào giáo đường đây”

“Ừ! Mau đi đi! Anh phải về bấm báo cùng mẫu hậu, công chúa bảo bối của người đã vào giáo đường bình yên vô sự” Triệu Tinh Hoa vỗ vỗ bả vai em gái, vừa định xoay người thì đột nhiên nhớ đến một việc “Đúng rồi, chút nữa thì anh quên mất, chủ nhật này có một buổi triển lãm đồ gốm mà anh lại có hai vé, em muốn đi không?”

Hắn thân là người trong giới nghệ thuật, bây giờ đang là giảng viên của một đại học nghệ thuật tư nhân. Đối với các tác phẩm đồ gốm, đồ sứ, thủy tinh đều rất có hứng thú.

Triển lãm đồ gốm? Triệu Tinh Từ nghiêng đầu nghĩ nghĩ. Toàn thân trên dưới của cô không có một tế bào nào mang hơi hướng nghệ thuật, chẳng những đối đồ gốm đốt đặc cán mai, ngay cả triển lãm nghệ thuật cũng không có chút hứng thú nào.

Bất quá, coi như đi cùng anh hai giết thời gian đi.

“Được thôi, dù sao em cũng không có chuyện gì làm. Em vào đây”

Nói xong, cô cười cười hướng anh trai vẫy tay, đẩy cánh cửa cửa thủy tinh đi vào.

“Bác sĩ Triệu Tinh Từ, bác sĩ Triệu Tinh Từ, mời cô đến phòng khám bệnh lâu hai” Lúc giờ nghỉ ngơi buổi trưa, loa phát thanh bệnh viện đột ngột vang lên.

Trong nhà ăn bệnh viện, Triệu Tinh Từ làm cái mặt quỵ, để đĩa xuống.

“Thật vất vả mới được một ngày ăn cơm trưa đúng giờ, không biết lại có chuyện gì đây?” Cô bất đắc dĩ nói với Bành Tuệ Phân.

“Lạ thật, khoa tâm thần chúng ta đâu có việc gì phải khám gấp đâu, vì sao bỗng nhiên lại gọi cậu?” Bành Tuệ Phân cũng không hiểu được thấy kỳ lạ.

“Kệ đi, dù sao mình cũng ăn xong rồi, mình đến xem xem có chuyện gì, cậu cứ từ từ ăn” Triệu Tinh Từ đứng lên, xếp lại ghế, dọn dẹp mâm cơm cẩn thận.

Cô bước nhanh đi đến quầy phòng khám bệnh lâu hai.

“Bác sĩ Triệu, cô cuối cùng cũng đến đây” Y tá thấy cô từng đằng xa đã gấp gấp gọi, bộ dạng giống như buông lỏng một hơi.

“Sao lại thế này?” Chuyện gì vậy? Cô thật không hiểu mọi chuyện ra làm sao.

“Bệnh nhân kia kiên quyết muốn gặp cô” Tiếp theo, y tá bèn đến gần tai cô nói nhỏ “Tâm tình của hân thật không ổn định, vừa rồi còn nói nếu không thấy cô, hân sẽ tự sát. Tôi đã báo với bảo vệ rồi”

Triệu Tinh Từ nhìn theo hướng y tá chỉ.

Một người đàn ông đang quay lưng lại phía cô, ủ rũ ngồi đợi trên ghế chờ khám bệnh.

Cô gạt đầu với vị y tá tỏ vẻ mình sẽ xử lý, sau đó đi đến bên cạnh người nọ, tận lực nói với thanh âm mềm mại nhất có thể: “Anh này, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

Người nọ vừa nghe thấy thanh âm của cô liền nhanh chóng quay đầu đứng dậy, kéo lấy tay cô nói: “Bác sĩ Triệu, em nhất định phải gả cho anh, anh không thể không có em”

Tất cả mọi người ở đây đều bị hân dọa nhảy dựng lên, Triệu Tinh Từ thử rút bàn tay bị hân nắm chặt ra nhưng làm sao cũng không rút được.

Cô cố gắng duy trì nụ cười làm yên lòng người nọ: “Anh này, anh buông tay tôi ra trước được không? Buông ra rồi chúng ta cùng nói chuyện nhé?” Vừa nhìn liền biết tinh thần người nọ có vấn đề, Triệu Tinh Từ chịu đựng đau đớn trên cổ tay, cố gắng trấn an tinh thần hân.

Cô nhận ra hân là một người bị chứng bệnh trầm cảm.

Người bị trầm cảm so với người bình thường cũng giống nhau, nhưng một khi phát bệnh sẽ có tính công kích. Tuy rằng thần chí đều rất tỉnh táo nhưng cũng không cách nào khống chế hành vi của mình.

“Anh không buông, anh sẽ không buông tay em ra đâu! Trừ phi em đáp ứng sẽ gả cho anh” Người nọ như một đứa trẻ làm nũng.

“Anh cứ dùng sức ép tôi thì làm sao tôi dám gả cho anh đây?” Triệu Tinh Từ chớp chớp mắt, lộ ra biểu tình đau đớn.

Thân là bác sĩ khoa tâm thần, ngoại trừ năng lực chuyên nghiệp bên ngoài ra thì còn cần phải có bản lĩnh diễn trò, bởi vì bác sĩ không thể nào cùng bệnh nhân phân rõ phải trái, nhất định phải dùng phương thức khác làm yên lòng người bệnh mới được.

Người nọ do dự buông lỏng tay.

Triệu Tinh Từ đối với hân mỉm cười cổ vũ tinh thần, nhìn thấy hai bảo vệ bệnh viện đã đứng phía sau người nọ. Thừa dịp anh ta vì nụ cười của mình mà buông lỏng tâm tình, lúc này cô cực kỳ nhanh rút tay về, lui về sau một bước dài.

Bảo vệ phía sau đồng thời xông lên, chế phục anh ta.

“Em gạt anh! Các người lừa tôi!” Người nọ càng không ngừng giãy dụa, hướng Triệu Tinh Từ rống to.

“Anh này, thật xin lỗi, tôi không thể gả cho anh” Cô nghiêm mặt nói, sau đó quay sang y tá phân phó: “Cô bây giờ chỉch cho bệnh nhân một mũi an thần để anh ta nghỉ ngơi một chút, sau đó thử liên lạc với người nhà xem họ có đồng ý cho anh ta nhập viện hay không”

Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên cô gặp bệnh nhân nói yêu mình, nhưng chỉ cần cô uyển chuyển cự tuyệt thì bọn họ đều biết khó mà tự rút lui. Tuy nhiên, bệnh nhân kích động như người họ thì đây là lần đầu tiên, từ đầu cô cũng bị hù dọa nhưng với bản năng của một vị bác sĩ cũng khiến cô lập tức trấn định lại.

“Vâng!” Y tá nói: “Bác sĩ Triệu, tay cô không sao chứ?”

Triệu Tinh Từ xoa xoa cổ tay bị người nọ nắm đến ửng đỏ lên, lắc đầu nói: “Không có việc gì, hơi đau một chút mà thôi. Tôi về phòng làm việc đã, nếu có chuyện gì xảy ra cứ đến báo cho tôi biết”

Tình huống lần này cuối cùng cũng có thể giải quyết, nhưng phía sau đó cũng còn rất nhiều vấn đề cần xử lý. Cô muốn về phòng làm việc xem trước bệnh án để chuẩn bị khi cần đến.

Buổi chiều, Phương Triễn Vũ đột nhiên xuất hiện ở trong phòng khám bệnh của Triệu Tinh Từ.

“Xin chào anh Phương!” Triệu Tinh Từ nhìn thấy hắn, nở nụ cười chuyên nghiệp ảm áp. Cô liếc mắt nhìn vào bệnh án “Lần khám bệnh trước của anh đến nay vẫn còn chưa đến một tuần, có phải có chỗ nào không được khoẻ hay không?”

Có thể là bởi vì lần trước hắn giúp cô cho nên lúc này gặp lại, cô không khỏi cảm thấy một chút thân quen.

Cô nhìn sau hắn, hôm nay hắn đến một mình.

Phương Triễn Vũ định nói chuyện, lại lơ đãng nhìn thấy cổ tay cô lộ ra phía bên ngoài lớp áo trắng bác sĩ một vòng bầm tím.

Hắn nhướng mày hỏi: “Đó là chuyện gì xảy ra?”

“Sao?” Triệu Tinh Từ theo tầm mắt của hắn nhìn lại, bỗng tỉnh ngộ “À! Anh nói cái này sao? Không có gì, trưa nay có một bệnh nhân đại não bệnh viện, không cẩn thận nên bị thương một chút, thật ra nó chỉ nhìn hơi đáng sợ một chút thôi chứ cũng không có sao”

“Bầm tím cả mà con bảo không nghiêm trọng sao?”

Chăm chú nhìn vết thương trên cổ tay cô, tim của hắn không khỏi phấp phấp.

Lời nói vụng về thật không thích hợp để biểu đạt sự quan tâm. Hắn đến bệnh viện thật ra cũng không phải vì tái khám, mà là muốn gặp cô. Ngoại trừ làm bệnh nhân của cô, hắn cũng không biết dùng cách gì để đến gần cô.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc nhìn Phương Triễn Vũ. Vừa rồi là cô nghe lầm sao? Cô làm sao lại cảm thấy thanh âm lãnh đạm của hắn có chút xót xa?

“Cám ơn anh đã quan tâm, hiện tại có thể để tôi trở về thân phận bác sĩ không? Hỏi anh một chút, sau khi uống thuốc, anh có cảm thấy tốt hơn nhiều không?” Triệu Tinh Từ ngược mắt lên, đối đãi với hắn như những bệnh nhân khác, nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

Bỗng nhiên, trong nội tâm cô không hiểu sao lại giật mình, lập tức nhanh chóng chuyển dời tầm mắt đến bệnh án trên bàn.

Cô có chút không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tại sao có thể như vậy? Cô thấy thật buồn bực.

Từ trước đến nay cô chưa từng nảy sinh ra phản ứng này khi đối mặt với bệnh nhân, nhưng trong con người của hắn dường như có một loại ánh sáng khiến cô nhìn không được muốn tránh đi, nhưng vẫn cảm thấy rất quen thuộc.

“Tôi thấy không còn mất ngủ nữa nhưng những triệu chứng khác vẫn còn” Thanh âm của Phương Triễn Vũ vang lên bên tai cô.

“Vậy sao?” Triệu Tinh Từ bắt buộc chính mình lần nữa chuyển dời ánh mắt về phía hắn “Thật ra thuốc thì cũng chỉ có thể điều trị phần vỏ, không thể trị tận gốc. Cách hiệu quả nhất vẫn là phải tìm ra nguyên nhân gây nên áp lực cho anh”

“Tôi đã biết” Phương Triễn Vũ gật gù đầu, tiếp đó lại đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, khoa tâm thần các cô có tình nguyện viên không?”

“Ách... có!” Cô có chút trở tay không kịp khi hắn đột nhiên nói sang chuyện khác: “Anh cần người theo giúp à?”

Phương Triễn Vũ lắc đầu: “Tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi”

Triệu Tinh Từ nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, trong đầu hiện lên một ý nghĩ: Tâm tư dường như so với tuổi của hắn trưởng thành hơn rất nhiều.

Cô có chút nghi hoặc, vì sao một người thanh niên chỉ mới hai mươi bốn lại thâm trầm như vậy khiến người khác nhìn không rõ tâm tư của hắn? Quá khứ của hắn rốt cuộc có bóng ma gì?

Cầm lấy bút bi, cô vừa viết vài dòng lên bệnh án, vừa nói: “Tôi sẽ đổi cho anh một ít thuốc có thể giúp tim anh đập bớt nhanh cùng với khó thở. Bản thân anh cũng hạn chế suy nghĩ nhiều, nghĩ nhiều quá sẽ không tốt cho tinh thần đâu. Hi vọng anh sẽ nhanh chóng thoát khỏi nó”

“Cô cũng có áp lực rất lớn sao?” Hắn tò mò hỏi.

Ở trong lòng hắn, hình tượng của cô luôn hoàn mỹ, giống như thiên sứ chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể chạm vào. Hắn chưa từng nghĩ tới cô giống người bình thường, cũng có áp lực cùng suy sụp.

“Đương nhiên! Lần trước anh không phải nói cuộc sống là một loại áp lực sao?” Triệu Tinh Từ cười trả lời, cảm thấy câu hỏi của hắn thật thú vị.

Cô đưa bệnh án cho y tá, rồi hướng Phương Triển Vũ nói: “Tuy nhiên, sau khi vào khoa tâm thần, tôi yêu cầu bản thân mình phải tự học cách thả lỏng tâm tình, trực tiếp đối diện với thực tế, nếu không làm sao có thể giải tỏa áp lực cho người khác được? Làm sao trở thành một bác sĩ tốt?”

“Cô thật sự là một bác sĩ giỏi” Phương Triển Vũ âm thầm cười, tiếp nhận đơn thuốc từ tay y tá.

Lúc trước nếu không phải bởi vì sự xuất hiện của cô, hắn sẽ không bao giờ biết được thế giới này còn rất nhiều điều chuyện tốt đẹp, đương nhiên cũng không thể tưởng tượng được bây giờ hắn sẽ thành người như thế nào.

Là cô, cô đã mang đến cho sinh mệnh hắn một chút ấm áp, cho hắn dũng khí để sống sót.

“Gặp lại sau” Phương Triển Vũ gật nhẹ đầu, hướng ngoài cửa đi khỏi.

“Đúng rồi! Anh Phương!” Triệu Tinh Từ ở phía sau gọi hắn lại “Cám ơn anh đã giúp đỡ tôi đêm hôm đó”

Phương Triển Vũ quay đầu lại, bên môi hé ra một nụ cười nho nhỏ hiếm hoi “Đừng khách sáo”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

“Bác sĩ Triệu, cô có thấy anh chàng đó cười lên trông rất đẹp trai không?” Hai con mắt của y tá bên cạnh sáng lên, thì thào nói với Triệu Tinh Từ.

Triệu Tinh Từ mỉm cười, không nói gì, trong lòng tự suy ngẫm.

Hắn nên cười nhiều một chút... Khi hắn cười, tựa như mặt đất khi trời đông giá rét đột nhiên thoáng hiem một mầm non mùa xuân.

Hôm sau, giờ khám bệnh vừa điểm, Triệu Tinh Từ vội vàng rời khỏi văn phòng tiến vào phòng khám bệnh, bước qua quầy nhận phiếu ở lầu hai thì cô đột nhiên kinh ngạc dừng bước lại.

Nhìn thấy vài cô y tá mang theo ánh mắt mơ mộng chen chúc trong quầy mà người bị bọn họ vây quanh, đúng là Phương Triển Vũ với vẻ mặt không chút kiên nhẫn.

Phương Triển Vũ vừa nhìn thấy Triệu Tinh Từ, lập tức bỏ lại đám y tá ngưỡng mộ đằng sau vẫn nhìn hắn chằm chằm.

“Tôi đối với bọn họ không chút hứng thú” Hắn cười giấu một tiếng.

Những người phụ nữ kia khi nhìn thấy hắn liền chen chúc bu quanh nói nói cười cười, khiến hắn thật nhức cả đầu.

Triệu Tinh Từ thấy hắn xem thường bọn họ, nhịn không được chỉ lắc đầu.

Thì ra hắn thật sự không thích con gái... Thật là đáng tiếc, đẹp trai như vậy thế nhưng lại là người đồng tính.

Cô để ý thấy hắn mặc trên người chiếc áo màu đỏ của nhân viên bệnh viện, con mắt sáng tỏ nhìn hắn từ trên xuống dưới.

“Anh tới bệnh viện chúng tôi làm tình nguyện viên?” Cô hơi kinh ngạc “Là khoa nào thế?”

“... Khoa tâm thần” Hấn có chút ngượng ngùng nói.

Hấn không muốn nhìn thấy cô lại bị bệnh nhân làm cho bị thương, cách tốt nhất mà hấn có thể nghĩ đến chính là đặt cô nằm trong tầm mắt của mình.

Vì quyết định này, thiếu chút nữa ngày hôm qua hấn đã cùng Trương Bách Hiên cãi lộn một trận. Trương Bách Hiên ngăn cản hấn một hồi lâu, sợ hấn chậm trễ tiến độ sáng tác tác phẩm. Thế nhưng hấn mới là người chế tác tác phẩm, Trương Bách Hiên cuối cùng cũng bất lực, đành phải mặc kệ hấn.

Che giấu tình cảm của mình từ lâu, hấn không biết phải biểu đạt tâm ý của mình như thế nào, chỉ có thể lấy cách của riêng mình, lặng lẽ canh giữ bên cạnh cô.

“Thật sao? Vậy sau này chúng ta đều là đồng nghiệp à?” Triệu Tinh Từ mang nụ cười tán thưởng trên mặt.

Đa số mọi người đều không muốn đến khoa tâm thần làm tình nguyện bởi vì so với những khoa khác thì nơi này vất vả hơn rất nhiều. Phần nhiều là bệnh nhân có thần kinh không bình thường, nếu tình nguyện viên không có sức mạnh hoặc không đủ kiên nhẫn là không duy trì công việc được lâu.

Không nghĩ tới người nam nhân này có vẻ bề ngoài lạnh lùng lại nguyện ý đến khoa tâm thần làm tình nguyện viên, tạm thời bất luận hấn có thể làm bao lâu, chỉ cần phần tâm ý này cũng là rất tốt rồi.

Hảo cảm của cô đối với hấn lại gia tăng.

“Tôi còn không biết mình phải làm những gì” Hấn nói, nụ cười sáng ngời của cô làm cho tim của hấn thấy thật ấm áp.

“Không sao, tôi tin các vị y tá kia rất nguyện ý nói rõ cho anh mặc dù anh không có hứng thú đối với họ” Cô cười khẽ chớp mắt nhìn hấn “Tôi phải đi khám bệnh. Nếu trưa nay rảnh, tôi sẽ mang anh đi làm quen xung quanh một chút”

Phương Triển Vũ nhìn chăm chăm vào bóng lưng cô khuất sau phòng khám bệnh, trong đầu đều quanh quẩn bộ dáng chớp mắt cười vừa rồi của cô.

Cô nói với hấn “không có hứng thú đối với họ”, những lời này hình như có gì đó hiểu lầm? Tại sao biểu tình vừa rồi của cô lại khiến hấn thấy có chút bất an?

Hấn đối với những vị y tá này không có hứng thú là bởi vì hình ảnh cô đã mọc rễ ở trong tim hấn từ rất lâu, trong lòng hấn không cách nào chứa thêm những cô gái khác.

Nhìn lại cánh cửa phòng khám bệnh đang dần đóng lại, hấn rút cục cũng lưu luyến dời đi tầm mắt của mình.

Được rồi! Tranh thủ lúc cô khám bệnh cho bệnh nhân, hấn phải đến hỏi những vị y tá kia những chuyện hấn phải làm.

Đói muốn chết!

Kim đồng hồ trên tường điểm đã quá giờ ăn cơm, xem ra buổi trưa hôm nay cô không thể mang Phương Triển Vũ đi làm quen với bệnh viện rồi.

Triệu Tinh Từ cố gắng quên đi cảm giác reo vang của dạ dày, vẫn duy trì nụ cười ôn nhu, lắng nghe bệnh nhân trước mặt mắng chông cũ của mình.

Cảm tạ ông trời, đây là bệnh nhân cuối cùng trong buổi sáng này của cô.

Làm bác sĩ khoa tâm thần có rất nhiều lợi ích, có thể nhìn thấy rất nhiều mặt trái của xã hội. Giống như vị phụ nhân giàu có này, chỉ cần bà ấy bỏ qua những cảm hận trong lòng mình, bệnh tật dĩ nhiên sẽ không cần thuốc đã khỏi.

“... Bác sĩ, cô cũng là phụ nữ, cô nói xem gã đàn ông xấu xa đó có đáng chết không?” Vị phụ nhân kia rất cuộc cũng lấy lại hơi.

Trong lòng Triệu Tinh Từ cười khở. Cô là bác sĩ, đâu phải toà án, làm sao cô có thể nói vị chồng cũ của bà ấy có đáng chết hay không đây?

“Bà Trương, tôi cho bà một lời khuyên. Bà nên quên đi gã đàn ông kia, đừng để hắn ta quấy nhiễu cuộc sống của bà nữa, hắn ta không xứng. Bà nhắm lại xem, bà ở đây giận đến buồn bực trong khi hắn chẳng chút quan tâm, có đúng hay không?” Cô nói vào trọng tâm.

“Một chút cũng không sai!” Bà ấy nghĩ nghĩ, vỗ bàn một cái “Bác sĩ, cảm ơn cô. Nói chuyện với cô xong, tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều” Bà ấy đứng lên, hướng cô cúi đầu rồi mới rời đi.

“Đừng khách sáo!” Triệu Tinh Từ mỉm cười nhìn theo bà ấy đi ra ngoài.

Khám cho bệnh nhân cuối cùng xong, cô duỗi lưng một cái, từ chỗ ngồi đứng lên nói với y tá bên cạnh: “Hôm nay thật vất vả, tôi phải đến nhà ăn xem còn có món gì để ăn hay không, cô cũng đi nghỉ ngơi chút đi”

Nói xong, cô dọn dẹp mớ hồ sơ trên bàn, cầm bệnh án đẩy cửa ra ngoài.

Mới mở cửa, một bóng người đột nhiên cản đường đi. Triệu Tinh Từ nghi hoặc ngẩng đầu.

Chỉ thấy Phương Triển Vũ cầm theo hai hộp cơm hỏi: “Cô muốn ăn cơm trưa ở đâu?”

“Anh mua cơm hộp cho tôi?” Cô kinh ngạc nhìn hai hộp cơm trong tay hắn, ý tốt của hắn khiến cô vừa vui vừa lo.

“Ừ!” Phương Triển Vũ gật gật đầu, không nói thêm cái gì.

“Được rồi! Hôm nay khí trời tốt, chúng ta ra vườn hoa bệnh viện ăn đi” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói, trong lòng thấy ấm áp.

Vườn hoa bệnh viện có một quán cà phê được trang trí theo phong cách Châu Âu, có thể nghỉ chân trò chuyện, lâu lâu có ngồi ngắm cảnh hoặc đi tản bộ quanh đây.

Phương Triển Vũ gật gật đầu, cùng cô sóng vai mà đi.

“Cô thường bề bộn nhiều việc mà không có thời gian ăn cơm trưa sao?” Từ sáng đến trưa, hắn đưa bệnh nhân đăng ký khám bệnh đến từng phòng chờ đợi, nhận thấy bệnh nhân của Triệu Tinh Từ đặc biệt nhiều. Sau đó một cô y tá mới nói cho hắn biết, Triệu Tinh Từ là bác sĩ tốt nhất của khoa tâm thần, rất nhiều bệnh nhân yêu cầu phải đặt lịch khám bệnh với cô.

“Biết làm sao được, bệnh nhân đông quá” Triệu Tinh Từ chọn một vị trí ngồi xuống, nhún vai nói: “Mặc dù đôi lúc đôi meo hoặc mệt mỏi đến tận đầu, nhưng nghĩ đến việc mình có thể giúp bệnh nhân hồi phục thì tôi luôn cảm thấy rất đáng giá”

“Cô không nên vì công việc bận rộn mà khiến cho bản thân mình mệt mỏi đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi” Phương Triển Vũ đưa hộp cơm cho cô, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Cứ cho hắn ích kỷ đi, hắn chỉ muốn cô khỏe mạnh, không rảnh để đi lo lắng cho những người khác.

Triệu Tinh Từ khó hiểu liếc nhìn hắn một cái.

Hắn giống như thật quan tâm đến cô? Nói thật ra, đôi khi nhìn vào ánh mắt kia đều khiến cô có chút cảm giác quen thuộc.

Cô luôn muốn tìm cơ hội hỏi hai người bọn họ có phải đã gặp nhau ở đâu hay không, thế nhưng không phải là bây giờ. Dạ dày cô đói đến muốn rưng ra luôn rồi, không quan tâm đến nghỉ hoặc trong lòng, cô mở nắp hộp cơm, một mùi thơm của thức ăn xông vào mũi.

“Thơm quá, tôi thích ăn nhất chính là cơm sườn” Triệu Tinh Từ rút đũa, nhìn hắn cười nói: “Chúng ta cùng ăn thôi!”

Phương Triển Vũ không nói chuyện, trực tiếp mở nắp hộp cơm trước mặt.

Thỉnh thoảng, hắn có thể lén lút nhìn cô ăn với vẻ say mê, sau đó rất nhanh chuyển dời tầm mắt.

Đó là một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Qua một thời gian dài, cô luôn luôn tồn tại tận sâu bên trong đáy lòng hắn, một hình bóng không thể chạm đến, một thân ảnh xinh đẹp hắn rất khát khao yêu thương. Cô bây giờ đang ngồi trước mặt hắn, thoải mái ăn cơm hộp do hắn mua.

Nó giống như một giấc mộng không thể chạm vào, đột nhiên trở nên thật chân thật. Hắn muốn tin, rồi lại không thể tin được.

Hắn cúi đầu ăn một muỗng cơm, khóe miệng không nhịn được lại giương nhẹ lên.

Tuy rằng bọn họ không có nói chuyện với nhau, nhưng lại lẳng lặng cùng nhau ăn cơm. Như thế cũng đủ khiến hắn nếm được mùi vị ngọt ngào rồi.

3. Chương 3

Sáng sớm, Triệu Tinh Từ cầm tập hồ sơ cùng Bành Tuệ Phân từ bên ngoài đi vào đại sảnh bệnh viện, đến trước phòng khám bệnh lầu hai.

Mới bước lên được bậc thang đầu tiên, hai người liền nhìn thấy Phương Triển Vũ mặc quần áo tình nguyện viên đứng đợi trước quầy.

“Tinh Từ, cậu em Triển Vũ kia của chúng ta thật sự là đồng tính luyến ái sao? Mình nhìn cậu ta có vẻ có tình ý gì với cậu đó” Bành Tuệ Phân nhỏ giọng nói với Triệu Tinh Từ, đôi mắt còn duy trì đánh giá lên người Phương Triển Vũ.

“Cậu đừng có đoán mò” Triệu Tinh Từ vội vàng gạt bỏ, oán giận liếc nhìn cô ấy một cái “Bọn mình chỉ thân thiết với nhau thôi, mình xem hắn như em trai mà”

Quả vậy, một tuần ở chung này, cô phát giác mình thật thích kết bạn cùng Phương Triển Vũ.

Tuy rằng thời gian mỗi ngày bọn họ ở chung không lâu, nhưng sau giờ làm việc căng thẳng lại được cùng hắn lẳng lặng ăn cơm trưa. Hắn đóng vai là một người lắng nghe, cô hoàn toàn có thể thư giãn, công suất làm việc ca chiều cũng tăng mà tâm tình lại càng thoải mái hơn.

Thế nhưng, đối với cô mà nói, đó thuần túy chỉ là mối quan hệ bạn bè, giống như đang cùng bạn bè của cô ăn cơm.

“Nói không chừng hắn không có xem cậu như chị gái nha, chẳng lẽ cậu không có cảm giác đó sao? Hắn đối với người khác đều là khuôn mặt lạnh lùng, riêng với cậu thì vẻ mặt của hắn mới có thể mềm mại, ôn nhu. Có khi còn thấy hắn nhìn cậu cười nha” Bành Tuệ Phân nói.

“Bọn mình chỉ là đồng nghiệp thôi, hắn đương nhiên sẽ thân quen với mình” Triệu Tinh Từ nói, không muốn cố sức giải thích mối quan hệ của cô với Phương Triển Vũ, huống chi chính hắn đều hiểu được bản thân không thể có hứng thú với phụ nữ.

“Mình cũng là đồng nghiệp với hắn đây, nhưng hắn khi nào thì cười với mình?” Bành Tuệ Phân dè dặt “Không nói nữa, hắn đến kia!”

“Buổi sáng tốt lành, Triển Vũ” Tinh Từ nhìn hắn mỉm cười.

“Buổi sáng tốt lành” Hắn mỉm cười chào lại cô, sau đó mới chuyển hướng Bành Tuệ Phân đang đứng bên cạnh gạt nhẹ đầu.

Xem đây xem đây, rõ ràng là đối xử rất khác biệt mà. Chỉ có cô gái vô tâm như Tinh Từ mới không cảm thấy. Bành Tuệ Phân trộm liếc mắt nhìn Triệu Tinh Từ một cái, âm thầm ai oán trong lòng.

“Tinh Từ, mình đến phòng khám bệnh trước đây. Triển Vũ, gặp lại sau” Bành Tuệ Phân tự giác biết mình đứng ở chỗ này cũng không có chuyện gì để làm nên quyết định đi trước.

“Ách! Lát gặp sau!” Triệu Tinh Từ cười nói: “Triển Vũ, tôi cũng phải đi khám bệnh cho bệnh nhân. Đúng rồi, anh còn cảm thấy tinh thần có vấn đề gì không?”

Tính đi tính lại, từ lúc cô khám cho Phương Triển Vũ đến nay cũng đã hơn một tuần, có thể là bởi vì hấn trở thành tình nguyện viên trong khoa tâm thần cho nên cơ hồ hấn đã quên bản thân vẫn còn là bệnh nhân của cô.

“Đã tốt hơn rất nhiều, trưa nay chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?” Phương Triển Vũ lui về sau từng bước, nhưng ánh mắt vẫn luyến tiếc phải rời khỏi thân ảnh của cô.

“Được! Hôm nay tiện thể tôi kê cho anh đơn thuốc mới, đề phòng nếu có vấn đề gì thì uống vào” Triệu Tinh Từ mỉm cười gật đầu, nhìn thẳng vào con người đen của hấn.

Cô hiện tại đã có thói quen nhìn chăm chú vào nó, không giống như hồi mới gặp, lúc nào cũng căng thẳng khi bị hấn nhìn chăm chăm.

Triệu Tinh Từ hướng hấn vẫy vẫy tay cho đến trước cửa phòng khám bệnh của mình.

Giống như mọi ngày, Phương Triển Vũ luôn luôn đợi đến lúc cửa phòng khám bệnh của cô đóng lại mới không tình nguyện dời đi tầm mắt.

Hấn trở về quầy, bắt đầu giúp y tá sửa sang lại bệnh án cùng lịch khám bệnh chồng chất như núi.

Mỗi ngày, một giờ ngắn ngủn giữa trưa kia luôn là thời khắc hấn mong đợi nhất. Nếu như mỗi ngày có thể nhìn thấy cô cười, hấn tình nguyện trầm lặng canh giữ bên cạnh cô, cho dù cô không hiểu tâm ý của hấn cũng không sao.

Gần giữa trưa, Phương Triển Vũ đang đứng trước quầy, dẫn đường cho người nhà cùng người bệnh đến đúng phòng khám bệnh.

Đột nhiên, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt hấn.

“Anh Phương, xin hỏi bây giờ anh đang làm cái gì ở đây?” Hai tay Trương Bách Hiên chống trên quầy, vẻ mặt là không dám tin.

“Tình nguyện viên, nhìn không thấy sao?” Phương Triển Vũ đưa tay vung vung tấm thẻ chữ thập đỏ có ba chữ “tình nguyện viên” trước ngực mình.

Trương Bách Hiên nhìn thấy những ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh liền kéo lấy Phương Triển Vũ sang một góc nói nhỏ: “Triển Vũ, rốt cuộc cậu có chuyện gì vậy? Còn chưa đến một tuần nữa là đến ngày khai mạc triển lãm rồi trong khi cậu còn một tác phẩm vẫn chưa hoàn thành. Ngày triển lãm cũng rất bề bộn nhiều việc, lần trước không phải cậu đã nói với mình làm tình nguyện viên sẽ không ảnh hưởng đến công việc sáng tác sao?”

Một tuần nay, cứ mỗi sáng sớm là Phương Triển Vũ biến mất không thấy tung tích, buổi tối trở về liền trốn vào phòng làm việc, nhốt hấn bên ngoài, vội vội vàng vàng hoàn thành cho xong tác phẩm triển lãm. Hai người bọn họ mặc dù cùng ở dưới một mái nhà nhưng căn bản hấn vẫn không có nhiều cơ hội nhìn đến mặt Phương Triển Vũ.

“Những việc vặt đó mình tin tưởng cậu có thể xử lý thoả đáng, không cần mình phải hỗ trợ” Phương Triển Vũ rút cánh tay bị hấn nắm chặt, không để ý nói.

“Này! Cậu có ý thức trách nhiệm một chút được không? Đó là buổi triển lãm của cậu nha, cũng không phải của mình” Trương Bách Hiên nhắc nhở.

“Thế nhưng là cậu muốn cuộc triển lãm kia nha” Phương Triển Vũ nhún nhún vai, ánh mắt vô tội.

Trương Bách Hiên là đại diện của hấn, có triển lãm hay không là do hấn ta, mọi chuyện trong ngoài đều thuộc quyền quản lý của hấn ta, cần gì đến hấn?

“Mình là thay cậu xây dựng danh tiếng nha!” Trương Bách Hiên cơ hồ muốn đập đầu vào tường. Nhìn cái tên không có lương tâm kia kia, hấn nói cái gì vậy?

Hấn lại kéo cánh tay của Phương Triển Vũ, kéo hấn đi đến hành lang lầu hai, đẩy mạnh cánh cửa thủy tinh ra.

“Triển Vũ, nói ỉnh biết vì sao lại muốn đến đây làm tình nguyện viên?” Hấn mới không tin là bởi vì tên kia bị tác động, muốn tích chút công đức nên đi làm từ thiện.

Phương Triển Vũ thở dài một hơi, ánh mắt dừng lại dưới mái hiên quán cà phê trong hoa viên bệnh viện, cảm nhận ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên người hấn.

“Cậu mau nói đi nha” Trương Bách Hiên thúc giục.

Là bạn thân của Phương Triển Vũ, hấn không nên ép buộc bạn mình nhưng hấn là người đại diện, hấn nhất định phải hiểu bạn mình đang suy nghĩ cái gì.

Dù sao, Phương Triển Vũ cũng là bát cơm của hấn!

“Vị bác sĩ kia... mình thích cô ấy” Sau một lúc lâu, Phương Triển Vũ mới nhẹ nhàng nói, ánh mắt dừng lại nơi chiếc ghế trong quán cà phê, nơi mà hấn cùng Triệu Tinh Từ thường xuyên ngồi.

Hấn không phải là người dễ dàng hướng người khác nói ra tâm sự của mình, nhưng giờ phút này đây, hấn lại rất muốn cùng ai đó chia sẻ cảm xúc vừa ngọt lại vừa chát ở trong lòng.

“Bác sĩ nào? Cậu thích ai?” Trương Bách Hiên kinh ngạc nhìn gương mặt anh tuấn đã quay đi của hấn, thoáng đề cao thanh âm.

Từ khi quen biết Phương Triển Vũ đến nay, hấn chưa từng nghe qua Phương Triển Vũ nói có hảo cảm với bất kỳ một người nào. Nữ sinh bị mị lực lạnh lùng của Phương Triển Vũ hấp dẫn rất nhiều nhưng cuối cùng đều phải kết thúc trong thương tâm.

Kết quả, hiện tại Phương Triển Vũ lại nói cho hấn biết mình thích một vị bác sĩ. Cái này thật sự là một tin tức chấn động toàn thể giới.

“Triệu Tinh Từ” Phương Triển Vũ nhẹ nhàng nói ra tên của cô.

“Triệu Tinh Từ... Là vị bác sĩ giúp cậu trị liệu chứng bệnh mất ngủ sao?” Trương Bách Hiên nhớ tới bộ dáng của cô, đột nhiên tỉnh ngộ. Thì ra mấy ngày nay hấn thay đổi là bởi vì cô gái đó “Cô ấy đúng là một cô gái ngọt ngào, khó trách ngày ấy cậu không nói hai lời liền chấp nhận đi tái khám”

Nhìn bộ dáng vị bác sĩ kia thì hấn lớn hơn Phương Triển Vũ vài tuổi. Trương Bách Hiên tính toán ở trong lòng, lập tức nghĩ ngợi, bây giờ cũng là thế kỷ hai mươi mốt rồi, kết hôn nữ hơn nam đến một hai chục tuổi cũng đầy dẫy ra đó, kém nhau có mấy tuổi thì có là cái gì?

“Không... Mình thích cô ấy lâu rồi” Phương Triển Vũ lắc đầu, con ngươi đen thâm thúy lộ ra chút thần sắc nhớ lại.

Lúc trước là một cô gái mặc chiếc áo thun màu lam nhạt cùng quần jean, trên lưng đeo theo chiếc ba lô.

“Lâu rồi? Cậu gặp cô ấy khi nào?” Trương Bách Hiên tò mò hỏi.

Phương Triển Vũ không nói chuyện, nhìn chằm chằm vào những chiếc ô màu trắng trong quán cà phê.

“Cô ấy có biết cậu thích mình không?” Trương Bách Hiên lại hỏi.

“Có lẽ là không” Phương Triển Vũ bắt đầu dĩ vãng.

“Không biết? Cậu không theo đuổi cô ấy sao? Vậy cậu muốn ở lại bệnh viện lâu như vậy để làm cái gì?” Người ta nói: gần quan được ban lộc, tên nhóc này ở bên cạnh người ta một tuần, kết quả người ta thậm chí cũng không biết hấn thích mình.

Haizz! Triển Vũ quả nhiên vẫn còn rất non nớt, xem ra hấn phải xuất ra nghĩa vụ của một người bạn giúp đỡ bạn mình rồi.

“Mình không biết phải theo đuổi cô ấy như thế nào, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy cô ấy cũng đủ rồi” Phương Triển Vũ nghiêm túc nói.

Từ lúc hấn có trí nhớ đến nay, vì chạy trốn sự khinh miệt của người ngoài mà hấn bắt buộc chính mình phải cắt đứt hết cảm tình. Dần dà, hấn đã không biết làm sao để biểu đạt tình cảm của mình, lại càng không biết phải theo đuổi người mình để ý như thế nào.

Trương Bách Hiên nhìn hấn một cách quái dị.

Hấn cũng không biết quá khứ của Phương Triển Vũ, bởi vậy cảm thấy câu này là không thể tưởng tượng được.

Hấn vỗ vỗ bả vai Phương Triển Vũ, cổ vũ nói: “Triển Vũ, cậu an tâm, mình sẽ đem toàn bộ thủ đoạn theo đuổi nữ sinh truyền thụ cho cậu, chỉ cần cậu làm theo, nhất định sẽ thành công”

Phương Triển Vũ cuối cùng cũng đem tầm mắt dời khỏi quán cà phê chuyển hướng sang Trương Bách Hiên.

“Cậu hiểu lầm rồi, mình không...”

Cô là bác sĩ, là con nhà có giáo dục. Mà hấn, trên lưng vốn dĩ vẫn gánh theo tội nghiệt, hai bàn tay trắng chỉ biết nặn đất sét.

Hai người bọn họ chênh lệch quá xa. Hấn yêu cô, nhưng cũng không yêu cầu xa vời sẽ được cô hồi báo.

“Được rồi! Được rồi! Cứ như vậy đi. Chuyện triển lãm mình sẽ lo, cậu chỉ cần hoàn thành tác phẩm cuối cùng là tốt rồi. Mau mau trở về cùng tình nhân trong mộng của cậu đi” Trương Bách Hiên cười hì hì cắt đứt lời hấn, cứ thế mà nói.

Sau đó, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Phương Triển Vũ, nhanh chóng rời đi.

Phương Triển Vũ nhìn thấy bóng lưng bạn tốt khuất dần, lộ ra một nụ cười khổ.

Trương Bách Hiên trong giới nghệ thuật vốn dĩ nổi danh tán gái, gặp dịp thì chơi, vui chơi thư giãn, rất nhiều cô gái đối với hấn vừa yêu vừa hận...

Thủ đoạn theo đuổi của hấn, có thể sử dụng sao?

“Triển Vũ, nhìn anh hôm nay hơi mất tập trung, có tâm sự sao?” Giữa trưa, Triệu Tinh Từ ngồi ăn đối diện hấn, cô đặt đĩa xuống, quan tâm hỏi han.

“Có sao?” Phương Triển Vũ đột nhiên lấy lại tinh thần, chột dạ.

Kỳ thật từ lúc bọn họ bắt đầu ăn cơm, hấn nhìn thấy nụ cười của cô liền không ngừng nhớ tới lời đề nghị giúp hấn theo đuổi cô của Trương Bách Hiên lúc nãy.

Nếu hấn thật sự theo đuổi cô, cô sẽ có phản ứng gì?

Nói không chừng, cô liền lập tức chạy mất dạng, chỉ sợ tránh hấn còn không kịp. Như vậy, hấn cần gì phải theo đuổi cô đây?

“Triển Vũ, dựa vào kinh nghiệm phán đoán của tôi, anh nhất định có tâm sự. Có muốn nói ra không? Tôi sẽ làm người nghe cho anh, hơn nữa không cần thu phí nha” Triệu Tinh Từ cười khê nháy mắt mấy cái, cười nói.

Phương Triển Vũ vì nụ cười của cô mà thất thần một lúc.

Lúc sau, hấn nhìn chằm chằm vào hộp cơm trước mặt, hỏi: “Cô sẽ thích một người nhỏ tuổi hơn mình không?”

Triệu Tinh Từ lặng đi một chút, thì ra là chuyện tình cảm nha! Cô nhớ lại người đàn ông đưa hấn đến khám bệnh trong lần đầu tiên.

Triển Vũ thoát nhìn thật sự có vẻ nhỏ hơn người đó vài tuổi. Hay là người kia vì Triển Vũ nhỏ tuổi hơn nên không cần hấn?

Cô ho nhẹ một tiếng, cẩn thận nói: “Bản thân tôi luôn hi vọng có thể tìm được một người đàn ông tuổi xấp xỉ hoặc lớn hơn mình để yêu. Thế nhưng tôi nghĩ, chỉ cần hai người yêu nhau thật tình là được, tuổi tác không phải là vấn đề. Triển Vũ, anh có người mình thích rồi sao?”

Phương Triển Vũ mỉm cười, lắc đầu nói: “Không có, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi”

Hấn mặc kệ mọi chuyện như thế nào, hấn chỉ để ý đến ý nghĩ của cô thôi.

“Triển Vũ?” Triệu Tinh Từ nhìn hần gặng hỏi.

“Mau ăn đi, giờ nghỉ trưa sắp hết rồi” Hần thúc giục, sau đó cúi đầu đưa cơm vào miệng.

Mình cần gì phải hỏi một vấn đề ngu xuẩn đây? Hần thở dài trong lòng.

Bất luận cô nghĩ như thế nào thì lòng của hần đều đã trao vào tay cô, đòi cũng đòi không được.

Vài ngày kế tiếp, Trương Bách Hiên quả nhiên “hết lòng tuân thủ hứa hẹn”, mỗi lúc trời tối đều chờ Phương Triển Vũ trở về, sau đó ghé vào lỗ tai hần truyền thụ bí kiếp.

Thế nhưng sau khi nghe Trương Bách Hiên đề ra hai bản kế hoạch, Phương Triển Vũ quyết định không thêm để ý tới sự nhiệt tình của tên đó.

Muốn hần đeo kiếng đen, mang theo một bó hoa đứng trước cửa bệnh viện tỏ tình? Hoặc là vác theo cây ghi-ta, đến trước nhà hát cho cô nghe? Thế thì còn không bằng trực tiếp giết hần luôn đi.

Phương pháp ngu xuẩn này, là ai nghĩ ra thế?

“Triển Vũ, ngày mai là khai mạc triển lãm, đừng có đến bệnh viện làm, biết không?” Trước khi đi ngủ, Trương Bách Hiên nhắc nhở.

Không phải hần muốn quở trách nhưng tên kia thật sự là một khối gỗ mục không thể điêu khắc mà. Uống công hần nghĩ ra nhiều phương pháp tốt như vậy giúp tên đó theo đuổi bạn gái, thế nhưng một chút tiến triển cũng không có.

“Ngày mai cô ấy không có ca làm” Ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, Phương Triển Vũ cũng không quay đầu lại nói một câu.

Trương Bách Hiên đứng đằng sau tức đến phẫn nộ.

Nghe đi, hần nói gì vậy? Nói cho cùng thì nếu Triệu Tinh Từ đi làm thì hần vẫn sẽ tiếp tục đến bệnh viện? Tiểu tử này có phải chưa xác định được nghề nghiệp của hần hay không đây? Hần là một nghệ sĩ gốm sứ có tiền đồ rất sáng lạn, hần hần là phải ngồi ở nhà sáng tác những tác phẩm của riêng mình chứ không phải suốt ngày cứ đến bệnh viện làm tình nguyện viên.

“Cậu không muốn là người chủ động, cả ngày đứng chờ ở bệnh viện để làm cái gì? Mình thật sự chịu thua cậu rồi!” Trương Bách Hiên lắc đầu, trở về phòng ngủ.

Phương Triển Vũ nghe thanh âm đóng cửa của Trương Bách Hiên, bên môi dần dần thoáng hiện một nụ cười, từ trong túi áo lấy ra một tấm hình.

Sáng hôm nay có một cô y tá mang theo máy chụp hình, mọi người tranh nhau chụp, Triệu Tinh Từ cũng lôi kéo hần vào góp vui.

Bên trong tấm ảnh là cô đang đứng bên cạnh hần, một tay quàng qua vai hần, tươi cười sáng lạn. Ngược lại, hần nhất thời không biết phản ứng như thế nào, biểu tình cứng ngắc.

Phương Triển Vũ dùng đầu ngón tay khẽ vuốt lên gương mặt đang cười của cô.

Yêu thương tràn đầy cõi lòng, chăm chú nhìn nụ cười trên mặt cô, hần cũng cười.

Hần đứng lên duỗi lưng đã mỏi nhừ, đi đến phòng tắm.

Có lẽ, hần không chủ động giống những người đàn ông khác, nhưng ước mong của hần cũng không nhiều, chỉ cần cô để cho hần yên lặng yêu cô, hần đã đủ thoả mãn rồi.

Sáng sớm, chuông cửa nhà Triệu Tinh Từ reo vang lên inh ỏi.

Đang đánh răng, cô vội vàng đem bột kem trong miệng phun ra, dùng nước súc lại, sau đó chạy nhanh ra mở cửa.

Triệu Tinh Hoa, anh hai cô đứng bên ngoài.

“Anh hai? Mới sáng sớm anh đến đây làm gì?” Cô mở to cửa cho hần đi vào.

“Em không nhớ à? Lần trước anh không phải đã nói rằng hôm nay em phải đi tham gia một buổi triển lãm với anh sao?” Triệu Tinh Hoa nhắc nhở.

“A! Được rồi, em nhớ ra rồi. Nhưng bây giờ mới hơn chín giờ mà” Thật vất vả mới có một ngày nghỉ, ngủ muện một chút là hành vi bình thường của mọi người.

“Đi sớm một chút thì không quá đông, như vậy mới có thể từ từ mà thưởng thức chứ. Tinh Từ, em nhanh đi thay quần áo đi” Triệu Tinh Hoa thúc giục.

“Được rồi” Triệu Tinh Từ bất đắc dĩ gật đầu, ai bảo tên này là anh trai của cô làm chi?

Cô vào phòng, sau mười phút, cô bước ra với một bộ quần áo giản dị, mang theo một chiếc túi độc đáo bằng dây mây.

“Anh hai, đi thôi” Cô đến tủ giày lấy một đôi cao gót.

Nếu là đi tham dự triển lãm thì ăn mặc như thế này chắc cũng không bất lịch sự.

“Anh đi lái xe đến” Triệu Tinh Hoa bước ngang qua người cô ra ngoài, rồi lại nhin không được quay đầu lại nhìn cô em gái ăn mặc gọn gàng, chỉnh tề.

Có phải lâu lắm rồi không nhìn kỹ đứa em gái này hay không? Đường như xinh đẹp ra rồi, ngay cả anh trai nhìn mà mắt vẫn sáng lên.

Mấy gã đàn ông bên ngoài đều đui hết rồi sao? Bằng không làm sao lại không có ai theo đuổi Tinh Từ nhà mình? Triệu Tinh Hoa vừa bước ra ngoài vừa nói thầm.

Lúc bọn hán đến nơi thì cả khu triển lãm đều chật ních người.

Triệu Tinh Từ theo phía sau anh trai đi vào hội trường.

“Tất cả mọi người đều đến sớm như vậy sao?” Cô nhìn thấy rất nhiều người chung quanh liền hỏi nhỏ với Triệu Tinh Hoa.

“Em cho là ai cũng tham ngủ như em sao?” Triệu Tinh Hoa không cho cô chút mặt mũi mà cười trêu chọc.

Triệu Tinh Từ hướng hán làm mặt quỷ.

Anh hai cô rất không nhận ra người tốt, nếu không phải vì hán, cô cũng sẽ không đến xem cuộc triển lãm này đâu.

Ánh mắt của cô đảo qua những tác phẩm xung quanh.

Ừ... Mặc dù các tác phẩm gốm sứ đối với cô mà nói thì hoàn toàn dốt đặc cán mai, nhưng cũng có thể cảm thấy những tác phẩm này thật có sức sống, dường như chúng có một loại linh hồn nào đó bên trong.

Triệu Tinh Từ cuối cùng đem tầm mắt dừng trước một chiếc bình cổ màu tím, thân lam, đáy bình được kết hợp hài hoà giữa hai màu nâu và xanh, tạo hình hấp dẫn của nó thu hút ánh mắt cô.

Chiếc bình này so với những chiếc bình khác có chút gì đó khác biệt, cảm giác mềm mại hơn, cảm giác... Haizz! Cô cũng không biết hình dung như thế nào, nói chung thì nó vừa mềm mại lại vừa cường ngạnh.

Triệu Tinh Hoa để ý thấy em gái chăm chú đánh giá một tác phẩm đặc sắc liền nhanh nhẩu giới thiệu: “Người này là một nghệ nhân gốm sứ thiên tài mới xuất hiện mấy năm gần đây, tác phẩm của hán không những theo phong cách cổ xưa vốn dĩ tồn tại trong nghệ thuật, mà bên cạnh đó còn thể hiện được một sự đột phá đáng trân trọng. Nhìn kia, nhìn một nhóm người chật kín phía bên kia không? Có lẽ là nơi trực tiếp sáng tác, chúng ta đến đó xem đi”

Triệu Tinh Từ theo phía sau anh trai, trước khi rời khỏi cô lại quay đầu nhìn chiếc bình cổ kia. Không biết tại sao màu sắc tươi sáng hài hoà cùng sắc thái của nó thật ấn tượng khiến cô khắc sâu hình ảnh.

4. Chương 4

Triệu Tinh Hoa kéo cánh tay em gái, thật vất vả mới chen vào bên trong đám người.

Mùi vị đất sét ẩm ướt truyền vào chóp mũi Triệu Tinh Từ, cô đứng vững thân mình, nhìn người đứng giữa đám đông.

“Triển Vũ?” Cô kinh ngạc kêu nhỏ.

Trước mắt là một người đàn ông đang chuyên tâm nặn đất sét, đây không phải là Phương Triển Vũ sao? Cô nhớ lại hẳn từng nói qua hẳn rất yêu thích đất sét, thật không nghĩ đến hẳn là một nghệ nhân nổi tiếng như vậy.

Tiếng hô thấp giọng của cô vẫn truyền vào trong tai Phương Triển Vũ, hai tay của hẳn chấn động, mảnh đất sét hoàn mỹ trong tay nhất thời biến dạng.

Hắn nhanh chóng ngừng đầu tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của Triệu Tinh Từ.

“... Thật xin lỗi, khiến anh phân tâm rồi!” Triệu Tinh Từ không nghĩ tới hẳn sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, ngượng ngừng nói.

Tuy rằng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủn trong nháy mắt nhưng bộ dáng chuyên chú của hẳn mới vừa rồi đã lưu lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng cô.

Lúc đó, hẳn rất quyến rũ.

Phương Triển Vũ lập tức tắt điện chiếc máy quay đất sét, tùy tiện buông mảnh đất vẫn chưa ra hình trong tay, từ chỗ ngồi đứng lên đi đến trước mặt cô.

Những người khác thấy thế liền sôi nổi tò mò nhìn lại Triệu Tinh Từ, muốn nhìn một chút là thần thánh phương nào có thể khiến cho Phương Triển Vũ tự mình đứng dậy nghênh đón.

Một góc khác trong hội trường, Trương Bách Hiền đang bề bộn công việc giúp Phương Triển Vũ bán những tác phẩm có giá trị, nhìn thấy tình huống bên này chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Triển Vũ làm sao chẳng có chút khôn khéo nào vậy? Nhìn thấy người trong lòng, đừng nói đừng hẳn việc tạo hình lại mà còn không thêm quan tâm đến những người khác đứng xung quanh. Xem ra hẳn lại phải nhanh chóng thay mặt tên gốc kia giải quyết vấn đề rắc rối này rồi.

Hiện tại trong mắt Phương Triển Vũ chỉ có một mình Triệu Tinh Từ, sự xuất hiện đột nhiên của cô làm hẳn vừa mừng vừa sợ. Định mở miệng nói chuyện thì hẳn lại thấy một người nam nhân khác đứng bên cạnh cô, ánh mắt không khỏi buồn bã.

“Triển Vũ, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý khiến anh phân tâm” Triệu Tinh Từ ngại ngừng nói, sau đó mới phát hiện ánh mắt của hẳn dừng trên người anh trai “À! Đây là anh hai tôi”

Anh hai? Cặp chân mày của Phương Triển Vũ ngưng lại bỗng dưng giãn ra.

“Tinh Từ, hai người quen nhau sao?” Triệu Tinh Hoa nhìn thấy ánh mắt mọi người xung quanh đều tập trung trên người bọn họ. Cô em gái này của hẳn đối với các hoạt động nghệ thuật luôn luôn không chút hứng thú, làm sao quen biết với người này?

Hơn nữa, hẳn vừa rồi cũng không bỏ qua sự thay đổi biểu cảm trên mặt Phương Triển Vũ.

Chẳng lẽ, người này thích em gái hẳn? Hẳn cười thầm thầm nghĩ.

“Anh ấy là tình nguyện viên khoa thần kinh trong bệnh viện em làm, bọn em là đồng nghiệp. Triển Vũ, đúng hay không?” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói.

Phương Triển Vũ gật gật đầu.

“Thì ra những tác phẩm hôm nay đều là của anh à? Sao tôi không có nghe anh nói sẽ mở triển lãm?” Triệu Tinh Từ ra vẻ oán trách nói.

“Sao cô biết ở đây mà đến?” Hấn khẽ cười.

“Là anh hai kéo tôi đến. May mắn là tôi đi, nếu không cũng còn không biết anh sẽ giấu nghề với tôi đến khi nào” Triệu Tinh Từ chỉ chỉ Triệu Tinh Hoa phía sau, cười đến vui vẻ.

“Phương nghệ nhân, cậu cũng là đồng nghiệp của Tinh Từ, có thể đưa chúng tôi đi tham quan triển lãm không? Thuận tiện giới thiệu một chút về các tác phẩm của cậu?” Triệu Tinh Hoa tận dụng thời cơ, lập tức đưa ra yêu cầu.

Cơ hội khó được nha! Người này rất có triển vọng, nếu như hấn có thể làm quen thì càng được lợi.

“Không thành vấn đề, hai người chờ tôi một chút” Phương Triển Vũ quay trở lại nơi hấn nặn đất sét, cởi chiếc áo khoát vệ sinh ra, hai tay đưa vào vòi nước rửa cho thật sạch.

Sau đó, hấn đưa Triệu Tinh Hoa cùng Triệu Tinh Từ đi xung quanh, cẩn thận giới thiệu các tác phẩm của mình.

Triệu Tinh Từ cẩn thận lắng nghe.

Cô đối với việc nhận xét và thưởng thức các tác phẩm chẳng có chút kinh nghiệm nào, nhưng nhìn thấu lòng người lại cực kỳ rành sỏi. Dựa vào kinh nghiệm chuyên nghiệp cùng trực giác của phụ nữ, cô có thể nhìn thấy nhiệt tình cùng đam mê của Phương Triển Vũ, khiến cô càng nghe càng thấy hứng thú.

“Phương nghệ nhân, vừa rồi tôi cùng Tinh Từ vừa vào cửa, nó liền nhìn chằm chằm vào một tác phẩm của cậu. Cái bình cổ đặt tên là ‘Triền miên’ đó, rốt cuộc có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Triệu Tinh Hoa hỏi.

Hấn đã sớm nhìn ra, Phương Triển Vũ đối với Tinh Từ nhất định có ý tứ, vừa rồi giới thiệu các tác phẩm, tuy rằng đều là hấn đặt câu hỏi nhưng khi Phương Triển Vũ trả lời lại luôn nhìn Tinh Từ. Phương Triển Vũ vốn nổi tiếng là kẻ vô cảm, nếu không phải thích Tinh Từ thì làm sao có thể kiên nhẫn đi giải thích ý nghĩa từng tác phẩm của hấn?

Tác phẩm tên gọi “Triền miên” này nói không chừng cũng có quan hệ với Tinh Từ, cho nên hấn mới cố ý đặt câu hỏi.

Phương Triển Vũ nhìn thật sâu vào mắt Triệu Tinh Từ, sau đó mới lên tiếng: “Nó là tác phẩm thử nghiệm của tôi, hy vọng có thể biểu lộ được sự chua xót cùng ngọt ngào trong tình yêu. Thế nên tôi mới đem bốn màu sắc bất đồng hoà cùng nhau. Thân bình dài nhỏ méo mó tạo nên một loại triền miên dễ đổ vỡ” Ánh mắt của hấn ôn nhu, nhẹ giọng nói.

Chiếc bình kia chính là tác phẩm cuối cùng hấn hoàn thành cho buổi triển lãm hôm nay.

Mỗi ngày, buổi sáng hấn lại cảm nhận sự ngọt ngào khi sóng vai bên cạnh cô cùng với sự chua xót trong mối tình không nói nên lời, đêm đêm hấn lại thả hồn vào tác phẩm. Trong quá trình sáng tác, nhiều lần hấn tự tay mình đập vỡ sản phẩm vẫn chỉ vừa nên phối, bởi vì nó không đạt được cảm giác mà hấn mong muốn.

Cuối cùng, hấn nhìn vào bức tranh hai người chụp chung, đó là động lực cùng cảm xúc khiến hấn hoàn thành tất cả.

Triệu Tinh Từ nhìn vào đôi con ngươi thâm thúy của hấn, có một chút cảm xúc run rẩy khác thường xẹt qua trong lòng. Cô nháy mắt mấy cái, hít sâu một hơi.

Không biết tại sao ngữ điệu cùng vẻ mặt vừa rồi của hấn khiến tâm cô đột nhiên dao động...

Lần thứ hai đón nhận con ngươi đen của hấn, bỗng nhiên không muốn dời tầm mắt.

Bình thường cô luôn xem hấn như một người em trai, vì sao cho tới bây giờ cô không phát hiện Phương Triển Vũ cũng là một người đàn ông rất quyến rũ?

Triệu Tinh Hoa ho nhẹ một tiếng, cắt ngang hành động nhìn nhau chăm chú của hai người.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hấn, hấn đoán chắc, chỉ cần Phương Triển Vũ nhìn vào đôi mắt của em gái, khối băng kia nhất định sẽ bị hoà tan. Chắc Tinh Từ cũng không phải quá ngốc nghếch chứ, vậy tại sao tình cảm người ta dành ình cũng không có cảm giác?

“Ách... Triển Vũ, bọn tôi làm phiền anh lâu quá rồi, đành phải rời khỏi thôi” Triệu Tinh Từ bị anh trai dùng âm thanh ho khê thức tỉnh, chợt dạ chuyển dời tầm mắt.

Biểu cảm của Phương Triển Vũ vẫn không thay đổi nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ thất vọng.

Hắn rất muốn trò chuyện cùng Triệu Tinh Từ, thời gian của hắn cũng chỉ dành cho cô, chuyện khác Bách Hiên tự nhiên sẽ tự xử lý.

Nhưng mà hắn cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc tiễn hai người bọn họ ra cổng.

“Thứ hai gặp lại nhé!” Trước khi đi, Triệu Tinh Từ quay đầu lại mỉm cười nói. Sau đó rất nhanh lùi kéo Triệu Tinh Hoa rời khỏi.

Phương Triển Vũ đứng ở cửa, đến khi bóng lưng bọn họ biến mất trong tầm mắt thì hắn mới chậm rãi quay trở vào trong hội trường.

“Tinh Từ, Phương Triển Vũ hình như thích em” Trên đường về, Triệu Tinh Hoa vừa lái xe lại vừa vờ như lơ đãng nhắc tới.

“Vì sao ai cũng nói như vậy hết nha? Thế nhưng... hắn không phải là người đồng tính sao?” Triệu Tinh Từ như tự thì thào với chính mình, nhớ lần trước Bàn Tuệ Phân cũng từng nói như vậy.

Thế nhưng lần này cô không có lập tức phủi sạch quan hệ, ngược lại là nghi hoặc mang theo cảm giác phức tạp, trong đầu không ngừng hiện lên đôi con ngươi đen thâm trầm của hắn.

“Đồng tính? Em nghe ai nói vậy?” Triệu Tinh Hoa thất thanh hô, suýt nữa trừng rơi cả hai tròng mắt.

Tuy nói Phương Triển Vũ đều đối với người hâm mộ của hắn luôn lạnh lùng cùng lãnh đạm, nhưng cũng chưa từng nghe ai nói hắn là người đồng tính nha.

“Chính hắn nói là hắn không có hứng thú với phụ nữ mà. Hơn nữa, lần đầu em gặp hắn thì có một nam nhân khác đi bên cạnh, hai người còn nói họ ngủ chung một chỗ nữa” Triệu Tinh Từ đem mọi chuyện tóm tắt ngắn gọn một lần.

Triệu Tinh Hoa nghe xong, nhin không được cười ra tiếng.

“Ha ha... Nhất định là em hiểu lầm rồi! Phương Triển Vũ anh không dám nói nhưng Trương Bách Hiên tuyệt đối không thể nào là người đồng tính được. Hắn vốn dĩ nổi danh là cao thủ tình trường, rất nhiều nữ nhân đều có thể chứng minh hắn... khụ... là một nam nhân bình thường”

“Thật sao?” Cô nhớ lại khuôn mặt nhã nhặn tuấn tú của Trương Bách Hiên. Ủ... được rồi! Cũng có nhiều nữ sinh thích loại đàn ông này.

Nói như vậy, Phương Triển Vũ thật không phải là người đồng tính sao? Vậy hắn... thật sự thích cô sao?

Triệu Tinh Từ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ngoài cửa sổ, chợt đột nhiên cảm thấy mình không cách nào có thể dùng tâm tính đơn thuần lúc trước để đối mặt với hắn nữa.

Hắn cũng không hợp với hình mẫu người yêu trong lòng cô. Tuổi của còn quá nhỏ, đôi mắt quá phức tạp, thật khó đoán... Mà cô chỉ thích người có thể khiến cô ý lại, vui tính, có thể cùng cô cười to, cùng cô hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp.

Cô... cô không nên thích hắn mới đúng, thế nhưng vì sao trong hội trường triển lãm, cô lại vì ánh nhìn chăm chú của hắn mà tim đập rộn lên?

“Tinh Từ?” Triệu Tinh Hoa thấy em gái trầm tư nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ liền gọi.

“Dạ?” Cô lấy lại tinh thần, chuyển ánh mắt về phía anh trai.

“Nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của em nên anh gọi em hoàn hồn thôi” Hắn từ trong ánh mắt của Triệu Tinh Từ có thể đoán ra một phần “Có một số việc muốn phá vỡ cũng không được, thuận theo tự nhiên luôn tốt hơn. Nhưng có một số việc cấp bách thì nên xử lý ngay lập tức”

“Anh đang nói cái gì?” Triệu Tinh Từ nhăn đầu lông mày, vẻ mặt khó hiểu.

“Nói trắng ra một chút chính là anh đã đói bụng, cần ngay lập tức tìm cái gì bỏ bụng. Em có đói bụng không?”

“Thật là... Muốn ăn liền ăn, nói sâu xa khó hiểu như vậy làm gì?” Triệu Tinh Từ cười liếc mắt anh trai một cái “Em cũng đói bụng rồi, gần đây có một nhà hàng rất ngon, em chỉ đường cho anh”

Đúng thế, có một số việc thuận theo tự nhiên đương nhiên sẽ tốt...

Thế nhưng, nếu Phương Triển Vũ thật sự thích cô, cô thật sự không có cách nào hồi báo cảm tình đó, nên làm cái gì bây giờ?

Ngày nghỉ đã hết, mối quan hệ của Triệu Tinh Từ cùng Phương Triển Vũ xuất hiện một chút thay đổi kỳ lạ.

Từ lúc nghe anh trai nói Phương Triển Vũ không phải người đồng tính, cô dần dần cảm nhận hẳn đối với cô thật sự không giống người bình thường.

Thực giặc, cô có chút xúc động muốn chạy trốn.

Vì thế Triệu Tinh Từ bắt đầu tìm Bàn Tuệ Phân cùng các y tá khác đi ăn cơm trưa, cho dù ngẫu nhiên có chạm ánh mắt với Phương Triển Vũ cũng sẽ cố ý trốn tránh ánh nhìn chăm chú của hắn.

Cô không còn cách nào có thể tiếp tục nhìn thẳng vào đôi mắt hắn như không có việc gì.

Phương Triển Vũ đương nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi này, thế nhưng hắn lại cái gì cũng không nói, ánh mắt vẫn như trước kia dõi theo bóng hình xinh đẹp của cô.

“Tinh Từ, sao mấy hôm nay cậu lại trốn tránh Phương Triển Vũ vậy?” Trước bồn rửa tay phòng vệ sinh nữ, Bàn Tuệ Phân hỏi.

“Có rõ như vậy sao?” Triệu Tinh Từ đóng lại vòi nước, vẩy nước trên bàn tay cho khô, cười khổ nói. Như vậy Phương Triển Vũ cũng có thể cảm nhận được đi?

“Rất rõ ràng” Bàn Tuệ Phân gật gật đầu, ngữ khí nặng nề nói.

“Tuệ Phân, lần trước cậu nói Triển Vũ có thể thích mình...” Triệu Tinh Từ muốn nói lại thôi, không biết dùng từ ngữ như thế nào để diễn tả.

“Hắn tỏ tình với cậu rồi sao?” Bàn Tuệ Phân nhú mi, tò mò hỏi.

“Không có. Chỉ là mình thấy là lạ thôi” Cô cười nhưng vẻ mặt lại có chút khó xử, thở dài một hơi.

“Cậu không thích hắn? Tại sao?” Hai tay Bàn Tuệ Phân vòng trước ngực, lưng tựa vào bồn rửa tay, bộ dáng chuẩn bị chăm chú lắng nghe.

“Hắn nhỏ tuổi hơn mình, làm mình thấy áp lực, không có cảm giác an toàn” Triệu Tinh Từ cúi đầu nói.

“Cảm giác an toàn mà cậu cần là cái gì? Cậu có một gia đình lúc nào cũng quan tâm đến cậu, một công việc ổn định, một người đàn ông rất mực yêu thương cậu, cậu còn muốn cái gì nữa để khiến cậu có cảm giác an toàn?” Bàn Tuệ Phân nghiêng đầu hỏi.

Triệu Tinh Từ nhất thời không nói được gì.

Cô cũng không biết cái “cảm giác an toàn” mà bản thân vẫn theo đuổi là cái gì. Đây chẳng qua chỉ là hình tượng một người đàn ông bản thân cố tạo ra, một tiêu chuẩn mờ mịt hư ảo, không có thật.

Bàn Tuệ Phân nhìn cô cười một cái, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Tinh Từ, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Nếu như cậu là mình, chỉ cần chú ý tới ánh mắt của Phương Triển Vũ mỗi khi nhìn cậu, cậu nhất định sẽ không thể nào nghi ngờ tình cảm của hắn. Ánh mắt kia cũng đủ khiến những người phụ nữ khác thở dài thêm muốn. Không thể phủ nhận việc hắn đối với cậu lo lắng cẩn thận. Nếu như không có tình cảm, hắn cần gì bỏ hết những công việc quan trọng mà cả ngày đến đây làm tình nguyện viên?”

Nói xong, cô rời khỏi nhà vệ sinh, mặc kệ Triệu Tinh Từ đứng một mình trước gương ngắm người.

Trong đầu Triệu Tinh Từ không ngừng lặp lại lời nói của Bành Tuệ Phân. Nhìn thấy hình ảnh chính mình trong gương, cô không khỏi hoang mang.

Rốt cuộc thứ cô vẫn theo đuổi là cái gì?

Tại sao cô không thể mở rộng cõi lòng mình, nhìn thẳng vào tâm ý của Phương Triển Vũ?

Chín giờ tối, Phương Triển Vũ ngồi trong xe ngăn người nhìn căn hộ trên lầu một nơi Triệu Tinh Từ sống. Đây không phải là lần đầu tiên hấn canh giữ trước cửa nhà cô.

Thỉnh thoảng, mỗi khi hấn không có ý tưởng vẫn thường lái xe vòng quanh khu phố này, chỉ cần nhìn thấy ánh đèn ấm áp lập loè sau khung cửa sổ kia cũng đủ mãn nguyện. Nhiều lần đến đây, hấn đều dừng xe chỗ này, ngăn người nhìn cánh cửa sổ kia cho đến khi cô tắt đèn.

Nhưng hôm nay đã hơn chín giờ mà cô vẫn chưa về, hấn có chút lo lắng.

Mấy hôm nay, hấn vẫn cảm nhận cô đối với mình có chút khoảng cách, ngay cả ăn cơm trưa cũng muốn đi cùng Bành Tuệ Phân.

Tại sao vậy? Hay là cô đã nhận thấy tâm ý của hấn?

Đang lúc tâm trạng phập phồng, thân ảnh mảnh khảnh của Triệu Tinh Từ chậm rãi xuất hiện phía đầu kia con hẻm.

Bước đi của cô không chậm nhưng có vẻ đang suy nghĩ gì đó, hoàn toàn không phác giắc có một đôi mắt vẫn mãnh liệt chăm chú nhìn mình.

Cô có chuyện gì sao? Làm sao đi đường lại bồn chồn như vậy?

Hai tay Phương Triển Vũ chống đỡ tay lái, nhìn chăm chú cô lấy chìa khoá, mở cửa, lông mày hấn không khỏi nhíu lại.

Hấn không hề biết bản thân mình chính là tên đầu sỏ khiến tâm tình Triệu Tinh Từ không yên.

Mấy ngày nay cô không cố ý né tránh Phương Triển Vũ, vốn nghĩ đoạn tuyệt quan hệ với hấn sẽ khiến tâm tình mình tốt hơn, thế nhưng không nghĩ tới khi hấn còn chưa bỏ cuộc thì cô đã cảm thấy mất mát, giống như một thứ gì đó rất quan trọng bị người khác đoạt mất.

Hôm nay sau khi tan ca, cô không muốn về nhà sớm vì không muốn phải đối mặt với một căn phòng vắng vẻ, lại càng khiến bản thân nghĩ lung tung về Phương Triển Vũ.

Cho nên cô buồn chán lang thang ngoài đường cả một buổi tối, loay quanh nhìn ngắm những cửa hàng trưng bày hoặc là ngồi trong nhà chờ xe buýt ngắm nhìn xe cộ qua lại.

Thế nhưng cho dù cô đang làm cái gì, trong đầu vẫn bấp giắc hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Phương Triển Vũ.

Haizz! Hình bóng hấn luôn ở trong đầu không sao xoá được. Cô cũng không biết rốt cuộc là muốn cách xa hấn hay đến gần hấn nữa.

Cô chưa từng gặp người theo đuổi nào lại nhỏ tuổi hơn mình, cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ yêu một người bạn trai nhỏ tuổi hơn... Trong đầu, cô luôn ảo tưởng tình yêu của mình nhất định sẽ rất mãnh liệt hoặc là vừa gặp đã yêu. Nhưng cô cùng với Phương Triển Vũ chỉ có sự lo lắng ảm áp tự nhiên, không hề có cảm giác bùng cháy như lửa...

Nhất định là bởi vì anh hai cùng Bành Tuệ Phân lúc nào cũng nhắc tới Phương Triển Vũ trước mặt, khiến cô luôn nghĩ đến hấn.

Cô vào nhà, ngồi bịch xuống ghế salon, ngẩn ngơ suy nghĩ, không chú ý đến việc bản thân mình hễ ra ngoài sẽ khoá cửa, nhưng cửa hôm nay lại không bị khoá.

“Poca?” Cô nhẹ giọng gọi.

Poca là chú mèo nhỏ cô nuôi, hồi trước lúc cô từ giáo đường về thì thấy nó một mỗi gục trong một góc, vì thế liền mang về nuôi cho đến nay, lúc nào nó cũng ngoan ngoãn làm bạn với cô.

“Poca?” Cô lại gọi.

Lạ thật, mọi ngày khi về nhà nó liền chạy tới làm nũng dưới chân cô nha! Vội vàng sờ soạng công tắc bật đèn trên tường, Triệu Tinh Từ thấy khó hiểu.

Bỗng nhiên trong bóng đêm, cổ tay cô bị ai đó dùng lực nắm lại kéo luôn cả người cô đi, ngay cả thời gian la lên cũng không có, miệng cùng mũi bị người đằng sau bịt kín.

Triệu Tinh Từ giãy dụa theo phản xạ nhưng lực nắm giữ cô rất lớn, chẳng những khiến cô không thể nhúc nhích mà còn không thể thở được.

Một thứ kim loại lạnh lẽo đè lên làn da trên cổ cô. Triệu Tinh Từ không dám cúi đầu, cô đoán cái thứ lạnh lạnh kia nhất định là một con dao.

Là tên trộm không cẩn thận bị cô bắt gặp sao? Cô bối rối đoán già đoán non, trước mắt bắt đầu nhoè đi.

Đúng lúc bản thân cảm thấy sẽ ngất đi thì bàn tay che kín miệng cùng mũi cô thoáng rời lỏng ra khiến cô hít lấy hít để không khí bên ngoài.

“Lần này em không thể lại lừa được anh” Người phía sau dần gương mặt lên gáy cô, âm thanh có chút khàn khàn. Toàn bộ thân hình hấn dán chặt lên người Triệu Tinh Từ, tiếp xúc chặt chẽ khiến cô có thể phát hiện thân thể của hắn đang thay đổi.

Thân thể mềm mại của cô chấn động, nhận ra hấn chính là bệnh nhân náo loạn bệnh viện đợt trước, cái người yêu cầu cô gả cho hắn.

Làm sao hắn có thể tìm được đến đây? Không xong! Hắn sẽ không cưỡng hiếp cô chứ? Cơ thể cô căng thẳng, sợ hãi cùng lo lắng tràn ngập trong lòng.

“Đừng khẩn trương, anh sẽ không làm em bị thương, anh chỉ muốn em gả cho anh thôi” Đường như cảm thấy sự sợ hãi của cô, người kia khẽ nói, nhưng con dao đặt trên cổ cô vẫn không dời đi “Bác sĩ Triệu, anh để ý em rất lâu rồi, không nghĩ đến ngoại trừ gương mặt xinh đẹp ra thì dáng người của em cũng rất chuẩn”

“Ồ...” Triệu Tinh Từ muốn nói chuyện nhưng không cách nào phát ra tiếng.

“Anh buông em ra nhưng không được la lớn, nếu không anh sẽ giết em” Người nọ thấp giọng uy hiếp bên tai cô, sau đó bàn tay che miệng cô từ từ buông ra.

“Anh làm như vậy là phạm tội, cứ coi như tôi sẽ gả cho anh nhưng anh cũng sẽ không hạnh phúc” Triệu Tinh Từ cố gắng ổn định thanh âm của mình, dùng giọng điệu ôn hòa khuyên giải hắn.

Kỳ lạ, cô nhớ sau khi hắn bị bảo vệ bắt lấy đã bị đưa đến trại điều dưỡng, làm sao hắn có thể thoát ra được?

Cô rất hiểu rõ đây là triệu chứng phát bệnh của người u uất nặng, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì, vì thế cô nhất định phải cẩn thận, không được khiến hắn tức giận.

“Anh mặc kệ, anh chính là muốn em, không có được em thì anh sẽ giết em, để cho người khác cũng không thể có được em” Con dao kề sát hơn vào cổ cô, trên đó lưu lại một vạch màu đỏ.

Lúc này, thần trí của hắn giống như một đứa trẻ đang đòi hỏi thứ đồ chơi yêu thích, tuy nhiên đây lại là một đứa trẻ rất nguy hiểm.

“Anh vì sao muốn cưới tôi?” Thanh âm của cô có chút run rẩy, cô không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian.

“Bởi vì em rất đẹp. Anh muốn em chỉ có thể cười với anh, nói với anh, không cho phép em cùng những người khác nói chuyện” Hắn dịch chuyển con dao về phía bụng cô, sau đó đưa lưỡi liếm lấy vết đỏ trên cổ cô.

Cả người Triệu Tinh Từ chấn động, kiềm chế bản thân muốn xoay người dùng sức đẩy hắn ra. Cô cảm thấy thật ghê tởm.

Trời ạ! Cô phải chịu đựng bao lâu?

“Anh này, tôi là bác sĩ của anh, anh buông tôi ra sau đó chúng ta cùng quay về bệnh viện được không?” Cô thử mở miệng nói.

Tiếng nói vừa dứt, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân dồn dập, sau đó tiếng chuông cửa vang lên.

Người nọ bị dọa đến nhảy dựng, dao trong tay rơi xuống đất.

Không biết từ đâu có chút lực, Triệu Tinh Từ cực kỳ nhanh rời khỏi sự giam giữ của hắn, xoay người nhắt lấy con dao trên mặt đất.

“Cảnh sát đây, anh còn không chạy?” Sau khi nhắt được con dao, lá gan của cô có chút lớn, lập tức dọa nạt hắn.

Dựa vào kinh nghiệm của mình, người bị tâm thần so với người bình thường dễ bị kinh sợ hơn, bất ngờ đe dọa họ rất có tác dụng.

Quả nhiên, hắn ta dùng sức đẩy cô về phía cửa còn mình nhanh chóng nhảy ra ngoài từ cánh cửa sổ sát đất trong phòng khách, sau đó chạy ra ban công. Triệu Tinh Từ bị dọa cho hoảng sợ một phen chỉ biết ngậy người đứng đó.

5. Chương 5

“Leng keng! Leng keng!” Tiếng chuông cửa dồn dập lần thứ hai vang lên chói tai.

Triệu Tinh Từ hoảng hồn, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía cửa.

“Leng keng!” Lại một tiếng chuông vang lên.

“Tinh Từ! Cô có ở bên trong không? Mau mở cửa đi” Thanh âm lo lắng của Phương Triển Vũ truyền đến từ phía sau cánh cửa sắt.

Hắn đợi ở dưới hơn năm phút mà không thấy đèn nhà cô sáng lên, càng nghĩ càng thấy không ổn, nhịn không được phải chạy lên xem sao.

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc của Phương Triển Vũ, Triệu Tinh Từ thả lỏng hai chân đang chần trệ chạy ra cửa, kéo nhanh cửa ra. Nhìn thấy bóng dáng hắn phía bên kia cánh cửa, một thứ gì đó yếu ớt nóng nẩy bỗng nhiên xông lên khoé mắt.

“Cô làm sao vậy? Tại sao không mở đèn?” Vừa vào cửa, Phương Triển Vũ đỡ lấy thân thể mềm mại ngã nhào vào lòng mình, vì hành động khác thường của cô mà hơi cảm thấy kinh ngạc.

Triệu Tinh Từ run nhè nhẹ, bàn tay sờ soạng công tắc đèn trên tường, ánh đèn sáng lên, nhất thời nói không nên lời.

Bây giờ dựa vào thân thể cường tráng ấm áp của hắn, cô mới phát giác bản thân lúc này sợ hãi như thế nào.

Hắn đỡ cô lại ghé dựa ngồi xuống, sau đó ngồi xổm trước mặt cô, nhìn thẳng vào hai tròng mắt tràn ngập kinh hoàng của cô, bàn tay hắn vuốt ve lấy hai bàn tay lạnh buốt, hi vọng cho cô chút ấm áp.

Hắn có thể cảm thấy cô đang nhẹ nhàng run rẩy, hắn thấy thật đau lòng.

Triệu Tinh Từ yên lặng nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, nước mắt dần dần nhoe đi, bỗng nhiên nhào vào trong lòng ngực hắn khóc rống một hồi.

“Anh...” Cô nhịn xuống nghẹn ngào, hít sâu một hơi hỏi: “Làm sao anh lại đến đây?”

“Cái này không quan trọng” Phương Triển Vũ nhả lại hai hàng lông mày, bàn tay to lớn bao bọc lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô “Nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Triệu Tinh Từ nhắm lại mắt, thân thể mềm mại đột nhiên run rẩy. Cho dù là hiện tại, cô vẫn có thể cảm thấy con dao lạnh buốt đặt trên da thịt mình.

Cô khó khăn mở miệng nói: “Bệnh nhân lần trước náo loạn bệnh viện... hắn xông vào nhà tôi” Bàn tay vô ý thức xoa cổ.

Nơi này bây giờ vẫn thấy đau, nhưng tên kia liếm qua da thịt khiến cô thấy thật ghê tởm.

“Cô bị thương!” Từ động tác của cô, Phương Triển Vũ chú ý trên làn da trắng nõn xuất hiện một vết thương dài. Một cơn tức giận đột nhiên xuất hiện khiến hắn xúc động đến muốn mang tên kia ra bóp chết.

Tâm hắn đau, bất chợt ôm chầm lấy cô, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng xoa nhẹ vết thương kia, sự sợ hãi dần dịu đi như đang yêu thương người tình.

Thân thể mềm mại của Triệu Tinh Từ nhất thời như bị giật điện chấn động một chút.

Nhưng cô không có đẩy hắn ra, ngược lại càng thêm dựa sâu vào lòng hắn, sau đó nhắm lại hai mắt, bật ra tiếng thở dài.

Nhất định là di chấn của sự sợ hãi ban nãy.

Cảm giác say lòng người từ hắn lan tràn đầy ấp toàn thân cô, phẳng phất như một liều thuốc an thần, cảm giác kinh hoàng của cô dần dần khôi phục.

Hắn nên rút tay về, kiểm tra vết thương của cô, sao đó đưa cô đi báo cảnh sát... Phương Triển Vũ ở trong lòng không ngừng ra lệnh ỉn, cố gắng kéo lý trí về. Thế nhưng đầu ngón tay của hắn vẫn tiếp tục lưu luyến ở trên cổ cô, không muốn đánh mất cảm giác thoải mái lúc này.

“Mọi chuyện ổn rồi” Sau một lúc lâu, tiếng nói của hắn hơi khàn khàn, bàn tay dừng trên cổ cô.

Đầu ngón tay của hắn cảm nhận làn da trắng trẻo của cô, không biết khát vọng mãnh liệt từ đâu bốc lên trong cơ thể hắn.

Thế nhưng, hắn cố gắng áp chế chính mình, duy trì sự bình tĩnh.

Triệu Tinh Từ không có chuyển động, lẳng lặng ngồi yên, hai tay đặt tại trên đùi, ánh mắt nhìn trước ngực hắn.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cô cảm thấy thật an tâm, rất an tâm. Thật ra mỗi lần có hắn ở bên cạnh, cô đều có cảm giác được che chở, chỉ là hôm nay cô mới nhận ra mà thôi.

Nếu mỗi người đều có một thiên sứ bảo vệ thì thiên sứ của cô chính là hắn. Triệu Tinh Từ thầm nghĩ.

Chậm rãi nâng ánh mắt, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đầy mị lực của hắn. Cô cảm nhận giữa bọn họ có một loại cảm xúc kỳ lạ xuất hiện, bàn tay hắn nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt hai người giao vào nhau.

Như là đã bị mê hoặc, thân thể Phương Triển Vũ nghiêng về phía trước, đôi môi ấm áp từ từ in nhẹ lên cặp môi khẽ run của cô.

Lý trí nói cho cô biết rằng mình phải quay mặt đi nhưng, kỳ lạ là cô lại không muốn làm như vậy, mặc ôi hắn đến càng gần mình.

Đôi lông mi dài dần dần nhắm lại, cảm nhận hơi thở ấm áp của hắn rơi trên mặt mình, một cảm giác ấm áp ngọt ngào dâng lên trong lòng cô.

Đó chỉ là một nụ hôn nhẹ, môi kề môi, không có cái gì gọi là nồng cháy hay mãnh liệt, tuy nhiên nó lại toát ra một loại khát vọng khó hiểu.

Khi hắn đặt môi lên môi cô, Tinh Từ nhìn thấy tâm ý của Phương Triển Vũ. Môi của hắn mềm mại như thể, hoàn toàn bất đồng với bề ngoài cao ngạo cùng lạnh đậm. Nếu như không có tình ý trong đó thì sự ôn nhu này từ đâu mà ra?

Chợt đột nhiên, hình ảnh chiếc bình cổ “Triển miên” trong đợt triển lãm lần trước xuất hiện trong đầu cô, nó thể hiện cảm xúc của hiện tại.

Hai người gần như không có chuyển động, gần như chỉ chăm chú nếm thử hương vị của nhau, dần dần nụ hôn liền xuất hiện tiết tấu hút lấy.

Cô chưa bao giờ nếm thử một nụ hôn rung động như vậy.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người đồng thời lui về phía sau, chăm chú nhìn đối phương.

“Tôi sẽ không giải thích” Phương Triển Vũ đứng lên, nhẹ nói.

“Cái gì?” Hoảng sợ trong mắt Triệu Tinh Từ dần dần biến mất, lấp vào đó là nghi hoặc cùng mờ mịt.

Trên bờ môi, cô vẫn có thể cảm nhận được cơn rung động do bờ môi mềm mại của hắn mang lại, cảm xúc tê tê đại đại len lỏi vào tim cô.

“Tôi cũng không biết tại sao” Con người đen thâm sâu chợt nổi lên cuồng phong.

Triệu Tinh Từ bỗng dưng có chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên dịch chuyển, lòng của cô bởi vì nụ hôn kia mà bối rối.

Vì sao lại để hắn hôn mình? Là bởi vì do sợ hãi sao? Hay do mình có chút động tâm? Cô không ngừng tự hỏi trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào tìm được đáp án.

Thế nhưng ít nhất bây giờ cô có thể xác định hắn thật sự không phải là người đồng tính, nếu không làm sao hắn lại cứ ôn nhu với cô như thế?

Mới vừa rồi bọn họ còn hôn nhau, sự hoảng sợ cùng ánh mắt động lòng người khiến cô rung động từ nơi tận sâu trong đáy lòng, nhện không được đã sà vào lòng hắn.

Không, không, hiện tại không phải là lúc

Cô đột nhiên hoàn hồn, lắc lắc bỏ đi ý niệm trong đầu. Từ trên ghế dài đứng lên, mở hết đèn đưa Phương Triển Vũ vào phòng khách.

“Anh ngồi đi” Cô hướng tay về phía ghế sofa, sau đó lên tiếng gọi: “Poca! Mau ra đây!”

“Poca?” Phương Triển Vũ nhíu mi.

“Là con mèo” Triệu Tinh Từ giải thích: “Chắc là nó bị dọa nên trốn đi rồi, anh cứ ngồi đó đi, tôi đi tìm nó”

Dứt lời, cô rời khỏi phòng khách.

Ngồi trên sofa mềm mại, Phương Triển Vũ nhìn quanh một vòng bên trong, phát hiện Triệu Tinh Từ đem toàn bộ cá tính của mình vào việc trang trí nhà cửa.

Căn phòng trang trí thật tao nhã, chiếc đèn bàn trong phòng khách được che phủ bởi một chụp đèn màu vàng sang trọng, cửa sổ sát đất cũng được phối bằng chiếc rèm màu vàng, bên tường đặt một cái đàn piano, trên nắp đàn được đặt một bình hoa thanh lịch trang trí khiến toàn bộ căn nhà tràn ngập mùi vị con gái.

Thế nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ một lần sẽ phát hiện bức tường mang chút sắc thái giản dị sau tivi, bên trên treo một bức tranh tĩnh vật màu sắc tươi sáng, còn có tấm trải caro hai màu xanh vàng bàn lót dưới bàn để trà, mơ hồ thể hiện sự sức sống mãnh liệt.

Đây là cô, một cô gái được kết hợp bởi sự tao nhã mềm mại cùng với sức sống quật cường tươi sáng. Cũng do tính cách đặc biệt như vậy mà năm đó cô mới có thể ôn nhu chia bàn tay ra giúp đỡ hắn, dùng nụ cười của mình thu phục lấy trái tim hắn, khiến hắn chẳng thể nào xóa bỏ được hình bóng cô trong lòng.

Vừa nãy... hắn mím môi, dường như không thể tin, hắn thế nhưng thật sự hôn cô. Tuy rằng hắn đã nhiều lần mơ thấy điều đó nhưng không nghĩ mình sẽ làm được, càng không thể tưởng tượng nổi chính là cô không có đẩy hắn ra.

Lúc này, Triệu Tinh Từ cùng vẻ mặt lo lắng trở về phòng khách.

“Poca không biết đã chạy đi đâu rồi, tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy” Nó có thể bị người kia bắt mất không? Cô âm thầm lo lắng.

“Đừng lo lắng, tôi đưa cô đến báo cảnh sát sau đó đi xung quanh tìm xem sao. Con mèo của cô trông như thế nào?” Hắn nhìn Triệu Tinh Từ từ từ ngồi xuống đối diện mình, tuy rằng sắc mặt của cô vẫn còn có chút tái nhợt nhưng nhìn vẫn không còn đáng lo.

“Nó là một con mèo đực, lông trắng, đôi mắt màu vàng, cao cỡ mười phân, có chút mập mạp” Triệu Tinh Từ nhíu mi, khó nén lo lắng.

“Cô có hợp sơ cứu không? Tôi cần phải bôi thuốc cho cô trước, sau đó mới đi báo cảnh sát” Thoáng nhìn nhìn vết đỏ trên làn da trắng ngần cổ cô, con người đen của hắn lại buồn bã.

“Chỉ chút trầy da thôi, tên đó không làm tôi bị thương” Triệu Tinh Từ lắc đầu, tỏ vẻ không sao cả “Chúng ta nên nhanh đi báo cảnh sát thôi”

Lúc này cô đã rửa sạch vết thương trong nhà vệ sinh rồi, thật sự muốn rửa thật sạch cảm giác ghê tởm kia.

“Trầy da cũng là bị thương, cô là bác sĩ, trong nhà nhất định có hộp thuốc” Phương Triển Vũ kiên trì.

Triệu Tinh Từ nhìn con người đen của hắn, không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt, nói: “Anh làm việc đều không có thương lượng sao? Cái tử bên cạnh anh, trong ngăn thứ hai...”

Phương Triển Vũ không trả lời, theo hướng dẫn của cô tìm ra hộp thuốc sơ cứu.

Hắn mở hòm thuốc ra, lấy bông băng cùng cồn, sau đó đi đến bên cạnh cô.

Triệu Tinh Từ khẽ quay đầu.

“Đừng nhúc nhích, tôi bôi thuốc cho” Một tay hắn giữ lấy đầu của cô, nhẹ nhàng nói.

Từ miệng vết thương truyền đến cảm giác lạnh lẽo cùng đau đớn khiến cô thở hắt, cả người cứng ngắc “Đau quá”

“Chỉ như vậy đã than đau rồi? Không tin được cô là bác sĩ” Thanh âm lãnh đạm của Phương Triển Vũ truyền đến từ trên đỉnh đầu cô, thế nhưng động tác bôi thuốc lại từ từ nhẹ đi.

“Người sống đều cảm thấy đau, trừ phi anh là xác chết. Từ nhỏ đến lớn, tôi chỉ sợ đau. Mỗi lần đi chích ngừa, chỉ cần nhìn người ta chích đều đã sợ muốn chết, cho nên mới lựa chọn khoa tâm thần nha” Cô nói, trong lòng bởi vì động tác ôn nhu của hắn mà có chút cảm động.

Phương Triển Vũ không hề nói chuyện, chỉ lẳng lặng rửa sạch miệng vết thương cho cô. Đến khi băng bó cẩn thận mới ngồi trở lại chỗ cũ.

“Anh còn chưa trả lời tôi, anh vì sao lại đến đây?” Triệu Tinh Từ nhìn thấy hắn mang hộp thuốc đặt lại vào tủ, từ từ đặt chân vào vấn đề quan trọng.

“Trùng hợp đi ngang qua thôi” Phương Triển Vũ nhún mày nhẹ nhàng nói.

Triệu Tinh Từ liếc hắn một cái, quả thật vẫn không tin nhưng cũng không có tiếp tục tra hỏi.

Thật ra, mấy ngày vừa qua, cứ coi như cô dù có chậm hiểu cũng có thể biết rõ tâm ý của hắn. Thế nhưng nỗ lực của hắn đối với cô khiến cô sợ hãi, cô sợ rằng mình không thể nào hồi báo cho hắn.

Mặc dù nhờ có hắn mà cô mới có thể dần quên đi hoảng sợ, nhưng thay vào đó lại là một thứ cảm xúc khó diễn tả.

“Cám ơn anh... Ách... Xuất hiện đúng lúc giúp tôi” Đôi đồng tử sáng trong suốt của cô nhìn thẳng vào hắn.

“Cô khỏe hơn chút nào chưa? Muốn đến sở cảnh sát báo án không?” Phương Triển Vũ gật đầu, tỏ vẻ nhận lời cảm ơn của cô.

“Tôi khỏe rồi, nhưng Poca còn chưa tìm thấy...”

“Chúng ta đi báo cảnh sát trước đã, sau đó tôi sẽ giúp cô tìm con mèo” Phương Triển Vũ nói “An toàn của cô quan trọng hơn, cái người bệnh tâm thần kia vẫn còn nhõn nhõn ở bên ngoài, khó đảm bảo hắn sẽ không có lần thứ hai đến nhà cô”

Triệu Tinh Từ lúc này mới nhớ lại chuyện mình bị tấn công vừa rồi, trong mắt liền xuất hiện sự sợ hãi, cô gật gật đầu nói: “Anh nói cũng phải, chúng ta bây giờ liền đến sở cảnh sát đi”

Phương Triển Vũ thoáng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô liền thấy đau lòng.

Hắn sóng vai cùng cô đến sở cảnh sát, Triệu Tinh Từ lẳng lặng bước đi bên cạnh, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Phương Triển Vũ len lén liếc mắt nhìn một nửa gương mặt xinh đẹp của cô, vẻ mặt hắn ôn nhu mà kiên định, âm thầm hứa với lòng...

... Hắn nguyện ý dùng cả tánh mạng của mình để bảo vệ cô bình yên vô sự.

Hai người bọn họ tới sở cảnh sát, nhân viên cảnh sát muốn hắn tóm tắt lại tình hình lúc đó, lại hỏi thêm một số vấn đề liên quan rồi giúp bọn họ ký tên vào sổ báo án.

Từ trong sở cảnh sát đi ra, bọn họ trở lại khu vực xung quanh căn nhà tìm kiếm Poca, nhưng vẫn không có chút tin tức gì.

Khi bọn họ lần thứ hai trở về căn hộ của Triệu Tinh Từ thì cũng đã qua nửa đêm.

Hai người kéo lê thân mình mệt mỏi, đứng trước cửa.

“Ngại quá... hại anh ở đây giúp tôi trễ như vậy, anh... sớm trở về nghỉ ngơi đi”

Triệu Tinh Từ rõ ràng có chút do dự, cô căn bản không dám ở một mình lúc này, lại lo lắng trở về nhà ba mẹ sẽ khiến mọi người nhìn thấy vết thương trên cổ, nhất định mọi chuyện sẽ không dừng lại ở đây.

Trễ như vậy, trừ Phương Triển Vũ ra thì cô thật sự không nghĩ ra còn một ai khác có thể giúp cô. Thế nhưng cô làm sao có thể mở miệng đây? Dù sao, cô nam quả nữ ở chung một nhà... huống hồ cô không rõ cảm giác của hắn, nếu hắn đem thỉnh cầu của cô trở thành lời mời thì làm sao đây?

Lúc cô còn chưa biết rõ ràng cảm giác của mình đối với hắn là gì thì cô không muốn cho hắn hy vọng quá lớn, để tránh sau này hắn lại cảm thấy cô đang đùa bỡn tình cảm của hắn.

Quên đi! Thôi thì cứ đến bệnh viện một buổi vậy. Triệu Tinh Từ làm một quyết định cuối cùng ở trong lòng.

“Tôi vào cùng cô, chờ cô ngủ rồi thì tôi sẽ đi” Phương Triển Vũ quả quyết nói. Tình huống này, hắn căn bản không an tâm để cô ở một mình qua đêm trong nhà.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc nhìn hắn, ngượng ngùng nói: “Tôi không muốn làm phiền anh. Không sao đâu, tôi có thể đến bệnh viện”

Cô cúi đầu, không phải không thừa nhận nơi tận sâu đáy lòng, mà cô cũng không hiểu rõ lý do tại sao, bản thân mình lại rất mong hắn ở lại.

“Không có chút phiền nào cả. Đêm nay cô cũng hoảng sợ nhiều rồi, cô nên vào ngủ một giấc thật ngon đi” Phương Triển Vũ thật sâu nhìn cô.

Triệu Tinh Từ do dự một lúc, yên lặng chấp nhận lời đề nghị của hắn, lặng lẽ lấy chìa khoá trong túi mở cửa để tránh ánh nhìn của hắn.

Ánh mắt hắn phảng phất ma lực làm cho người ta hăm sâu trong đó, khiến cô vô lực kháng cự, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

Vào nhà, Triệu Tinh Từ lưỡng lự một lúc lâu, từ trong phòng ngủ đem ra một tấm mền mỏng trải trong phòng khách, nói với Phương Triển Vũ: “Anh nằm trên ghế salon nghỉ một chút đi”

Tạm thời cho dù có tình cảm với hắn hay không, bây giờ người cô tin tưởng nhất cũng chỉ có hắn, đành phải để hắn ở lại.

“Cám ơn. Cô mau về phòng ngủ đi, không cần lo lắng cho tôi” Phương Triển Vũ ngồi xuống ghế salon, thúc giục nói.

Trải qua đêm nay, Triệu Tinh Từ thật sự mệt đến mắt mở không nổi, vì thế cũng không có nói nhiều lời liên gật đầu, đi đến phòng tắm.

Một lúc sau, Phương Triển Vũ vẫn ngồi một mình trên ghế salon, khuỷu tay chống trên đầu gối, thân mình hơi hơi nghiêng về phía trước, chăm chú nhìn chăm chăm vào bàn trà, giống như đang suy tư.

Không lâu sau, hắn nghe thanh âm Triệu Tinh Từ từ phòng tắm bước ra, đi trở về phòng ngủ. Lúc này, bốn phía lâm vào trầm tĩnh, tiếng tích tắc của đồng hồ từng nhịp vang lên.

Nhìn đồng hồ báo thức một chút, gần hai giờ rồi.

Hắn không chút tiếng động đi vào phòng ngủ của Triệu Tinh Từ, tới gần người con gái vẫn đang nằm say ngủ trên giường.

Cô là do có hắn ở bên ngoài nên mới có thể an tâm ngủ ngon như vậy hay lúc nào cô cũng có thể ngủ ngon như thế?

Cả hai không ai nhắc lại nụ hôn lúc đó, giống như nó chưa từng phát sinh. Nhưng, hắn có thể cảm giác cô đang nghi ngờ cùng bất an.

Phương Triển Vũ di chuyển tầm mắt trên dung nhan say ngủ của Triệu Tinh Từ, phóng túng bản thân, để mình một lần nhìn thật kỹ từng tác từng tác trên gương mặt cô.

Đôi mi thanh tú đang nhú lại, lông mi trắng dài, chiếc mũi cao ráo, cho đến đôi môi không cần tô son vẫn có thể đỏ bừng nóng bỏng...

Đã không còn nhớ từ lúc nào hắn đã mong muốn được nhìn thật kỹ cô, khát vọng đến đau trong lòng.

Giống như đã bị thôi miên, hắn chậm rãi vươn tay, khao khát vuốt ve khuôn mặt tinh tế tỉ mỉ của cô.

Cô đột nhiên phát ra thanh âm, hắn giật mình nhanh chóng thu tay về, nhưng ánh mắt khát vọng vẫn không muốn rời khỏi.

Không tình nguyện, hắn chậm rãi xoay người rời đi, khe nuốt xuống âm thanh thở dài trong lòng.

Trong hàng ngàn loại yêu, duy chỉ thâm yêu là vĩnh viễn sẽ không nở hoa, cũng không có kết quả, bởi thế cũng chỉ có nó chính là vĩnh hằng. Nó là một loại tự làm khổ ngọt ngào, giống như lá phổi bị dính một vài con dấu bằng vôi, khó có thể xoá bỏ, lưu lại ở tận nơi sâu nhất trong cõi lòng...

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng Triệu Tinh Từ lại, trở lại trên salon phòng khách, đắp tấm mền lên mình, từ từ nhắm mắt lại.

Tinh Từ... Em chính là ấn ký bằng vôi đó của anh, nhưng mà... anh thật sự có thể che dấu nó sâu tận đáy lòng mình sao?

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tinh Từ bị đồng hồ báo thức đánh thức, xoa xoa hai mắt lơ mơ đi vào phòng khách, trong phòng khách đã sớm không một bóng người, chỉ còn lại chiếc mền đem qua cô đưa cho Phương Triển Vũ được xếp gọn gàng đặt trên ghế sa lon.

Triệu Tinh Từ tiến lên ôm lấy, chậm rãi đem khuôn mặt của mình chôn vào bên trong chiếc mền mềm mại, ngửi thấy toàn bộ đều là mùi vị của hắn.

Nhưng dường như là ngay lập tức, cô hoảng hốt mang chiếc mền dấu ra sau lưng, kinh ngạc nhìn sàn nhà đến gần người.

Vừa rồi cô đang làm cái gì? Cô tự hỏi mình. Trời ạ! Cô làm sao lại có thể làm cái chuyện đáng xấu hổ đó?

Đồng hồ treo trên tường vang lên báo động đã tám giờ.

Triệu Tinh Từ tim đập thình thịch, vội vàng ôm chiếc mền vào phòng cất kỹ, sau đó đến phòng tắm rửa mặt chải đầu rồi vội vàng đi làm.

Cô không muốn lại tiếp tục suy nghĩ đến hành động vừa rồi của mình.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ, cô mơ mơ màng màng cảm thấy mình cùng Phương Triển Vũ thật sự có một chút tình cảm khác thường, nhưng cô thật không biết mình có thể chấp nhận sự theo đuổi của một người đàn ông nhỏ hơn mình đến tận bốn tuổi không...

Cô thích hắn, cũng rất cảm kích hắn, nhưng cô tình nguyện giữa bọn họ chỉ có mối quan hệ bạn bè hoặc chị em bình thường, như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nếu Tuệ Phân hoặc anh hai biết, nhất định sẽ nói cô ngoan cố không?

Chuyện tình cảm không thể nào giải thích rõ ràng được, nếu bọn họ nhất định phải nói cô bướng bỉnh, thế thì cũng đành chịu thôi.

Cô vẫn bỏ thức ăn vào chén đựng cơm cho Poca như mọi ngày, đặt sau cánh cửa, hi vọng nó sẽ trở về.

Sau đó, Triệu Tinh Từ cầm lấy giỏ xách đi ra ngoài, lần này cô không quên khoá cửa cẩn thận, thậm chí còn kiểm tra lại vài lần cho chắc ăn.

Cô cũng không có ý định kể cho cha mẹ nghe chuyện ngày hôm qua, tranh bọn họ lại lo lắng cho cô. Thế nhưng vì bảo vệ mình, cô đành phải kêu anh hai đến ở chung trước khi bệnh nhân bị bệnh tâm thần đó chưa bị bắt.

“Tinh Từ, hôm qua ngủ không ngon sao? Làm sao sắc mặt cậu lại khó coi như vậy?” Triệu Tinh Từ mới tiến vào văn phòng, Bành Tuệ Phân ngẩng đầu nhìn thấy cô liền quan tâm hỏi han.

Bình thường tinh thần của Tinh Từ vào lúc sáng sớm đều rất sáng khoái, làm sao hôm nay trên mắt lại có vành đen, hơn nữa thần sắc cũng không hồng hào như mọi hôm?

“Vậy sao?” Cô sờ gương mặt của mình, miễn cưỡng nở nụ cười “Có thể hôm qua thức khuya quá nên ngủ không đủ giấc”

Cô không muốn nói chuyện đêm hôm qua bị người tập kích trong nhà tránh bạn tốt phải lo lắng, huống chi cô cũng không muốn để cho người khác biết Phương Triển Vũ tối hôm qua qua đêm trong nhà mình.

“Cậu nha, thật không hiểu nổi. Cậu không có bạn trai, cũng không yêu thương ai, rốt cuộc mỗi ngày đều thức khuya như vậy để làm cái gì?” Bành Tuệ Phân cười giỡn.

Triệu Tinh Từ cười xấu hổ, không nói chuyện.

“Đúng rồi! Nghe nói bệnh nhân hôm trước đại náo bệnh viện đòi cưới cậu thừa dịp bác sĩ không chú ý đã trốn ra ngoài, cậu nên cẩn thận một chút” Cô mới nhận được tin tức từ viện điều dưỡng vài sáng hôm nay.

“Vậy à? Mình biết rồi, cảm ơn cậu” Đáng tiếc cảnh cáo tới quá muộn, Triệu Tinh Từ cười khổ trong lòng.

“Trại điều dưỡng báo bệnh tình của hấn rất không ổn định, đã đến lúc nguy hiểm, cho nên muốn bọn mình nếu gặp hấn liền báo lại” Bành Tuệ Phân nói: “Không nói chuyện này nữa. Tinh Từ, thứ bảy này cậu có rảnh không?”

“Chuyện gì vậy?”

“Khoa chỉnh hình bên kia muốn tổ chức buổi dã ngoại ngoài trời, cậu muốn đi không? Nói không chừng có thể tìm thấy chân mệnh thiên tử của cậu nha” Bành Tuệ Phân vừa nháy mắt vừa nói. Tinh Từ đối đãi với mọi người đều như bạn bè, gián tiếp từ chối rất nhiều người theo đuổi, thật muốn hỏi cô ấy cùng với cậu em Triển Vũ kia tiến triển như thế nào rồi.

Triệu Tinh Từ nhìn thấy ý tứ trong mắt Bành Tuệ Phân, trong đầu lại hiện lên ánh mắt cao ngạo nhưng chăm chú của Phương Triển Vũ.

Cô vội vàng lắc đầu loại bỏ đi hình ảnh đó.

“Ừ, mình đi cùng mọi người” Cô nhanh chóng đáp ứng khác với mọi lần. Có lẽ cô cần quen biết nhiều người khác giới hơn một chút, có lẽ như thế sẽ đem tâm tư của mình đặt trên người Phương Triển Vũ dời đi.

Cầm lấy hồ sơ bệnh án cùng lịch làm việc trên bàn, cô đi khỏi văn phòng, hướng phòng khám bệnh trên tầng hai đi đến.

Cô nên gặp nhiều người để đem nụ hôn cùng Phương Triển Vũ quên đi.

Cô không nên nghĩ nhiều về hấn. Cô quan niệm, để hai người hạnh phúc thì điều kiện đầu tiên chính là hoàn cảnh cả hai, yêu nhau thắm thiết cùng không thể duy trì thời gian dài.

Tuy rằng cô không biết bối cảnh gia đình của Phương Triển Vũ nhưng trong mấy ngày qua lại này, cô đều nhận ra giữa bọn họ cách biệt quá lớn, không chỉ là tuổi tác mà còn có cảm tưởng. Hai người khác biệt như thế, làm sao có thể hạnh phúc đây?

Xa xa, cô nhìn thấy thân ảnh Phương Triển Vũ vẫn như mọi ngày đứng trước quầy khám bệnh, con người đen láy đứng trên người cô.

Hắn luôn luôn chăm chú nhìn cô như vậy... Là cô quá khờ khạo cho nên luôn không nhìn thấy cảm tình trong mắt hắn. Bây giờ thì cô đã hiểu rõ rồi, nhưng không biết phải làm sao để đối mặt với tình cảm của hắn, cô chỉ muốn trốn tránh.

Đi ngang qua quầy khám bệnh, Triệu Tinh Từ chỉ nhẹ gật đầu chào hắn, sau đó nhanh chóng tiến vào phòng khám bệnh của mình.

Giữa trưa, cô phải cùng hắn nói chuyện, giữa bọn họ cần phải có một người đứng ra vạch rõ mối quan hệ, nếu không cứ như vậy sẽ không tốt cho cả hai.

Nhưng mà khi... y tá đóng cửa phòng khám bệnh lại, cô nhìn thoáng qua thân ảnh của Phương Triển Vũ. Vì sao khi cô quyết định tỏ rõ lập trường của mình thì trong lòng lại xuất hiện một vị chua xót khó nói nên lời?

6. Chương 6

Giữa trưa, Triệu Tinh Từ bước ra từ phòng khám bệnh đã nhìn thấy Phương Triển Vũ đứng bên quầy, trong tay cầm theo hai hộp cơm.

Phương Triển Vũ vừa thấy cô, trên mặt anh tuấn lộ ra tươi cười hiếm thấy “Buổi sáng có phải bận nhiều việc lắm không?” Hắn ôn nhu hỏi.

Sáng nay hắn lựa chọn lặng lẽ rời đi là vì không muốn khi cô tỉnh lại sẽ thấy ngại ngùng xấu hổ.

Thế nhưng, sau khi rời khỏi nhà cô, hắn cũng không về nhà mình, ngược lại trực tiếp đến bệnh viện đợi cô đi làm.

Cả buổi sáng, trong đầu hắn toàn là hình ảnh nụ hôn tối hôm qua, cả trái tim tràn đầy ảm áp, mỗi lần đi ngang qua phòng khám bệnh của cô đều không khỏi nở nụ cười.

Triệu Tinh Từ tránh đi tầm mắt của hắn nói: “Không sao cả, mỗi ngày đều như vậy”

Hắn có thể dừng nhìn cô như vậy được không? Khiến cô càng khó nói chuyện hơn thôi.

“Đi, đi ăn cơm thôi. Hôm nay tôi mua cho cô hộp cơm sườn mà cô thích” Hắn cũng nhận thấy giọng điệu của cô có chút xa lánh, nhưng hắn quyết định xem như không có gì.

Triệu Tinh Từ trầm mặc theo hắn đến quán cà phê bọn họ thường hay ngồi, nhận lấy hộp cơm hắn đưa, trong lòng tự hỏi nên mở miệng như thế nào?

Bọn họ lặng lẽ ăn cơm, sau đó rốt cục cô cũng mở miệng: “Triển Vũ... Tôi nghĩ... chúng ta nên nói chuyện”

“Nói chuyện gì?” Phương Triển Vũ buông đôi đũa trong tay ra, con người đen gầy gao khóa chặt lấy cô, trong mắt không để lộ ra nổi bất an của hắn.

Triệu Tinh Từ cúi đầu nhìn hộp cơm, dùng đũa khuấy đảo rau củ trong hộp. Phải thật lâu sau cô mới nói: “Nụ hôn tối hôm qua là một sai lầm, tôi phải giải thích với anh”

Ánh mắt Phương Triển Vũ dừng trên gương mặt đang cúi gằm của cô hỏi: “Tại sao là sai lầm?”. Bàn tay dưới bàn của hắn nắm lại thật chặt, tuy nhiên biểu tình trên khuôn mặt vẫn không thay đổi.

“Là vì...” Nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hắn, cô dường như không thể mở miệng “Là vì... chúng ta không phải... là người yêu của nhau”

Con người đen của Phương Triển Vũ hiện lên một tia ảm đạm.

“Nếu cô không có cảm giác với tôi... vì sao lúc đó không đẩy tôi ra?” Cả người hắn giống như từ trên đám mây rơi xuống mặt đất, nhẵn mày khó hiểu hỏi.

“Đó là bởi vì... lúc ấy tôi bị hoảng sợ... anh lại đứng lúc xuất hiện ở bên cạnh... mang cho tôi cảm giác an tâm...” Triệu Tinh Từ lắp bắp nói “Đó chỉ là phản ứng bình thường của một người khi bị hoảng sợ thôi”

“Cho nên... lúc ấy bất luận là ai... cô cũng sẽ để người đó hôn sao? Tôi không tin!” Phương Triển Vũ nói như đinh đóng cột.

Hắn còn nhớ rõ hôm qua rõ ràng cả hai người đều rất mãnh liệt, vừa cắn thẳng lại vừa ẩm áp, chắc chắn không phải là phản ứng do cô hoảng sợ.

“Sao anh không tin?” Triệu Tinh Từ đặt đũa xuống, nhú mi nói: “Chúng ta không phải người yêu, sau này cũng sẽ không”

Hắn cũng không nên đem sự tình biến thành phức tạp như vậy.

“Tại sao?” Phương Triển Vũ cũng không phải dễ dàng bị đánh một cú khiến hắn ngậy người.

Hắn chưa bao giờ bức cô chấp nhận hắn nhưng nếu là đáp án lúc này, hắn cũng sẽ không buông tay.

“Anh nhỏ tuổi hơn so với tôi. Tôi từng nói với anh, tôi không thích người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình” Triệu Tinh Từ ngoan cố nói.

“Cứ như vậy sao?” Hắn nhú mày.

Triệu Tinh Từ dùng sức gật gật đầu.

“Tôi không chấp nhận” Phương Triển Vũ lắc đầu nói: “Tuổi tác không là cái gì cả. Tôi cũng có thể quan tâm cô, chăm sóc cô, cũng có thể là người cho cô ý lại”

“Anh không phải là mẫu người lý tưởng của tôi. Anh cao ngạo, quá thâm trầm, giống như đeo trên lưng rất nhiều gánh nặng. Mà tôi chỉ muốn tìm một người có thể cùng tôi cười, cùng tôi khóc” Triệu Tinh Từ nhìn hắn thở dài: “Triển Vũ, tôi thật rất cảm kích anh vì anh đối xử với tôi rất tốt. Thế nhưng tôi thà chấp nhận anh xem tôi như một người chị thì hơn”

Con người đen của Phương Triển Vũ nhìn chăm chăm vào cô không hề nháy mắt, cõi lòng thật bi thương. Trong lòng hắn, cô có một vị trí không ai lật đổ được. Có thể đối với cô mà nói thì hắn chỉ là một người đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô, nhưng cô lại không hề biết rằng, nói cách khác, cô thật sự đã quên cậu thanh niên nhiều năm về trước...

Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi lắc đầu, nói: “Thứ tôi muốn không phải là cảm kích của cô...”

Sau đó, hắn từ chỗ ngồi đứng lên, cầm lấy hộp cơm, xếp lại ghế, xoay người rời đi.

Triệu Tinh Từ thở ra một hơi nặng nề, thân thể căng thẳng bỗng dưng trầm tĩnh lại, trong mắt hiện lên áy náy.

Về mặt của hắn vẫn thâm trầm khó dò, nhìn không ra cảm xúc bị tổn thương, cái đó càng khiến cô khó chịu hơn.

Thân ảnh Phương Triển Vũ dần dần biến mất phía bên kia cầu thang, cô nhẹ nhàng thở dài. Hi vọng, chuyện này cô không có làm sai.

Loảng xoảng.

Một trận thanh âm đổ vỡ vang lên trong phòng làm việc của Phương Triển Vũ.

“Triển Vũ? Làm sao vậy?” Trương Bách Hiên vốn đang xem tivi trong phòng khách, vội vàng chạy đến trước căn phòng khoá trái cửa.

Bên trong không có phản ứng gì, Trương Bách Hiên đứng đó một lúc lâu, lắc đầu.

Hôm nay Phương Triển Vũ có vẻ khác với thường ngày sau khi về từ bệnh viện, chính là sau khi vào nhà một câu cũng không nói, vào phòng làm việc khoá trái cửa đem bản thân tự nhốt bên trong.

Từ khi Triển Vũ gặp gỡ vị bác sĩ Triệu kia, hắn cứ cho là bản tính lạnh nhạt của tên đó sẽ thay đổi, lúc trước đúng là cũng thay đổi một chút. Thế nhưng hôm nay hắn dường như đã biến trở về bộ dáng trước kia... chỉ có hơn chứ không kém.

Nếu hắn đoán không sai, hắn là tình cảm đã va phải đá ngầm rồi!

Trương Bách Hiên bất đắc dĩ sờ sờ mũi, quay trở về phòng khách tiếp tục xem tivi.

Hắn hiểu rất rõ tính cách của Phương Triển Vũ, với tình hình này, vô luận khuyên bảo như thế nào thì tên đó nhất định cũng nghe không lọt tai.

Bên trong phòng làm việc, Phương Triển Vũ ngồi trên ghế đầu máy xoay gổm, ánh mắt lãnh đạm nhìn chăm chăm gổm nung vỡ đầy trên đất.

Lúc này hắn chính là đập vỡ một bộ phận nhỏ cuối cùng của tác phẩm ‘Triền miên’.

Nếu cô muốn cự tuyệt hắn, thì ‘Triền miên’ còn cần gì nữa? Hắn nhú mày, ánh mắt vô cùng đau đớn.

“Triệu Tinh Từ, em thật tàn nhẫn. Ngay cả sự chờ đợi nho nhỏ nơi đáy lòng anh mà em cũng muốn cướp đoạt đi” Hắn nhặt một ít mảnh vỡ dưới chân, thấp giọng nói.

Hắn từng chờ đợi có một ngày cô sẽ nghĩ xem hắn là ai. Thế nhưng bây giờ, cô chưa từng nhận ra hắn.

Con người đen hiện lên một tia lạnh như băng, hắn mạnh tay cầm tên một tác phẩm khác nâng lên không...

Thế nhưng cánh tay nâng lên một lúc lâu vẫn không có thả ra. Hắn cắn chặt răng, nhẹ nhàng đặt nó thật nhẹ nhàng sang một bên.

Cẩn thận nhìn lại, thì ra là một con búp bê bằng sứ, vẻ mặt búp bê cực giống Triệu Tinh Từ, nhất là khí chất đáng yêu tươi mát, rất sống động.

Đây là tác phẩm Phương Triển Vũ thức rất nhiều đêm để làm nên, bên trong búp bê là rỗng ruột, ở giữa có giấu một mảnh giấy ghi rất nhiều tình cảm hắn dành cho cô.

Theo kế hoạch của hắn, hắn đợi đến sinh nhật cô sẽ trao tặng cô món quà này.

Thế nhưng, hiện tại xem ra không cần rồi. Cõi lòng hắn chua xót.

Mới đầu, hắn khờ dại cho là mình có thể yên lặng canh giữ ở bên người cô đã là rất thoả mãn, cho dù cô vĩnh viễn cũng không biết tình cảm của hắn cũng không sao. Thế nhưng sau khi hôn cô, hắn mới phát giác khát vọng của mình vượt qua nụ hôn đó rất nhiều.

Buổi trưa hôm nay, lúc cô yêu cầu hắn chỉ cần xem cho như chị gái, niềm hy vọng trong cõi lòng hắn như bị đập tắt, khiến hắn kinh hoàng tới chết lặng.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn còn cảm thấy được cõi lòng cứng ngắt lúc ấy.

Cầm lấy búp bê sứ kia, hắn chăm chú nhìn một lúc lâu, thâm tình ẩn xuống một nụ hôn trên gương mặt đáng yêu của búp bê.

Sau đó, hắn suy sụp nhắm lại hai mắt.

Cả đời này, hắn chỉ có thể ột mình cô tiến vào tim mình.

Với cô mà nói, hắn có lẽ chỉ là một người đàn ông ngẫu nhiên xuất hiện, nhưng với hắn, cô lại là cả một đời ngọt ngào cùng chua xót.

Hôm sau, Phương Triển Vũ không có xuất hiện ở bệnh viện.

Hắn vắng mặt, khiến ọi người đều nghị luận sôi nổi. Nhóm y tá ngưỡng mộ hắn cứ đua nhau đoán nguyên nhân vị sao hắn không đi làm.

“Hôm nay cậu em Triển Vũ không có đi với cậu à?” Buổi chiều, bên trong phòng làm việc Bành Tuệ Phân tò mò hỏi Triệu Tinh Từ vẫn đang cầm cúi viết báo cáo bệnh án.

“Có liên quan gì với mình à?” Triệu Tinh Từ đầu cũng không ngẩng lên, trong lòng hiện lên một chút áy náy cùng với một chút cảm xúc khó tả.

Sáng nay khi đến phòng khám bệnh không thấy hắn, trong lòng cô bỗng nhiên xuất hiện mất mát, giống như bị người ta đoạt mất thứ gì đó.

Tuy rằng cô đã cố gắng thuyết phục bản thân đó chỉ là lòng hư vinh của con gái thôi, chỉ là mình thiếu một người theo đuổi thôi, nhưng cũng thấy mất mát tiêu điều.

Thế nhưng sâu trong nội tâm, cô hiểu đó không phải là sự thật. Nội tâm của cô xuất hiện một cảm giác rất phức tạp, phức tạp đến nỗi cô không dám tiếp tục truy tìm xem nó là gì.

Về chuyện cô cùng Phương Triển Vũ, cô đã quyết định rõ ràng, mà bây giờ, cô chính là nhận lấy kết quả của quyết định đó.

“Cậu em Triển Vũ luôn đi theo đằng sau cậu của chúng ta cũng chưa có xin phép nghỉ. Nếu không phải giữa hai người xảy ra vấn đề gì thì làm sao hắn không có đến?” Bành Tuệ Phân nói chắc như đinh đóng cột.

“Hắn là tình nguyện viên khoa thần kinh, cũng không phải nhân viên tập sự, đương nhiên có thể không đến bệnh viện mà không cần xin phép” Triệu Tinh Từ nói, thật sự rất không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này.

“Tinh Từ, cậu có tâm sự! Có muốn nói ra không? Nói ra thì trong lòng sẽ dễ chịu một chút” Bành Tuệ Phân đến bên cạnh, nhìn chăm chăm cô nói.

Triệu Tinh Từ đặt cây bút trong tay xuống, không hề do dự nói: “Tuệ Phân, sáng nay mình phải xong bản báo cáo này, ngày mai bệnh nhân đã đến tái khám rồi, không có thời gian tán gẫu với cậu đâu”

“Tuỳ cậu, cậu chính là tâm địa rất thiện lương nên khi cự tuyệt Phương Triển Vũ sẽ cảm thấy tội lỗi” Bành Tuệ Phân nhún nhún vai nói.

“Làm sao cậu biết mình cự tuyệt anh ta?” Triệu Tinh Từ kinh ngạc hỏi.

Bành Tuệ Phân cười khê một tiếng, vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Mình nói Tinh Từ à! Cậu còn có một nhược điểm, chính là rất đơn thuần, dễ dàng bị moi suy nghĩ trong lòng ra ngoài”

“Thật gian xảo!” Triệu Tinh Từ lúc này mới phát giác mình bị Bành Tuệ Phân gài bẫy, nhin không được la lên.

“Trong xã hội bây giờ, không gian dối một chút thì làm sao sống nha? Như cậu vậy, thật là một động vật quý hiếm!”

Bành Tuệ Phân không thấy tức giận nói tiếp: “Khai ra đi, cậu với cậu em Triển Vũ của mình đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm qua mình nói rõ ràng với anh ấy” Triệu Tinh Từ hạ mí mắt, nhìn bản báo cáo trên bàn.

“Sau khi Phương Triển Vũ rời khỏi quán cà phê ngày hôm qua, trong nội tâm cô giống như bị nghiền lại, phun cũng phun không ra, nuốt cũng nuốt không trôi, khó chịu đến chết đi được.”

“Nếu như vậy thì cậu nên thở dài nhẹ nhõm một hơi mới đúng, cần gì phải rầu rĩ không vui như vậy? Bành Tuệ Phân hai tay vòng trước ngực, khó hiểu hỏi.

“Rầu rĩ không vui? Mình có rầu rĩ không vui đâu!” Triệu Tinh Từ kháng nghị.

“Còn nói không có? Hôm nay lúc cậu không thấy Phương Triển Vũ ở bệnh viện, bộ dáng lièn rơi vào trầm tư. Lúc ăn cơm trưa với mình cũng thấy cậu đang ăn lúc mạch chứ không phải cơm nha!”

“Vậy sao?” Làm sao chính cô cũng không nhận ra?

“Tinh Từ, nếu cự tuyệt hắn sẽ làm trong lòng cậu không thoải mái, cậu có nghĩ tới hay không, có lẽ là bởi vì cậu luôn hi vọng có hắn?” Bành Tuệ Phân kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Triệu Tinh Từ, dường như tính nói chuyện với cô cho hết vấn đề này.

“Nhưng... Haizz! Mình cũng không biết!” Triệu Tinh Từ nhất thời nghẹn lời, buồn rầu thở dài.

“Tình yêu là mù quáng mà, nếu cậu cứ lý trí phân tích từng nguyên tử tình yêu thì vĩnh viễn cũng nói không hết tình yêu là gì. Tình Từ, tình yêu cần một loại xúc động, một loại lửa cháy, mà không phải là những tiêu chuẩn cứng nhắc” Cô lấy giọng điệu người từng trải nói.

Triệu Tinh Từ mờ mịt nhìn Bành Tuệ Phân.

Một loại xúc động... Một loại lửa cháy...

Có phải giống như cảm giác căng thẳng cùng rung động khác thường trong đêm bọn họ hôn nhau đó?

“Tuệ Phân, lúc cậu cùng bạn trai quyết định yêu đương thì cậu có lo lắng cả hai không hợp nhau hay không?”
Cô nghi hoặc hỏi.

“Không có. Mình cùng anh ấy yêu đương, đơn thuần chỉ là cả hai có thể tạo ra cảm xúc ngọt ngào cho nhau. Lo làm gì mấy thứ đó? Hai người yêu nhau thật lòng, tự nhiên sẽ tìm được cách điều hoà tình cảm của nhau. Trên thế giới này, làm sao tìm được người hoàn toàn thích hợp với mình?”

Triệu Tinh Từ nghiêm túc suy tư lời nói của Bành Tuệ Phân, đột nhiên chuông điện thoại trên bàn làm việc reo lên.

“Xin chào!” Tinh Từ bắt máy.

“Bác sĩ Triệu, tôi là Trương Bách Hiên. Xin hỏi hôm nay cô có nhìn thấy Phương Triển Vũ không?” Thanh âm của Trương Bách Hiên truyền qua từ bên kia đầu điện thoại.

“Không có. Hôm nay hần không có tới bệnh viện. Có chuyện gì vậy?” Cô hơi nhíu mi.

“Không thấy hần! Bác sĩ Triệu, bây giờ cô có thể nói chuyện với tôi không? Tôi đang ở gần bệnh viện” Thanh âm của Trương Bách Hiên có vẻ rất gấp gáp.

“Không thành vấn đề. Gặp anh ở đại sảnh lầu một” Triệu Tinh Từ dọn dẹp hồ sơ giấy tờ trên bàn, chuẩn bị rời khỏi văn phòng “Tuệ Phân, mình ra ngoài một chút”

“Cậu đi đi, ở đây cứ giao ình” Bành Tuệ Phân nghe thấy cô có việc gấp cũng không hỏi nhiều.

Cô vội vàng rời khỏi văn phòng, trong lòng rất bất an.

Triển Vũ hần... có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Triệu Tinh Từ đưa Trương Bách Hiên đến một quầy giải khát trong bệnh viện, hai người gọi hai ly cà phê, ngồi đối diện nhau.

“Bác sĩ Triệu, thứ cho tôi mạo muội hỏi một vấn đề” Hớp một miếng cà phê, Trương Bách Hiên mở miệng “Hôm qua cô đã nói chuyện với Triển Vũ sao?”

Triệu Tinh Từ chậm rãi gạt đầu, vẻ mặt lo lắng “Anh bảo Triển Vũ không thấy, là chuyện gì xảy ra?”

“Xế chiều hôm qua sau khi về nhà hần liền vào phòng khoá trái cửa, gọi hần ra ăn cơm chiều cũng không ăn. Sau đó ta nghe thấy tiếng đồ vật đổ vỡ nhưng có gõ cửa cách mấy hần cũng không mở. Mãi cho đến lúc ta đi ngủ thì hần cũng vẫn không bước ra ngoài”

Hần lại hớp một miếng cà phê, nói tiếp: “Sáng hôm nay khi tôi tỉnh dậy đã không thấy hần đâu rồi. Tôi đến phòng làm việc thì... cô có biết hôm qua hần đập nát là cái gì không? Đó là một trong những tác phẩm hần trưng bày trong buổi triển lãm – ‘Triền miên’. Tôi tin cô cũng có ấn tượng với tác phẩm đó”

Hàm răng trắng tấp của Triệu Tinh Từ khê cắn lấy bờ môi đỏ mọng, gật gật đầu.

Hần đập nát chiếc bình cổ kia sao? Một loại đau lòng không hiểu hiện lên trong lòng.

Cô vô ý tổn thương hần sâu như vậy.

“Tôi là người đại diện của hần nhiều năm nay, chưa từng nhìn thấy hần sáng tác ra một tác phẩm hoàn mỹ như vậy, đó là bởi vì có cô, cô chính là nguyên nhân tạo ra ý tưởng cho hần sáng tác ‘Triền miên’. Trong buổi triển lãm có người nguyện ý ra mười vạn để mua nó nhưng hần khẳng khái không bán. Vì chuyện đó mà tôi đã cùng hần âm ỉ một trận”

“Anh có biết anh ấy sẽ đi đâu không?” Triệu Tinh Từ vội vàng hỏi.

Hần một mực không bán tác phẩm của mình, bây giờ lại vì cô mà đập nát vụn nó. Chẳng lẽ, cô thật sự sai sao?

Cô cùng Triển Vũ trong lúc đó, có xúc động, có bùng cháy, tuy rằng không bằng pháo bông đêm kịch liệt giao thừa nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nó.

Chẳng qua là bởi vì Phương Triển Vũ đối với cô quá chuyên chú mãnh liệt, hơn nữa lại còn chênh lệch tuổi tác mới khiến cô nhịn không được lùi bước.

Nhưng từ lúc cô cự tuyệt hẳn đến bây giờ, còn chưa đầy ba mươi sáu tiếng đồng hồ, cô đã bắt đầu cảm thấy hối hận...

“Tôi không biết Triển Vũ đi đâu, tôi đều đã đến những nơi hắn có thể đến rồi. Điện thoại cũng tắt, không mang theo giấy tờ tùy thân. Nếu theo tính của hắn, tôi sợ rằng hắn sẽ làm điều gì dại dột” Trương Bách Hiên nói.

Chuyện dại dột? Triệu Tinh Từ nhịn không được nhú mi, trong đầu bắt đầu miên man suy nghĩ. Tính cách Triển Vũ mạnh mẽ, nói không chừng thật sự sẽ...

“Anh Trương, anh bây giờ định làm cái gì?” Cô tự ngăn mình tiếp tục suy nghĩ lung tung.

“Bây giờ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, chờ đợi chính hắn tự trở về. Nếu không, cho dù đi báo nguy thì mất tích phải hơn hai mươi bốn giờ cảnh sát mới lập án” Trương Bách Hiên xoa xoa ấn đường “Thật xin lỗi đã làm chậm trễ thời gian của cô, cô không biết Triển Vũ ở đâu thì thôi vậy, tôi phải đi đây”

“Tôi có thể giúp gì không?” Cô nghiêng thân về phía trước, hỏi.

“Bác sĩ Triệu, cô hẳn là có thể hiểu được, tôi có thể tìm thân xác hắn về nhưng trên thế giới này duy chỉ có cô là mới tìm được trái tim của hắn. Quen biết hắn nhiều năm như vậy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy người nào có thể khiến tâm tình của hắn khuấy động, trừ cô ra. Đứng trên cương vị là người bạn thân duy nhất của hắn, tôi muốn cô giúp một việc, nếu Triển Vũ có liên lạc với cô thì đừng tổn thương hắn nữa” Trương Bách Hiên đứng dậy nói.

Triệu Tinh Từ trầm mặc nhìn hắn.

Cho dù Trương Bách Hiên không nói, cô dù có chết cũng sẽ không nói những lời khó nghe như lúc trước.

Cô lấy giấy bút trong túi áo blouse trắng ra, viết xuống một dãy số điện thoại đưa cho Trương Bách Hiên.

“Đây là số điện thoại nhà tôi, nếu Triển Vũ có liên lạc với anh thì báo cho tôi biết, được không?”

“Không thành vấn đề, cô cũng vậy” Trương Bách Hiên cầm tờ giấy, gật gật đầu, sau đó rút một tấm danh thiếp trong túi áo sơ mi đưa cho cô “Bác sĩ Triệu, tôi cũng không tiếp tục lãng phí thời gian của cô nữa, cô về làm việc tiếp đi. Gặp lại sau!”

Dứt lời, hắn liền rời đi.

Triệu Tinh Từ đứng nguyên tại chỗ, lật xem danh thiếp trong tay, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Cô chậm rãi hướng văn phòng đi đến, lập tức lại thay đổi chủ ý, chuyển hướng đến quán cà phê trong khuôn viên bệnh viện.

Chỗ ngồi của hai người trống không, cô giật mình nhìn sững sờ chiếc bàn không người ngồi đó. Bỗng dưng, hơi nước làm tầm mắt của cô mơ hồ.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc, vội vàng thở sâu ngay lập tức rút lại vành nước mắt.

Chật vật, cô vội vàng đi vào nhà vệ sinh, khoá trái cửa một căn phòng nhỏ, bỗng dưng không chút ngại ngùng, nước mắt không theo điều khiển từng giọt từng giọt từ khoé mắt rơi xuống.

Rất cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Vì sao trong lòng cô lại khó chịu như vậy? Triệu Tinh Từ vung tay lau lấy nước mắt không ngừng rơi xuống trên mặt.

Cô nhớ đến tác phẩm xinh đẹp kia, cảnh tượng nó vỡ thành từng mảnh nhỏ nằm trên mặt đất... Người ta ra giá năm mươi vạn hẳn cũng không bán, có thể thấy hắn quý trọng tác phẩm đó như thế nào.

Nhưng mà... hắn lại có thể ném vỡ nó.

Triệu Tinh Từ càng nghĩ càng khó chịu, ngực càng lúc càng đau đớn. Cô cũng không biết cái loại đau đớn này là áy náy nhiều hay đau lòng nhiều.

Khoảng thời gian có Phương Triển Vũ bên cạnh từng khoảnh khắc một chạy qua trong đầu cô.

Từ lúc mới bắt đầu, cô đã nhận định hắn là một người rất là tốt, cho tới bây giờ khi mất đi, mới phát hiện thì ra cô mất nhiều đến như vậy.

Tất cả mọi người đều bảo cô nên thuận theo lòng mình, riêng chỉ có chính cô là mù quáng lựa chọn khiến hắn rời đi.

Cô cắn môi, buông tha cho nước mắt của mình cứ tự nhiên rơi xuống, ngồi trong nhà vệ sinh, dung túng chính mình khóc lớn một lần.

Triển Vũ... anh đang ở đâu?

Anh có biết em rất lo lắng cho anh không?

7. Chương 7

Tan làm, Triệu Tinh Hoa xuất hiện trong văn phòng của Triệu Tinh Từ.

“Tinh Từ, chuẩn bị tan tầm chưa?” Bên trong phòng làm việc chỉ còn một mình Triệu Tinh Từ, hắn đứng đặc đi đến trước chiếc bàn máy tính của em gái hỏi.

Hôm trước cô gọi điện thoại muốn hắn đến nhà cô ở lại vài ngày, hỏi nguyên nhân nhưng con bé cũng không nói tỉ mỉ, còn dặn dò hắn không được nói với cha mẹ.

Tuy rằng không hiểu ra sao cả nhưng đó là lệnh của em gái, hắn là anh hai làm sao lại dám không nghe lời? Vì thế, cứ mơ mơ màng màng đến bệnh viện đón con bé, cùng nó về nhà vậy.

“Đợi em mười phút nữa, em phải làm xong bản báo cáo bệnh án này đã” Triệu Tinh Từ không ngẩng đầu, giọng điệu nói bằng âm mũi khiến Triệu Tinh Hoa nhíu mày.

“Em bị cảm à?” Hắn hỏi.

“Đâu có!” Cô vẫn là không ngẩng đầu, vừa nhìn bản báo cáo trước mặt, vừa nhanh tay đánh vào máy tính.

“Thế thanh âm của em làm sao thấy hơi là lạ?” Triệu Tinh Hoa hơi lo lắng truy hỏi cho rõ ràng.

“Ai da! Anh cũng không cần phải tra khảo em như vậy nha. Em đang bận đây!” Triệu Tinh Từ nhìn trái nhìn phải nói với hắn, muốn nhanh chóng chuyển chủ đề. Nói bằng âm mũi là do cô vừa mới khóc, không dám ngẩng đầu vì đôi mắt của cô cũng đã sưng lên.

Từ ngày bị hoảng sợ trong nhà, liên tiếp cứ xảy ra nhiều chuyện khiến tâm tình của cô dần dần không khống chế được, cho đến khi Phương Triển Vũ mất tích, thần kinh vốn dĩ căng thẳng của cô dường như muốn hỏng rồi.

Cho nên chiều này mới trốn trong nhà vệ sinh khóc rống.

Triệu Tinh Hoa sờ sờ mũi, lặng lẽ tìm chỗ ngồi xuống.

Vài phút sau, Triệu Tinh Từ tắt máy tính, dọn dẹp lại hồ sơ bệnh án gọn gàng, bỏ hết sổ sách vào ngăn kéo khoá lại.

“Xong rồi, anh hai, chúng ta về thôi!” Cô nói.

“Tinh Từ, đôi mắt em làm sao lại sưng thế kia?” Triệu Tinh Hoa lúc này mới nhìn rõ mặt em gái mình, nghi hoặc hỏi han “Em khóc sao? Là tên nào khi dễ em?”

“Chắc là nhìn vào màn hình lâu quá thôi!” Triệu Tinh Từ tùy tiện tìm một cái cớ “Anh đừng suy nghĩ lung tung, đi thôi!”

Về mặt Triệu Tinh Hoa tuy rằng không tin nhưng nghe thấy Triệu Tinh từ nói như vậy, biết tính tình em gái mình có chút mạnh mẽ, cũng không có tiếp tục truy hỏi.

Đừng nhìn em gái hần ngày ngày mang bộ dáng mềm mại dịu dàng, một khi mạnh mẽ lên thì ai cô cũng không nể tình, tốt hơn hết nên đợi cảm xúc của nó tốt hơn một chút rồi từ từ hỏi thôi.

Triệu Tinh Hoa lái xe đưa em gái về nhà thì trời cũng đã tối đen.

“Tinh Từ, em đem hộp thức ăn gia súc để ở cửa làm gì thế?” Vừa vào cửa, Triệu Tinh Hoa suýt nữa đã đá lẫn hộp đựng thức ăn gia súc đặt ngay cửa ra vào.

“Poca lạc đường, em đặt thức ăn ở cửa hy vọng nó có thể tìm được đường về” Triệu Tinh Từ buồn bã, có chút khổ sở nói.

Đã ba đêm rồi, Poca vẫn chưa có trở về.

“Tinh Từ, em có chuyện giấu anh đúng không?” Hần đứng trước cửa, nhìn em gái nhịn không được phải hỏi.

“Nhìn trời như vậy chắc cũng sắp mưa rồi!” Triệu Tinh Từ giống như không nghe thấy câu hỏi của hần, hít vào một hơi không khí có chút hơi nước.

“Tinh Từ!” Triệu Tinh Hoa la lớn.

Thở dài, Triệu Tinh Từ đóng cửa lại, cởi giày, đi vào phòng khách.

“Anh hai, em cũng sắp thành bà già ba mươi tuổi rồi, anh đừng cứ xem em như một đứa trẻ nữa được không? Em cũng muốn có không gian của riêng mình”

“Nếu không có việc gì thì em tại sao lại muốn anh đến đây ở với em? Chỉ cần chuyện có liên quan đến sự an toàn và hạnh phúc của em, cho dù em có sáu mươi tuổi thì anh cũng sẽ quan tâm” Triệu Tinh Hoa cũng tiến vào phòng khách.

“Em chỉ là đột nhiên cảm thấy cô đơn, muốn anh đến sống chung cho vui cũng không được sao?” Về mặt Triệu Tinh Từ có chút cô đơn nói.

Nhìn thấy thần sắc suy sụp của em gái, Triệu Tinh Hoa lập tức mềm lòng, thái độ mềm hoá: “Được rồi! Tất nhiên có thể. Em là bảo bối cả nhà bụng trong lòng bàn tay từ khi còn nhỏ, yêu cầu em đưa ra, có bao giờ cả nhà không tận lực làm đâu?”

“Anh hai, cảm ơn” Hốc mắt Triệu Tinh Từ đỏ lên. Cô muốn... nói cho anh về chuyện Phương Triển Vũ, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Được rồi! Được rồi! Không cần cảm động đến như vậy!” Triệu Tinh Hoa đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc dài.

Lúc này, trên trời rơi xuống vài giọt mưa, chỉ chốc lát sau, thanh âm mưa rơi trên mái hiên càng ngày càng dày đặc.

“Thấy chưa, em nói trời sẽ mưa mà” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói.

“Ừ, là em lợi hại, lần sau có muốn gọi gió luôn không?” Triệu Tinh Hoa cười trêu nói.

“Không đùa với anh nữa” Triệu Tinh Từ không để ý sự trêu chọc của anh trai, nói: “Anh hai, tối nay anh muốn ăn gì?”

“Không cần vội, lấy cho anh cây dù đi, anh ra ngoài mua cơm hộp” Triệu Tinh Hoa nói.

“Dạ! Dù em để trong ngăn tủ cạnh cửa. Em đi nấu một nồi nước sôi nấu một nồi canh húp cho ấm”

Triệu Tinh Từ đi đến cửa, mở cửa cho anh trai.

“Vào nhà rồi thì đừng cho ra, coi chừng cảm lạnh” Triệu Tinh Hoa cười cười, bung dù ra, một mình chậm rãi hoà vào làn mưa.

Phương Triển Vũ trầm mặc nhìn Triệu Tinh Hoa rời đi, hần đứng bên góc tường nhà Triệu Tinh Từ, cả người bị mưa xối cho ướt đầm.

Hần đứng đây đã một lúc lâu, nhìn hai người họ vào nhà nhưng vẫn không có dũng khí đến bấm chuông.

Gặp hần, cô sẽ lại dùng những lời cự tuyệt giống lần trước không?

Con người đen âm u nhìn Triệu Tinh Từ đang đứng trên ban công, trong mắt tràn ngập khát vọng. Hần có nên tiến lên hay không?

Ngực như đeo một tấm khiên nặng nề, Phương Triển Vũ cúi đầu, kéo nhẹ khoá áo khoát xuống một chút.

Cho dù có phải đi, có nên trao lại vật này cho cô không?

Trước hành lang, Triệu Tinh Từ xoay người chuẩn bị trở vào nhà, khóe mắt lại lơ đãng thoáng nhìn thấy một bóng người đứng cách đó không xa.

Toàn thân cô bỗng dưng buộc chặt, nhớ đến lần trước bị tấn công bởi bệnh nhân tâm thần.

Đang lúc cô lo lắng có nên chạy theo anh hai hay không thì nam nhân trong góc tối bước ra.

Triển Vũ? Đôi môi cô khẽ nhếch, hai con người trợn to nhìn Phương Triển Vũ từ từ đi về phía cô, cảm xúc phức tạp cuộn cuộn trong lòng, vui mừng, kinh ngạc, khẩn trương, còn có một chút mùi vị yếu ớt ngọt ngào khó nói nên lời.

Cô có thật nhiều lời muốn nói nhưng một câu cũng nói không nên lời. Khi hần tiến đến gần thì cô lùi về phía sau một bước, nói: “Mau vào nhà đi, cả người anh ướt nhẹp cả rồi”

Phương Triển Vũ bước lên hết cầu thang, đứng dưới mái hiên, đôi người đen lách nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Ít nhất, trong mắt cô không có kháng cự, trong lòng hần buông lỏng một hơi, một khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì.

“Anh đã đi đâu? Trương Bách Hiên – bạn anh, tìm anh khắp nơi” Triệu Tinh Từ hỏi “Em đi lấy khăn cho anh lau người tránh nhiễm lạnh”

“Đợi đã” Phương Triển Vũ xoay người cô lại, cầm lấy tay cô nói: “Tôi có một thứ muốn trả lại cô”

Triệu Tinh Từ tò mò dừng lại “Cái gì vậy?”

Phương Triển Vũ ngồi xổm người xuống, kéo khoá áo khoát ra, đưa tay vào trong xách ra một nhúm lông mượt mà.

Vật nhỏ kia mặc dù nằm trong áo khoát của Phương Triển Vũ nhưng vẫn bị nước mưa nhiễm vào, tránh không khỏi một thân chất vật.

Nó từ trong ngực hần nhảy xuống, nhanh chóng chạy đến góc cửa, khẽ kêu meo meo.

“Poca!” Triệu Tinh Từ nhin không được kinh hô, ngồi xổm người xuống ôn nhu ôm lấy quả cầu màu trắng.

Poca được chủ nhân ôm ấp, lập tức thân thiết dụi dụi lên người cô, phát ra tiếng kêu meo meo.

“Tôi tìm được nó ở thùng rác trong công viên” Phương Triển Vũ nhìn biểu tình ôn nhu của cô đối với con mèo, trong lòng bỗng nhiên ghen tị.

Vì sao ôn nhu đó không dành cho hần?

Tối hôm qua sau khi rời nhà, hần đứng phía kia ngấm nhìn ban công nhà cô cho đến tận sáng, hần không muốn cô lại hoảng sợ khi gặp lại tên thần kinh kia.

Đợi đến khi Triệu Tinh Từ đến bệnh viện đi làm, hần lại đến xung quanh khu nhà cô tìm mèo, thế nhưng bóng dáng của một con mèo cũng không có.

May mắn ông trời không phụ kẻ có lòng, cuối cùng vẫn giúp hần thấy nó trong công viên gần nhà.

“Triển Vũ...” Triệu Tinh Từ cúi đầu nhìn Poca trong lòng, cảm động đến nói không ra lời.

“Tôi nói rồi, tôi không muốn nhận cảm kích của cô, cho nên cô đừng nói cảm ơn” Phương Triển Vũ dời tầm mắt, ra về lãnh đạm nói.

Triệu Tinh Từ dừng động tác khẽ vuốt lông mèo lại, đôi mắt sáng nhìn hấn.

Nếu lúc này Phương Triển Vũ nhìn vào ánh mắt cô sẽ nhìn thấy trong mắt cô đều là không muốn từ bỏ cùng quyến luyến.

Cho tới giờ khắc này, cô rút cuộc cũng hiểu rõ tình cảm của mình.

Cô đã yêu người nam nhân trước mắt này, cho dù hấn có nhỏ tuổi hơn mình, cho dù hấn không phải mẫu người lý tưởng mà bản thân từng tưởng tượng, cho dù tình cảm của hấn dành cho cô khiến cô sợ hãi... Tất cả cũng chỉ là những thứ rêu rĩa bỏ đi. Trong lúc cô vì hấn mà rơi nước mắt thì cõi lòng đã tố cáo, cô đã rơi vào tay giặc.

Thế nhưng, Phương Triển Vũ vẫn không nhìn vào mắt cô.

Hấn cười chua xót, bỏ qua đôi mắt đã nhiễm tầng nước của cô mà nói: “Tình Từ, tôi chưa từng yêu cầu em điều gì. Em có thể cứ việc trốn tránh, cứ việc theo đuổi tình yêu em muốn, nhưng em không thể ngăn cản tôi yêu em”

Hấn cười chua xót, bỏ qua đôi mắt đã nhiễm tầng nước của cô mà nói: “Tình Từ, tôi chưa từng yêu cầu em điều gì. Em có thể cứ việc trốn tránh, cứ việc theo đuổi tình yêu em muốn, nhưng em không thể ngăn cản tôi yêu em”

Dứt lời, hấn xoay người rời khỏi mái hiên nhà cô, lò dò đi vào làn mưa to.

Lời than thở tan nát cõi lòng của hấn tuy bị tiếng mưa rơi ồn ào che dấu nhưng từng chữ vẫn rơi vào tai cô.

Cả người Triệu Tinh Từ chấn động, run rẩy, ngơ ngác nhìn bóng lưng hấn rời đi.

Cô đưa tay che lấy miệng đang nức nở, nước mắt từng giọt từng giọt rơi đều xuống hoà vào nước mưa.

Đời này, cô chưa từng nghĩ sẽ có một người nam nhân nào yêu cô đến như vậy... Cô đáng giá như thế nào để hấn có thể trả giá vô điều kiện để được yêu cô?

Cô muốn lên tiếng gọi hấn, lại nghẹn ngào không phát ra thanh âm.

Cô muốn ôm lấy hấn, nhưng hai chân như mọc rễ bám vào mặt đất.

Mắt thấy bóng hấn càng ngày càng mờ dần sau làn mưa... từng chút... từng chút... rồi bóng hấn biến mất nơi góc cầu thang. Rốt cục, cô để Poca xuống đất, lao đến hành lang, hướng về phía Phương Triển Vũ chạy như điên, từ phía sau ôm gấp gao lấy tấm lưng rộng lớn của hấn.

Thân hình Phương Triển Vũ cứng đờ.

Dường như là ngay lập tức, hấn xoay người, mạnh mẽ đem cô ôm chặt vào lòng.

Ôm chặt lấy người con gái hấn yêu nhất, trong lòng đều là kinh ngạc cùng mừng như điên.

“Triển Vũ, anh đừng đi... Em thay đổi tâm ý, em không đòi anh xem em như chị gái nữa, em không muốn anh rời khỏi em. Hu hu... Thật xin lỗi... em không phải cố ý tổn thương anh... Thật xin lỗi...” Triệu Tinh Từ nằm trong lòng ngực hấn, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói.

Mưa rất nhanh khiến toàn thân cô ướt đầm, nhưng cô không quan tâm. Trốn trong lòng Phương Triển Vũ, cảm thụ ấm áp của hấn...

Trời ạ! Hấn đang nằm mơ sao? Phương Triển Vũ không thể tin mình đang ôm thân thể mềm mại của cô trong lòng, nội tâm một hồi chấn động.

Hấn siết lấy cô chặt thêm một chút, thân hình cường tráng mơ hồ run rẩy, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen một mảnh, mặt kệ nước mưa không ngừng rơi thẳng vào mặt hấn, rất buốt, che lấy hai hốc mắt phiếm hồng.

Nếu đây là một giấc mộng, hấn tình nguyện vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

Phương Triển Vũ ôm lấy cô đi đến dưới mái hiên, sau đó nhẹ nhàng buông cô ra.

Triệu Tinh Từ sau khi hai chân chạm đất, hai tay ôm hân vẫn không buông ra, khuôn mặt vẫn chôn chặt trong ngực hân.

” Nói cho anh biết, anh không phải đang mơ” Môi của hân nhẹ nhàng mấp máy bên tai cô, thấp giọng nỉ non.

“Anh không có mơ... em thật lòng... không muốn anh đi” Triệu Tinh từ nghẹn ngào, nức nở nói.

“Cảm ơn trời đất!” Hân không muốn tiếp tục theo đuổi lý do vì sao cô đổi ý.

Nếu Triệu Tinh Từ quyết tâm rời khỏi cuộc sống hân, như vậy cô cũng đã mang theo toàn bộ nhiệt tình cùng tình yêu say đắm của hân. Đáng mừng chính là, khi hân cảm giác mình đã hai bàn tay trắng, ông trời lại như kỳ tích đem cô trao lại về tay hân.

Triệu Tinh Từ tựa vào lồng ngực Phương Triển Vũ, dần dần ngừng nghẹn ngào.

Một trận gió nhẹ thổi tới thân thể mềm mại ướt đầm, cô nhịn không được khẽ run. Cảm xúc dao động kịch liệt lúc này, hiện tại cô không có dũng khí thoát ra.

“Chúng ta vào nhà đi, em cần phải thay quần áo” Phương Triển Vũ cảm thấy cô đang phát run, nội tâm khẽ lo lắng.

Triệu Tinh Từ gật gật đầu, đôi tay vẫn gắt gao ôm lấy hân.

Lúc này đây, cô nghe theo lòng mình, tuyệt đối sẽ không buông hân ra.

Đúng lúc, Triệu Tinh Hoa cũng mang theo hai hộp cơm về, hân trợn mắt há hốc mồm nhìn hai thân ảnh ướt đầm trên ban công.

“Phương Triển Vũ?” Hân nhìn thấy tên gia hỏa kia ôm lấy em gái hân, kinh ngạc hô: “Hai người sao lại thế này? Toàn thân đều ướt đầm. Mau vào nhà đi, muốn cảm hết sao?” Triệu Tinh Hoa đẩy đẩy hai người vào nhà, tay kia cũng xách lấy nhúm lông màu trắng dưới mái hiên, sau đó xoay người đóng cửa.

“Tinh Từ, em mau thay quần áo đi, còn phải sấy khô tóc nữa” Triệu Tinh Hoa nói, sau đó lại chuyển hướng sang Phương Triển Vũ “Cậu chờ một chút, tôi đi lấy cho cậu cái áo sơmi. Haizz! Hai người các người đều từng này tuổi rồi mà còn đi tắm mưa. Một chút người lớn cũng không có”

Phương Triển Vũ một bên nghe Triệu Tinh Hoa than thở, một bên tự đi đến phòng tắm thay quần áo.

Poca thì lắc cả một bộ lông trắng đầy nước cho ráo rồi cùng lui về chiếc ổ của nó nằm xuống.

Chờ bọn họ thay xong quần áo trở lại phòng khách thì Triệu Tinh Hoa cũng đã dọn xong một bàn ăn, cả người hân bình tĩnh ngồi trên ghế sa lon, hai tay vòng trước ngực, bộ dáng chờ nghe kể chuyện.

“Được rồi! Một trong hai người kể cho anh nghe trong vòng mười lăm phút anh đi mua cơm, chuyện gì đã xảy ra?” Hân quay mặt nhìn hai người.

“Anh hai!” Triệu Tinh Từ trừng mắt liếc hân một cái. Lúc đó trong đầu cô cũng chỉ có một mình Phương Triển Vũ, cái người anh trai đi mua cơm này đã bị cô quăng ra sau đầu.

Cái này... theo như tích của anh trai cô thì... không hỏi cho rõ đầu đuôi, tuyệt không từ bỏ.

Thế nhưng, chuyện cô ôm lấy Phương Triển Vũ, nhớ tới đã thấy xấu hổ muốn chết rồi, làm sao cô có thể nói ra đây?

“Bọn em chỉ... giải quyết một chút... hiểu lầm thôi” Phương Triển Vũ nói.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Tôi đây nhìn thấy Tinh Từ nhà tôi khóc đến mất mũi đều ửng đỏ, cậu khi dễ nó?” Triệu Tinh Hoa lạnh lạnh hỏi.

Hân nghĩ Tinh Từ có chuyện giấu hân, thế nhưng không nghĩ tới tâm sự của con bé lại nặng nề đến thế, mà nguồn cội đều xuất phát từ tên tiểu tử Phương Triển Vũ này.

“Anh hai! Anh ấy không có khi dễ em” Triệu Tinh Từ ngồi xuống ghế sa lon, sau đó hướng Phương Triển Vũ vỗ vỗ chỗ ngồi trống bên cạnh.

Cô bây giờ thật hối hận đã gọi anh trai đến. Nói chung, hai người sau khi tỏ rõ tâm ý luôn cần một không gian riêng tư để nói những lời ngon tiếng ngọt với nhau.

Thế nhưng, cô cùng Phương Triển Vũ không những có một cái bóng đèn ở đây mà còn là một bóng đèn đầy hiệu kỳ.

“Không khi dễ em, em khóc cái gì? Hơn nữa, chiều nay em còn khóc một trận” Triệu Tinh Hoa thể hiện rõ mình đang là kẻ phá rối.

Phương Triển Vũ nhìn Triệu Tinh Từ, cô không giải thích, chỉ cúi thấp đầu.

Trong lòng hần căng thẳng.

Tinh Từ... vì hần mà khóc?

“Anh hai, anh đừng hỏi nữa, cho em cùng Triển Vũ một chút không gian riêng tư được không?” Triệu Tinh Từ kháng nghị.

“Đang đuổi anh trai em đấy à? Haizz! Em gái lớn không dùng được!” Bộ dáng Triệu Tinh Hoa đầy ủy khuất “Ít nhất cũng để anh ăn xong cơm đã chứ. Cậu muốn đến cũng không báo trước, tôi đây chỉ mua hai hộp cơm” Hần chuyển hướng Phương Triển Vũ ai oán nói.

“Em cùng Triển Vũ ăn chung” Phương Triển Vũ còn không kịp mở miệng, Triệu Tinh Từ đã nói trước.

Phương Triển Vũ quay sang cô, mỉm cười.

“Được rồi! Anh đây đã làm người tốt thì làm cho trót, hai hộp cơm cho hai người, ta về ăn cơm cha mẹ nấu ngon hơn” Triệu Tinh Hoa nhìn thấy trong mắt hai người bọn họ cũng chỉ là hình ảnh đối phương, trong lòng thấy buồn cười, lập tức từ trên ghế đứng lên.

“Anh về à?” Triệu Tinh Từ ngẩng đầu hỏi.

“Đương nhiên, nếu không ở đây làm cái bóng đèn à?” Triệu Tinh Hoa trêu chọc “Anh đã nói cậu ta thích em rồi, em còn không tin. Anh đây nói nha chú em Triển Vũ, cậu đã kết giao cùng Tinh Từ nhà chúng tôi thì nhất định phải rình vãi tác phẩm đến nhà tôi cho tôi đấy!”

Tác phẩm của Phương Triển Vũ là một trong những thứ Triệu Tinh Hoa thích nhất, nhưng giá rất đắt, nếu không nhân cơ hội này trấn lột thì thật có lỗi với chính mình.

“Không thành vấn đề” Phương Triển Vũ sáng khoái nói.

“Thật tốt quá! Vậy các người cứ từ từ nói chuyện. Em gái anh tính tình ôn hoà, thông minh nhu thuận, chú em chọn nó nhất định không lỗ vốn” Triệu Tinh Hoa cười to, vừa đi về phía cửa vừa nói.

Triệu Tinh Từ đỡ khóc đỡ cười nhìn anh trai mở cửa, rời khỏi nhà trọ.

Hần thay đổi cũng thật nhanh đó, trước một khắc còn nhìn bọn họ hỏi không ngừng, vừa nghe thấy Triển Vũ đồng ý tặng phải tác phẩm gốm nghệ liền không chần chừ bán em gái cầu vinh.

Bất quá, ít nhất còn để bọn họ có không gian riêng.

Cô nhìn Phương Triển Vũ, nhận ra hần cũng đang nhìn mình.

“Tinh Từ...” Bàn tay ấm áp của hần ôm trọn đôi tay mềm mại của cô “Cám ơn em đã chấp nhận để anh yêu em”

Tâm Triệu Tinh Từ phảng phất muốn hòa tan, cô nhẹ nhàng nâng đầu tựa lên vai hần, thấp giọng nỉ non: “Em dám cá rằng trên thế giới này không còn người nào khác sẽ yêu em như anh. Nếu không để anh yêu em, hần là em rất ngu”

Phương Triển Vũ ôn nhu xoay thân thể cô đối diện với hần, ấn xuống một nụ hôn trên vầng trán bóng loáng của cô, lồng ngực sôi trào một thứ tình cảm say đắm.

“Cả đời này, anh chỉ cần một mình em, chỉ yêu một mình em, cho dù em lựa chọn rời đi thì anh cũng...” Lời nói còn lại của hần bị bàn tay nhỏ bé của Triệu Tinh Từ che lại.

“Em không hiểu vì sao anh lại yêu em, em chỉ biết cảm ơn Thượng Đế đã mang anh đến với em” Triệu Tinh Từ thâm tình nhìn hấn “Từ hôm nay trở đi, trừ phi anh đuổi em đi, nếu không em cũng sẽ không rời khỏi anh”

Phương Triển Vũ mang gương mặt cười tươi rói của cô ôm vào ngực, nhất thời nói không ra lời.

Hắn cho tới bây giờ cũng không phải là người giỏi biểu đạt tình cảm, nhất là hiện tại, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể miêu tả được cảm giác trong lòng hấn.

“Triển Vũ, cả ngày nay anh đi đâu vậy? Em nghe Trương Bách Hiên nói anh đập nát chiếc bình ‘Triền miên’, là thật sao?” Lặng lặng tựa vào lòng ngực của hấn một lúc lâu, Triệu Tinh Từ mới hỏi.

Hai hàng lông mày của Phương Triển Vũ nhíu lại, trầm mặc gập đầu. Bách Hiên cũng thật lẩm lờ, mới đây mà đã tìm đến Tinh Từ kể lể rồi.

“Thật xin lỗi... nếu không phải tại em thì anh cũng không đập nát nó” Bàn tay mềm mại của Triệu Tinh Từ xoa xoa gương mặt hấn, đau lòng nói.

“Nếu không có em thì cũng không có tác phẩm đó” Hấn nhẹ nói “Linh hồn của nó là dựa vào em mà tồn tại, giống như linh hồn anh”

Triệu Tinh Từ mê muội nghe hấn nói.

Tại sao một người luôn giữ thái độ xa lánh người ngoài lại có thể yêu cô sâu đậm như vậy?

Trước kia cũng từng được người khác theo đuổi nhưng không có bất kỳ người nào giống hấn, dường như toàn bộ nhiệt tình cũng chỉ vì cô mà thiêu đốt.

Cái đó khiến cô sợ hãi, mà cũng làm lòng cô say.

“Triển Vũ, tại sao lại yêu em? Anh đã yêu em từ khi nào?” Cô nhin không được hỏi ra vấn đề trong lòng luôn thắc mắc.

“Anh yêu em thật lâu, thật lâu lắm rồi” Hấn nhắm lại hai tròng mắt, dường như đang rơi vào một giấc mộng xa xăm.

“Thật lâu?” Triệu Tinh Từ ngẩng đầu nhìn hấn, rồi lại bị bàn tay của hấn ôm vào ngực “Từ lúc gặp anh ở bệnh viện đến nay cũng chỉ hơn một tháng mà thôi, làm sao lại thật lâu?”

“Vì rất lâu trước kia chúng ta đã gặp nhau, nhưng chỉ là em không nhớ thôi” Môi hấn xuất hiện một nụ cười nhẹ “Lần đó nhờ Bách Hiên kiên quyết bắt đến bệnh viện nên may mắn gặp lại em”

Lòng hiếu kỳ của Triệu Tinh Từ bị khơi mào.

Lúc trước cô cũng có cảm giác đã từng quen biết hấn, nhưng cho dù cô có cố gắng nhớ lại bao nhiêu thì cũng không có chút ấn tượng.

Thì ra bọn họ thật sự đã từng gặp nhau.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào?” Cô hỏi.

“Chừng tám năm trước. Một buổi chiều hoàng hôn, anh làm công trong một tiệm sửa xe máy. Lúc đó chủ tiệm vu oan anh lấy trộm tiền, hấn định đưa anh đến đồn cảnh sát thì có một cô gái liều lĩnh chạy đến bên vực anh, cuối cùng còn muốn giúp ta trả cho ông chủ trộm trăm đồng...” Hấn nói giống như đang kể lại một câu chuyện xưa.

Triệu Tinh Từ hồi tưởng lại theo lời hấn nói...

“Là anh? Anh là cậu thanh niên đó!” Cô nhớ rồi! Khó trách khi cô nhìn thấy đôi con ngươi đen láy của hấn liền có cảm giác quen thuộc.

Người thanh niên đó... là Triển Vũ.

Cô nở nụ cười, thế giới này cũng có chuyện trùng hợp như thế sao? Cô gần như không còn nhớ đến diện mạo hấn lúc đó, nhưng với đôi mắt kia thì không thể phai nhạt.

“Em nhớ rồi, lúc đó anh đẩy tay em ra, anh không muốn em bỏ thi” Cô rời khỏi lồng ngực hắn, nhìn thẳng vào đôi tròng mắt đen.

“Em làm như vậy sẽ tổn thương lòng tự tôn của một đứa trẻ” Hắn cúi người, khẽ ấn xuống một nụ hôn lên đôi môi nhếch lên của cô.

“Em chỉ có ý tốt thôi” Cô vô tội nói “Anh thấy em làm tổn thương lòng tự ái của mình thì tại sao còn yêu em?”

Cô nhớ mang máng, hắn lúc đó giống như một chú chó nhỏ bị đập phải đuôi, không tỏ ra chút thân thiện. Tuy rằng cuối cùng cũng có cảm ơn cô...

“Bởi vì em như một cơn gió nhẹ, đem chút ôn nhu thổi đến tận sâu trong cõi lòng anh. Trước khi gặp em, chưa từng có người nào đối xử với anh tốt như vậy” Hắn đưa tay nâng gương mặt cô lên, đôi con ngươi đen chăm chú nhìn cô.

Triệu Tinh Từ sa vào đôi tròng mắt đen láy của hắn, cõi lòng vì lời nói của hắn mà trở nên rối loạn.

Cuộc sống trước kia của hắn là cái dạng gì nha?

“Triển Vũ...” Cô dùng ngón tay lả lướt lên mái tóc hắn.

Phương Triển Vũ cúi đầu, đang lúc môi hắn chuẩn bị chạm lên môi cô thì một tiếng kêu meo đáng thương vang lên.

“Ai da! Em quên lấy đồ cho Poca ăn” Triệu Tinh Từ vội vàng từ trên ghế salon nhảy dựng lên, suýt nữa đâm vào mặt hắn.

Phương Triển Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, dựa lưng vào ghế salon, thích thú nhìn Triệu Tinh Từ lấy đồ ăn.

Ôn nhu cùng thiện lương như vậy, chính là nguyên nhân hắn yêu cô.

Bên ngoài, trời vẫn mưa, nhưng tâm tình của hắn cách biệt một trời một vực.

Bởi vì, bây giờ hắn rốt cuộc có được người con gái duy nhất trong lòng mình.

8. Chương 8

Hôm sau, Phương Triển Vũ lại đến bệnh viện làm tình nguyện viên.

Thế nhưng lại khác với mọi hôm, hắn bây giờ như một hộ hoa sứ giả, đi theo Triệu Tinh Từ cùng vào cùng ra.

Thay đổi như một vở kịch hài gây nên một trận sóng to gió lớn trong khoa thần kinh. Không chỉ nhóm y tá thăm thương trọng nhớ Phương Triển Vũ bàn ra tán vào mà còn những vị bác sĩ các khoa khác cũng tò mò quan sát.

Vì thế, mọi người cùng lôi kéo người bạn thân nhất của Triệu Tinh Từ là Bành Tuệ Phân ra tay, giúp mọi người tìm hiểu câu chuyện của Triệu Tinh Từ.

Thế nhưng vì Phương Triển Vũ dường như đều ở bên cạnh Triệu Tinh Từ, ngay cả văn phòng cũng đi vào đi ra, hại Bành Tuệ Phân không thể tìm được cơ hội.

Rốt cục, cô thừa dịp Phương Triển Vũ giúp Triệu Tinh Từ đưa bệnh nhân đến phòng bệnh liền bắt lấy cơ hội hỏi: “Tinh Từ, cậu cùng cậu em Triển Vũ của mình đang yêu đương à?”

“Không phải cậu muốn mình nghe theo trái tim sao?” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói.

“Cậu cuối cùng cũng chấp nhận?” Bành Tuệ Phân cũng cười “Cậu có biết không nha, bây giờ khoa tâm thần từ y tá đến trưởng khoa đều rất tò mò chuyện của hai người, cho nên mọi người đặc biệt phải mình đến thám thính tình hình đấy!”

“Thì cậu cứ mang sự thật ra mà nói với họ” Triệu Tinh Từ sáng khoái nói, trên mặt lộ rõ vẻ ngọt ngào.

“Mình mà nói rõ nhất định có rất nhiều người tan nát cõi lòng” Bành Tuệ Phân đùa giỡn “Dĩ ngoại cuối tuần mình cũng sẽ từ chối giúp cậu vì mình biết bây giờ cậu không cần nữa”

“Tuệ Phân, cảm ơn cậu. Nếu không có cậu cảnh tỉnh, nói không chừng mình sẽ mất anh ấy” Triệu Tinh Từ nói.

“Đều là bạn bè cả, khách khí cái gì?” Bành Tuệ Phân khoát tay “Huống hồ hai ta còn chung một khoa. Mình là một người con gái đang độ yêu đương mà có một quả phụ ai oán bên cạnh thì sao mình làm việc được? Cho nên đây là mình cũng vì bản thân thôi” Nói xong, hai người cùng phá lên cười.

“Được rồi, được rồi! Mình bây giờ đi báo cáo kết quả cho bọn bác quai đây, để cậu ở đây chờ tình lang” Bành Tuệ Phân nói.

“Tuệ Phân, cậu đừng có khoa trương quá đấy!” Cô nhện không được dặn dò.

“Yên tâm, ngày mai cam đoan sẽ có một câu chuyện tình buồn lãng mạn” Bành Tuệ Phân nháy mắt mấy cái, xoay người hướng cửa đi đến.

Hai người cười giỡn cũng không để ý một bóng người nhanh chóng rời khỏi trước khi Bành Tuệ Phân ra ngoài.

Nữ nhân chết tiệt! Một người đàn ông vội vàng đi qua đại sảnh bệnh viện, thỉnh thoảng nhìn trái nhìn phải. Thì ra đúng là bệnh nhân tâm thần yêu thích Triệu Tinh Từ.

Cô ấy thế mà lại yêu đương với một người khác. Người nọ cần môi, trong mắt bắn ra ánh sáng điên cuồng.

Ra khỏi cổng bệnh viện, người nọ leo lên một chiếc xe màu trắng. Sau khi đóng cửa xe, hân phát điên đảo lên tay lái khiến còi xe chói tai vang lên liên tục.

Bảo vệ bệnh viện cau mày đi đến chiếc xe màu trắng.

Người nọ nhìn thấy bảo vệ đang đến gần liền khởi động xe, đạp chân ga xông về phía trước.

“Tao nhất định bắt mày trả giá!” Người nọ vừa lái xe, vừa thì thào tự nói.

Nếu hắn không chiếm được cô, người khác cũng đừng mơ tưởng.

Sau khi tan tầm, Phương Triển Vũ đứng trước cửa phòng làm việc khoa thần kinh chờ đưa bạn gái về nhà.

“Triển Vũ, không phải Trương Bách Hiên muốn anh về gặp hắn sao?” Triệu Tinh Từ ra khỏi văn phòng nhìn thấy hắn, đột nhiên nhớ tới hôm qua Trương Bách Hiên có gọi điện thoại cho hắn.

Đêm qua cô gọi báo đã gặp Phương Triển Vũ với Trương Bách Hiên, tên đó liền nhờ cô gọi Triển Vũ về nhà một chuyến vì hắn nhận được một đơn đặt hàng rất lớn, cần nói chuyện cùng Triển Vũ.

“Anh đã nói chuyện với hắn rồi, anh bảo sáng mai hắn đến tìm anh” Phương Triển Vũ sóng vai cùng cô đi ra bệnh viện.

“Làm người đại diện của anh thật vất vả” Cô cười nói “Đúng rồi, hôm nay chúng ta mua pizza ăn được không?”

“Được chứ!” Hắn sững nịch nói. Chỉ cần là cô thích, hắn đều thích.

Nửa tiếng sau, bọn họ mang theo một hộp bánh pizza về nhà trọ của Triệu Tinh Từ.

Cô để hộp pizza lên bàn, mở nắp hộp, mùi thơm toả ra bốn phía khiến Poca nằm dưới bàn cũng hít lấy hít để, sau đó nó nhảy lên trên bàn nhìn chằm chằm vào chiếc bánh thơm ngon.

“Không được! Cái này không phải dành ày” Triệu Tinh Từ ôm chú mèo nhỏ thả xuống đất, đi đến cạnh cửa mở hộp thức ăn ồ ồ đổ vào bát cho nó.

Lúc cô quay đầu lại thì nhìn thấy Phương Triển Vũ đang trầm ngâm nhìn cây đàn Piano của mình.

“Triển Vũ, anh nhìn cái gì vậy?” Cô hỏi.

“Em biết đánh đàn sao?” Phương Triển Vũ đi đến Piano, hỏi.

“Đâu có, cái đó là của chủ nhà để lại. Nhưng em biết chơi violon” Cô học đàn violon cũng được sáu năm, còn tham gia câu lạc bộ âm nhạc của trường. Nhưng sau khi thi vào học viện y được thì bỏ.

Triệu Tinh Từ không ngờ Phương Triển Vũ bỗng nhiên mở nắp Piano, ngồi xuống ghế.

“Anh biết đánh đàn à?” Giọng điệu của cô giống như là đang nhìn thấy một con heo biết bay.

Cô thật không tưởng tượng được Phương Triển Vũ có thể biết đánh đàn, thế nhưng nếu như hắn là một văn nghệ sĩ nổi danh thì âm luật đương nhiên cũng có thể biết.

“Chỉ biết một bài thôi. Anh chưa từng đàn cho người nào nghe hết, hôm nay em là ngoại lệ” Thanh âm kia, ngữ điệu kia, ôn nhu cúi đầu mê hoặc lòng người.

Không đợi cô phản ứng, Phương Triển Vũ đã tập trung vào chiếc đàn, mười ngón tay bắt đầu múa một cách linh hoạt trên phím đàn, một chuỗi thanh âm thánh thoát vang lên.

Triệu Tinh Từ lập tức nhận ra đây là bản “Tay áo xanh”, đó là một bản tấu buồn.

Tâm niệm vừa động, cô nhanh chân chạy về phòng lấy chiếc Violon của mình ra, phối hợp với thanh âm Piano của hắn tạo ra một bản song tấu.

Rất nhanh, Triệu Tinh Từ đã bắt kịp nhịp điệu.

Hai người bọn họ chưa từng song tấu, nhưng thanh âm trong vắt của Piano hoà cùng trầm lắng của Violon đã tạo nên một bản nhạc tuyệt hảo, giống như cả hai đã từng luyện tập rất nhiều lần.

Giai điệu đơn giản mà duyên dáng không ngừng vang lên, hai người dường như cũng không có ý định dừng lại, cả hai cùng nhau truyền đạt tâm tư qua từng nhịp điệu. Triệu Tinh Từ thậm chí còn cảm thấy được, nhờ vào âm nhạc, cô có thể chạm vào linh hồn tịch mịch của Phương Triển Vũ.

Cho dù bọn họ đã trở thành người yêu của nhau nhưng cô cảm giác đáy lòng hắn vẫn là nơi mình không thể chạm vào. Tuy nhiên với âm nhạc, cô đã có thể từ từ tiến vào nơi đó.

Vì sao cô có thể hiểu rõ hắn như vậy? Phương Triển Vũ vừa nhịp phiếm đàn vừa tự hỏi.

Hắn chưa từng đánh đàn trước mặt người khác, một mặt là vì hắn rất ít khi giao tiếp với họ, hai là vì khi đánh đàn sẽ biểu lộ tâm hồn yếu ớt của con người.

Duy chỉ có nhờ âm nhạc mới có thể khiến tâm hồn hắn được giải phóng. Hắn từng cho rằng sẽ không một ai có thể hiểu được cảm xúc của hắn, càng đừng nói có thể song tấu với hắn.

Thế nhưng, Triệu Tinh Từ lại làm được.

Nhịp đàn cuối cùng biến mất, Triệu Tinh Từ buông Violon xuống, nhẹ giọng hỏi: “Vì sao em lại là ngoại lệ?”

“Vì em là người thân duy nhất của anh trên thế giới này” Giọng điệu của hắn có chút cô đơn, sự cô đơn xuất hiện trên người một kẻ cao ngạo như hắn khiến cô đau lòng.

“Vậy sau này anh có nguyện ý để em cùng anh song tấu không?” Cô đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn “Có em bên cạnh, anh sẽ không còn cô đơn nữa”

Phương Triển Vũ cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang đặt trên đôi tay lạnh lẽo của mình, hắn có thể cảm nhận được lòng bàn tay non mềm của cô, còn có những vết chai trên đầu ngón tay do luyện tập Violon.

Hắn hiểu được, cô không phải nói đánh đàn một mình rất cô đơn, mà là linh hồn sâu trong lòng hắn vốn dĩ đã cô đơn từ lâu, rất khó xoá bỏ tịch mịch đó.

Mà cô lại vì hắn mà trao ra sự ấm áp của mình, giống như chiếu hoàng hôn năm đó, một cô gái xinh đẹp đi về phía hắn, chìa bàn tay nhỏ nhỏ giúp đỡ hắn.

Bây giờ, hắn sẽ không, mà cũng không cách nào đẩy cô ra.

“Không chỉ đánh đàn, anh còn muốn cùng em đi qua đời này kiếp này” Hắn ngừng đầu, con ngươi đen nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh như ánh sao của cô.

Sau đó, hắn ngồi dịch sang bên cạnh, để một vị trí trống trải cho cô.

“Anh nói anh chỉ biết đàn một bài này thôi? Vì sao?” Hai người bọn họ sóng vai mà ngồi, tay cô vẫn nắm lấy tay hắn, mặc dù thân mật nhưng lại rất tự nhiên.

“Lúc trước anh thường nghe bà ngoại đàn bản này. Có một lần nhện không được liền xin bà dạy cho anh, thế nhưng chỉ dạy được một nửa thì bà đã đuổi anh ra ngoài” Ánh mắt của hắn như là đang nhìn về nơi nào xa lắm, giọng điệu có chút mơ hồ.

“Là do anh không chú tâm hay không có năng khiếu?” Triệu Tinh Từ đùa giỡn hỏi, vẫn chưa chú ý tới sự khác thường của hắn.

“Đều không phải” Hắn cười tự giễu, sau một lúc lâu mới nói: “Là bà không thích nhìn thấy anh”

Triệu Tinh Từ nghe vậy liền ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy sự chua xót trên gương mặt hắn, còn có một chút cam chịu cùng tuyệt vọng. Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhìn thấy những biểu cảm này trên mặt Phương Triển Vũ.

Cô mơ hồ nhớ đến tên chủ tiệm sửa xe đã mắng hắn năm đó, chợt đột nhiên cô cảm thấy xúc động, không phải vì chán ghét hay khinh bỉ bọn họ mà là đau lòng cho hắn.

“Nếu anh không muốn nói thì...”

“Chuyện này không dễ nghe nhưng anh thật muốn kể cho em biết” Hắn cắt đứt lời cô. Về mặt trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định sẽ nói cho cô biết hoàn cảnh của hắn, nếu không hắn sẽ cảm thấy mình đang lừa gạt cô “Anh là con riêng, mẹ anh bị người ta cưỡng bạo mà mang thai, cuối cùng vì sanh khó mà mất”

Cô lặng lẽ nghe, nắm thật chặt tay hắn, ngay cả kinh ngạc cũng không biểu hiện ra ngoài, bàn tay vốn lạnh lẽo được cô truyền hơi ấm.

“Lúc bà ngoại đàn là lúc người nhớ đến con gái, cho nên em cũng biết đó, bà làm sao muốn nhìn thấy anh?” Giọng điệu tự giễu phảng phất sự thống khổ.

“Anh vô tội, anh không sai cái gì cả” Lòng của cô đau quá.

Lần này cô nhớ rõ người thanh niên cao ngạo năm đó, còn có vẻ mặt phòng bị lúc đó của hắn.

Thì ra bề ngoài lãnh đạm của hắn đều do nội tâm đau đớn tạo thành.

“Anh biết, ông bà ngoại anh cũng biết. Bọn họ từng cố gắng đối xử tốt với anh, nhưng... nhưng là không có cách nào cả” Vứt cái đề tài này sang một bên, hắn hỏi: “Muốn biết anh sau đó học đánh bài này như thế nào không?”

Cô nghiêm túc gật đầu.

“Lúc còn học cấp hai, có một cô giáo phụ đạo rất tốt với anh, sau đó anh vô tình nghe thấy cô ấy cũng đàn bản này vì thế xin cô dạy cho anh vào giờ nghỉ trưa. Anh chưa từng học đánh Piano cho nên phải nhớ kỹ từng phím, luyện tập cũng thừa lúc không có ai mới dám luyện”

“Chỉ cần muốn làm chuyện gì đó thì chỉ cần nó chưa xong vẫn sẽ không nghỉ ngơi” Triệu Tinh Từ mỉm cười nói.

Phương Triển Vũ vẫn không đáp lại lời của cô, hắn nói tiếp: “Anh cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ học bài khác ngoại trừ nó, bởi vì chỉ cần bài này cũng đủ tiết lộ tâm tình của anh, cho dù là vui vẻ, giận dữ hay suy sụp”

“Em hiểu. Lúc trên thế giới này không ai hiểu anh, chỉ có âm nhạc mới có thể cùng nhau cộng hưởng, tìm kiếm sự an ủi” Bên ngoài cô là một người may mắn, trong mắt mọi người là con gái gia đình danh giá, lại là sinh viên xuất sắc học viện y dược, thế nhưng không ai biết cô đã phải cố gắng đến chừng nào. Chỉ khi ôm lấy Violon thì cô mới có thể hoàn toàn thả lỏng, tìm được bản thân mình một cách chân chính.

Lúc bốn mắt nhìn nhau đấy, rất nhiều ngôn ngữ cũng không thể diễn tả được tâm trạng của cả hai.

Triệu Tinh Từ nghiêng đầu nhìn về phía gương mặt anh tuấn của hấn mỉm cười, dựa vào hấn như không muốn xa rời.

Bỗng dưng, Phương Triển Vũ nhanh như tia chớp đưa tay quay ngược bả vai cô lại, đem cô đặt đối diện với chính mình, làm một việc mà hấn đã muốn từ lâu.

Hấn thật sâu hôn cô.

Không giống sự lả lướt cẩn thận như lần trước, hấn cuồng liệt hôn môi cô, giống như hận không thể nhét cô vào tận sâu trong cơ thể mình. Điên cuồng cùng mãnh liệt nhất thời tạo ra khát vọng.

Hấn khát vọng yêu một người, cũng khát vọng có một người yêu hấn. Bởi vì, hấn chưa bao giờ biết yêu và được yêu là như thế nào.

Triệu Tinh Từ kinh ngạc một lúc, sau đó cũng nhiệt tình hôn trả lại hấn.

Phương Triển Vũ ôm cô từ ghê đứng lên, sau đó khoá chặt cô lại trong ngực, cúi đầu tiếp tục nhắm nháp bờ môi mềm mại.

Trước kia chưa từng để ý cô nhỏ nhắn như vậy, chỉ đến vai hấn. Trong lòng, cô luôn là một người không bao giờ hấn có thể chạm đến, nhưng bây giờ, hấn lại có thể ôm cô, hôn môi cô... Cô không còn là giấc mộng không thể đạt đến, bây giờ cô là người yêu của hấn.

Trong không khí chỉ quanh quẩn tiếng thở hào hển của hai người.

“Nếu em muốn mắng anh lưu manh thì tốt nhất nên mắng ngay bây giờ đi” Hấn thấp giọng nói, môi dán nhẹ vào môi cô.

“Tại sao? Đợi lát nữa không được sao?” Cô nhắm hai mắt, nỉ non nói.

“Không được, bởi vì anh còn muốn tiếp tục hôn em” Hấn chưa từng khát vọng bất cứ thứ gì như vậy, khát vọng đến mất đi không chế.

Triệu Tinh Từ vòng hai tay lên cổ hấn, áp môi mình lên môi hấn thay cho trả lời.

Hấn như bây giờ thật tốt, nhưng cho dù ôn nhu bao nhiêu cũng không đủ... cô đau lòng nghĩ, hận không thể đem toàn bộ sự ôn nhu của mình trao cho hấn qua cái hôn này.

Lúc lâu sau, Phương Triển Vũ thỏa mãn thì cũng là lưng Triệu Tinh Từ mỏi nhừ, cô ghé vào lỗ tai hấn ôn nhu nói: “Anh biết không? Hôm nay em mới hiểu như thế nào là triền miên...”

“Anh cũng như vậy” Phương Triển Vũ hôn nhẹ xuống cái trán lấm tấm mồ hôi của cô “Triền miên...”

“Tiếc là anh đập vỡ chiếc bình đó rồi” Nhớ tới tác phẩm kia đã bị hấn đập cho vỡ nát, cô tiếc hận nói.

“Không sao, nát rồi thì vẫn có thể làm lại. Nếu em thích anh sẽ dạy em nặn gốm, em cũng có thể làm ra “Triền miên” của riêng mình” Hấn nói.

Từng, hấn cho là mình đã hai bàn tay trắng, sẽ sống cô đơn trên cõi đời này. Nhưng bây giờ, tất cả đều đã khác trước, thật may mắn khi hấn có cô cùng bước, không xa không rời.

9. Chương 9

Tình cảm lưu luyến của Phương Triển Vũ cùng Triệu Tinh Từ rất nhanh truyền khắp bệnh viện, nhưng lại xuất hiện nhiều câu chuyện không giống nhau khiến cho những vị nam bác sĩ ái mộ Triệu Tinh Từ phải bóp nắm tay rần rần.

Giữa trưa, hai người cùng ăn cơm tại quán cà phê trong khuôn viên bệnh viện, những ánh mắt tò mò đều hướng về phía bọn họ.

“Rốt cuộc có cái gì đẹp?” Phương Triển Vũ cảm nhận những ánh mắt tò mò xung quanh, nhin không được nhú mi hỏi.

Hấn cũng không thích bị người khác quấy rầy, cho dù chỉ là dùng ánh mắt.

“Cũng là thú vui lúc trà dư tửu hậu thôi, anh cứ coi như không có là được” Triệu Tinh Từ cười nói, nhàn nhàn tiếp tục ăn cơm.

Phương Triển Vũ bĩu môi, trẻ con nói: “Đúng rồi, em có muốn cùng anh tổ chức một tiệc cốc-tai nho nhỏ vào tuần sau không?”

“Tiệc cốc-tai?” Cô tưởng rằng chỉ có những nhân vật nổi tiếng hoặc người trong giới văn nghệ sĩ mới có thể tổ chức tiệc rượu “Tại sao?”

“Đó là ý của Bách Hiên, tranh thủ bữa tiệc rượu này giới thiệu cho những người khác trong giới nghệ thuật, thuận tiện thông báo tin tức cho buổi triển lãm tiếp theo” Phương Triển Vũ giải thích.

Gần đây hần đường như đều dùng toàn bộ thời gian cống hiến cho công việc tình nguyện viên trong bệnh viện, đừng nói là sáng tác, ngay cả những tác phẩm hứa làm cho khách hàng cũng đều không giao được. Chuyện này khiến thanh danh của hần không tốt, bởi vậy Bách Hiên mới đưa ra phương pháp này để bổ cứu xoay chuyển tình hình bất lợi.

Triệu Tinh Từ nghĩ nghĩ, nói: “Được nha! Bữa tiệc này thật rất mới lạ, tiệc rượu này phải làm sao? Tổ chức ở đâu vậy?”

“Những thứ đó cứ để cho Bách Hiên lo liệu là được, em chỉ cần chịu trách nhiệm hiện thân trong ngày đó là được, anh sẽ giới thiệu em với mọi người” Phương Triển Vũ mỉm cười.

Vứt hết những lễ nghi giao tiếp rườm rà sang một bên, hần lại rất muốn giới thiệu cô cho tất cả mọi người biết.

“Sẽ có những ai tham dự nha?” Tinh Từ bắt đầu hứng thú bưng bưng. Cô chưa từng tham gia tiệc rượu bao giờ, chỉ có một lần uống rượu nếp ở nhà.

“Bách Hiên sẽ mời một số bạn bè trong giới nghệ thuật, còn có một vài khách hàng của anh. Những người còn lại do em quyết định, muốn mời ai cũng được” Hần nói.

“Đồng nghiệp trong bệnh viện cũng được sao?”

“Đương nhiên”

“Tốt quá! Để chiều nay em tính xem sẽ có bao nhiêu người” Cô hưng phấn nói “Triển Vũ, chiều nay anh không cần theo giúp em đâu, anh cứ về nhà cùng Bách Hiên bàn chuyện tiệc rượu đi. Sau khi tan việc sẽ đến tìm anh”

“Vây cũng được, anh cùng hần bàn kế hoạch trước, chờ gặp em rồi thảo luận sau vậy”

Triệu Tinh Từ gật gật đầu, thúc giục: “Anh ăn mau đi! Ăn nhanh em về văn phòng viết hết báo cáo để sớm đi gặp anh nữa”

Dứt lời, cô cúi đầu cố gắng giải quyết hộp cơm của mình.

Phương Triển Vũ buồn cười đưa một muỗng cơm lên miệng. Hần tưởng rằng cô sẽ thấy ngại ngần khó xử, không ngờ cô lại hứng thú nhảy nhót như một đứa bé.

Xem ra trong cô còn nhiều điều hần không biết.

Bất quá không sao, hần còn thời gian cả một cuộc đời, chậm rãi tìm hiểu thật kỹ con người cô.

Tối, Triệu Tinh Từ đến nhà của Phương Triển Vũ cùng Trương Bách Hiên, ba người ngồi gặm hamburger và bàn luận về bữa tiệc rượu.

“Lúc chiều em hỏi Tuệ Phân, khoảng chừng mười người sẽ tham dự” Triệu Tinh Từ nói.

Trước kia đều là Tuệ Phân mời cô tham gia các buổi hoạt động ngoài giờ, lần này có qua có lại mới toại lòng nhau. Bất quá Tuệ Phân cũng thật là bạn chí cốt, không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng.

“Mười? Không thành vấn đề” Trương Bách Hiên ghi lại trên quyển sổ tay, sau đó nhăm nhăm tính tính “Như vậy cộng lại thì có chừng bảy mươi người”

“Sao lại nhiều như vậy?” Phương Triển Vũ nhíu mi hỏi.

Bọn họ chỉ định thuê một đại sảnh nhỏ trong khách sạn đãi tiệc, nếu nhiều người như vậy sẽ rất chật. Quan trọng nhất là, hẳn thật sự không thích giao tiếp với nhiều người.

“Như vậy mà bảo là nhiều?” Trương Bách Hiên liếc mắt lên trần nhà “Số người cậu có lỗi với họ còn nhiều hơn”

Triệu Tinh Từ không khỏi cười khẽ một tiếng.

“Em cười cái gì?” Phương Triển Vũ có cảm giác bị người ta coi thường, nhìn về phía cô.

“Không có gì, chỉ cảm thấy Bách Hiên miêu tả thật sinh động. Em có thể phác hoạ ra hình ảnh anh đắc tội với người ta” Cô lại bật ra một tiếng cười khẽ.

Phương Triển Vũ không có cách với cô, vì thế liền quay đầu hung hăng trừng Trương Bách Hiên một cái.

“Cái đó là do Tinh Từ nói, cậu trừng mình làm gì?” Trương Bách Hiên lập tức kêu oan “Tinh Từ, cho dù em có kim bài miễn tử cũng đừng tùy tiện hại người vô tội như anh nha”

Phương Triển Vũ mặc kệ hẳn, thản nhiên nói: “Chúng ta bàn cũng xong rồi, những chuyện còn lại cậu tự xử lý đi, mình đưa Tinh Từ về nhà, hôm nay không về đâu”

Thật ra, sau đêm mưa ngày đó, trời tối thì hẳn liền ở lại nhà Tinh Từ. Nguyên nhân là do hẳn muốn bảo vệ cô khỏi cái tên bệnh thần kinh kia, cách khác là vì hẳn luyến tiếc phải rời khỏi cô.

“Từ ngày hai người yêu đương, có tối nào cậu về nhà?” Về mặt Trương Bách Hiên ủy khuất vô tội “Được rồi! Hai người cứ việc đi hưởng thụ thể giới ngọt ngào riêng đi, những việc vặt còn lại cứ để cho tên cô đơn như mình đảm nhận”

Triệu Tinh Từ đỏ mặt cười cười.

Cô nhìn về phía Phương Triển Vũ, xem phản ứng của hẳn.

Ai ngờ Phương Triển Vũ lại dè bủ: “Cậu mà cũng tính là cô đơn à? Cậu mà cô đơn thì tất cả đàn ông trên đời này đều xuất gia làm hoà thượng. Tinh Từ, đừng để ý đến cậu ta, chúng ta đi thôi”

Hắn nắm tay Triệu Tinh Từ, một chút cũng không chừa mặt mũi cho bạn tốt.

“Ách... Bách Hiên, đã làm phiền anh rồi” Tinh Từ nhìn hẳn mỉm cười bất lực, nắm chặt lấy tay Phương Triển Vũ.

Trương Bách Hiên nhìn hai người song song rời đi, nhìn cánh cửa bị đóng lại chỉ biết lắc đầu. Cái tên thấy sắc quên bạn! Làm hẳn trước đây cứ lo lắng cho tên đó sẽ biến thành hoà thượng.

Hắn chấp nhận số phận bất hạnh cầm lấy quyển sổ tay trên bàn.

Không sao, một tên lạnh như băng từ trên trời rơi xuống hẳn còn lo được hưởng chi chỉ là một bữa tiệc nho nhỏ.

Cầm lấy điện thoại, hẳn bắt đầu liên lạc giải quyết công việc.

Lúc này đây, hẳn nhất định phải thành công mở rộng ngoại giao cho Triển Vũ.

Trong vòng một tuần, Trương Bách Hiên luôn tích cực lo lắng những vấn đề liên quan đến tiệc rượu. Đôi khi Triệu Tinh Từ tan tâm cũng sẽ đến nhà Phương Triển Vũ tham dự thảo luận.

Ngày cuối tuần rất nhanh đã đến.

“Triển Vũ, em mặc như vậy thật sự có thể đi sao?” Đứng trước gương, Triệu Tinh Từ soi xét mình từ trên xuống dưới.

“Anh chưa từng nhìn thấy người nào đẹp hơn em” Phương Triển Vũ nhìn chằm chằm cô không dám chớp mắt, nghiêm túc nói.

Mấy ngày trước, cô lôi kéo hắn đi dọc hết con con phố lớn ngõ nhỏ, thật vất vả mới mua được bộ váy màu vàng nhạt này, còn có cái vòng cổ màu tuyết trắng xinh xắn.

Hắn đã nói cô không cần phải ăn vận cầu kỳ, cho dù cô có mặc cái gì đi chăng nữa thì cô cũng rất đẹp. Thế nhưng khi cô mặc chiếc váy này đứng trước mặt, hắn nhận ra mình thật sai lầm rồi.

Bình thường cô đã đẹp, nhưng cô bây giờ đứng trước mặt hắn lại càng khiến cho hắn hít thở không thông. Hắn thật hối hận vì đã tổ chức bữa tiệc này, chẳng muốn bất kỳ gã đàn ông nào được ngắm nhìn vẻ đẹp của cô, ngoại trừ hắn.

Mái tóc vẫn một kiểu thanh lịch, gương mặt xinh xắn chỉ trang điểm thật nhẹ, hoa tai cùng vòng cổ ngọc trai càng trang nhã khi ngự trị trên người cô, gấm vóc một màu vàng nhạt mềm mại càng thêm sinh động khi được cô khoác lên người. Nhìn cô lúc này như một cơn gió nhẹ mùa xuân mang sự tươi mát đến cho người xung quanh.

Triệu Tinh Từ hờn dỗi liếc Phương Triển Vũ, nói: “Không nghĩ anh lại ngọt như vậy, nhưng em đang hỏi ý kiến của anh mà, chứ đâu phải nghe anh ca ngợi em”

Tuy là nói như vậy nhưng lời khen ngợi của Phương Triển Vũ thật khiến cho cô thấy cõi lòng ngọt hơn uống mật ong.

Đây là lần đầu tiên cô tham dự một tiệc rượu, hơn nữa cô còn là một trong người chủ trì, dĩ nhiên cô thật muốn mình phải hoàn mỹ mới không khiến cho Phương Triển Vũ mất mặt.

“Đó cũng là ý kiến của anh, em là người phụ nữ đẹp nhất trong mắt anh” Phương Triển Vũ đến gần cô, cúi đầu in một nụ hôn lên đầu vai để trần.

“Cẩn thận, coi chừng làm nhăn áo em” Triệu Tinh Từ xoay người

thúc nhẹ vào ngực Phương Triển Vũ

“Tuân mệnh!” Phương Triển Vũ cười như không cười nói, hai tay giơ lên cao làm thành tư thế đầu hàng, lui về sau từng bước “Xin hỏi bác sĩ Triệu, chúng ta lên đường được chưa?”

Triệu Tinh bị hành động của hắn làm cho bật cười, quay đầu lại nhìn vào gương lần cuối, sau đó mới vừa lòng gật đầu, vươn tay ôm khuỷu tay của hắn.

“Chúng ta đi thôi! Chủ tiệc mà đi muộn thì thật mắc cỡ” Cô cầm lấy bóp da, kéo hắn đi về phía cửa.

Phương Triển Vũ mặc cho cô lôi kéo, bộ dáng cẩn trọng của cô khiến hắn thấy buồn cười cùng cảm động. Buồn cười là vì cô giống như một đứa trẻ hưng phấn nhảy nhót, cảm động là vì cô chấp nhận tham gia tiệc rượu này đều vì hắn.

Triệu Tinh Từ không cho hắn cơ hội ngăn người, thúc giục đến địa điểm bữa tiệc.

Hai người đến hội trường trước khi khai tiệc nửa tiếng đồng hồ.

“Mình còn lo hai người sẽ đến muộn” Trương Bách Hiên đang chỉ huy nhân viên phục vụ của khách sạn bố trí hội trường, nhìn thấy hai người, hắn bất giác thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hội trường tiệc rượu được tổ chức trên tầng cao nhất của khách sạn, ước chừng có thể chứa một trăm người. Bên ngoài hội trường còn có một lan can trồng đầy hoa quế.

Tầm mắt Trương Bách Hiên chuyển qua trên người Triệu Tinh Từ, ánh mắt loé sáng “Tinh Từ, hôm nay em đẹp quá!”

“Cám ơn” Triệu Tinh Từ có chút ngượng ngùng cười cười.

Phương Triển Vũ bước lên trước một bước nhỏ, ngăn trở tầm mắt Trương Bách Hiên nhìn Triệu Tinh Từ “Cậu chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Triển Vũ, cậu nhỏ mọn quá! Mình khen Tinh Từ một chút cũng không được?” Trương Bách Hiên oán giận nói: “Hội trường đã xong rồi, một chút có khách đến, lúc đó sẽ càng nhiều người thấy hứng thú với Tinh Từ”

Hừ! Cái tên trọng sắc khinh bạn, cho hấn tức chết.

Phương Triển Vũ không chút tỏ vẻ, thản nhiên dời ánh mắt đến Triệu Tinh Từ nói: “Tinh Từ, em muốn đi nghỉ một chút không? Lát nữa nhất định sẽ rất bận rộn”

“Không sao, bây giờ em có chút hồi hộp, nếu không có chuyện làm sẽ càng hồi hộp hơn” Triệu Tinh Từ khẽ cười khổ.

Phương Triển Vũ nghe vậy, nhú mi cười nói: “Nếu em không muốn ở đây thì chúng ta có thể đi”

Cảm nhận của Tinh Từ mới là quan trọng nhất với hấn, hấn không quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Lời này vừa nói ra, hai người bên cạnh đều trừng mắt với hấn.

Sau một lúc lâu, Trương Bách Hiên mở miệng trước: “Triển Vũ, nào cậu có phải có vấn đề không? Hôm nay chính là cơ hội tốt nhất cho con đường của cậu, thế mà cậu còn nghĩ đến chuyện bỏ lại khách mà rời khỏi sao? Cậu... cậu... cậu... tức chết mình mà!”

“Triển Vũ, em chỉ có hồi hộp một chút thôi, đây cũng là phản ứng bình thường, chúng ta không cần rời đi” Triệu Tinh từ cũng nói.

Hấn quan tâm đến cô lại khiến cô thật cảm động, nhưng mà có hơi khoa trương một chút.

Phương Triển Vũ nhìn về mặt kích động của bạn tốt, lại quay sang Triệu Tinh Từ, sau đó nói: “Tuỳ hai người”, hấn đi đến ghế dựa ngồi xuống, có chút buồn bực.

Không biết tại sao hấn đột nhiên thật không muốn Tinh Từ tham dự bữa tiệc này, đó cũng chỉ là một loại cảm giác không rõ lý do.

“Anh giận sao?” Triệu Tinh Từ đi đến đằng sau ghế dựa, vòng tay ôm lấy hấn, nhẹ giọng hỏi “Em rất vui vì anh nghĩ đến cảm thụ của em như vậy, nhưng bữa tiệc này rất quan trọng với anh, anh làm cho em quá nhiều chuyện, lần này để em vì anh, được không?”

Phương Triển Vũ giương cánh tay, cầm lấy vòng tay mềm mại của cô “Anh không có tức giận, chỉ có chút lo lắng, thật muốn mang em đi giấu kỹ một chút, giấu ở nơi nào chỉ có anh và em”

“Em vốn dĩ là của anh mà!” Triệu Tinh Từ mỉm cười trấn an hấn “Cho dù thân thể của em ở bất kỳ đâu, thì em vẫn là của anh”

Thật lâu, Phương Triển Vũ đều không nói gì.

Lúc này, vị khách đầu tiên tiến vào.

“Có khách kìa, chúng ta đến đó đi!” Triệu Tinh Từ chớp mắt, nhìn thấy Trương Bách Hiên đang nói chuyện cùng người nọ bên thấp giọng nói bên tai Phương Triển Vũ.

Phương Triển Vũ bất đắc dĩ quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, thật không tình nguyện rời khỏi ghế dựa, kéo Triệu Tinh Từ hướng cửa đi đến.

Khách cũng đến rồi, bây giờ hấn còn chạy đi đâu? Haizz! Thật hy vọng bữa tiệc nhàm chán này mau chấm dứt.

Một giờ sau, Triệu Tinh Từ tuy rằng vẫn mỉm cười, sắp xếp chỗ cho khách khứa, luôn gật đầu chào hỏi với từng người, nhưng kỳ thật đến cuối cùng, với cô khuôn mặt nào cũng như khuôn mặt này.

Cô liếc mắt nhìn Phương Triển Vũ, nhớ tới vừa rồi hấn kéo cô lên sân khấu giới thiệu với mọi người, cô là bạn gái của hấn.

Tuy rằng cô đứng phía trên nhưng vẫn nhìn ra vẻ mặt kinh sợ của mọi người bên dưới, đương nhiên cũng có rất nhiều ánh mắt ghen tị.

Một loại cảm giác ngọt ngào lan toả trong lòng.

“Tinh Từ!” Có người vỗ vào vai cô.

Triệu Tinh Từ nhận ra thanh âm quen thuộc kia, mỉm cười quay đầu lại.

“Tuệ Phân!” Cô theo Bành Tuệ Phân quay trở lại hội trường, tranh thủ hỏi: “Bạn trai cậu đâu?”

“Anh ấy nói không có bạn bè trong giới nghệ thuật nên chạy đi kết giao bạn mới rồi. Mình đối với việc kết giao bạn mới không có hứng thú nên đi tìm cậu. Tinh Từ! Hôm nay cậu thật rất xinh!” Bành Tuệ Phân cầm lấy một ly rượu.

“Đâu có! Nhận thức nhiều người quá khiến đầu mình quay cuồng cả đây này!” Triệu Tinh Từ le lưỡi cười khẽ.

“Mình lúc nãy nghe thấy rất nhiều người bóp cổ tay rần rắc mình cậu và cậu em Triển Vũ của mình kết giao đấy!” Bành Tuệ Phân cười nói: “Xem ra tiệc rượu lần này thật thành công, ngay cả phóng viên cũng tìm đường đến phỏng vấn mà. Thế nhưng cậu không sợ cái người bệnh nhân tâm thần kia đến tìm cậu à?”

“Mình nghe lời cậu mang theo cả thuốc an thần trong ví, chuẩn bị khi cần đến” Triệu Tinh Từ vỗ vỗ tay lên chiếc bóp da trong tay nói: “Hơn nữa, thuốc an thần này là lấy bên bác sĩ thú y, còn khuyến mãi thêm ống tiêm nữa đó”

Từ lúc xác định quan hệ với Phương Triển Vũ, cô gần như quên mất vị bệnh nhân tâm thần kia, kể sách mang theo thuốc an thần là do một người bạn làm bác sĩ thú y bày ra, hiện tại mang theo bên mình cũng thấy an tâm.

“Vậy là tốt rồi” Bành Tuệ Phân gật gật đầu, tầm mắt lướt qua bả vai Triệu Tinh Từ nói: “Bạn trai của mình gọi, mình đến gặp anh ấy một lát, một chút đi tìm cậu sau”

Dứt lời, Bành Tuệ Phân liền rời đi.

Triệu Tinh Từ nhàm chán nhìn xung quanh, nhìn khắp hội trường tìm kiếm thân ảnh Phương Triển Vũ.

Thật dễ dàng tìm được hắn, bởi vì hắn so với người khác cao hơn nửa cái đầu, chỉ cần liếc mắt một cái là cô có thể nhận ra.

Hắn vì Trương Bách Hiên vừa đâm vừa xoa mới cố gắng lắng nghe một người đàn ông trung niên nói chuyện.

Triệu Tinh Từ lặng lẽ đẩy cánh cửa kính của hội trường ra lan can hít thở không khí.

Tiệc rượu cũng không có thú vị như cô tưởng tượng, cô còn nghĩ rằng mình có thể quen biết thêm nhiều người bạn, kết quả lại là một đám người chen chúc trong một hội trường nhỏ xíu, trên tay cầm ly rượu nói chuyện với nhiều người mình không quen biết. Cảm giác thiếu thân thiện và chân thành, khó trách Triển Vũ không thích.

Đi ra bên ngoài, cô mới phát giác không khí bên trong thật rất ngọt ngào.

Triệu Tinh Từ tựa vào lan can, chăm chú nhìn xuống quan cảnh thành phố về đêm bên dưới, hương hoa quế thơm ngát vương đầy chóp mũi.

Cô nhắm mắt thả lỏng tinh thần, hưởng thụ mùi vị tinh khiết của thiên nhiên.

Bỗng nhiên, một lực đạo thô lỗ bắt lấy tay cô.

Tinh Từ mở bừng mắt ra, nhìn lại, cô ngu ngơ một lúc mới nhận ra đó là ai.

Cô vội vàng kinh hô một tiếng, nhưng rất nhanh bị cắt đứt.

“Lần trước tao đã cảnh cáo mày, nếu tao không có được mày thì sẽ đem mày bóp chết” Người nọ một tay bịt chặt miệng cô, một tay giữ chặt hai tay bắt chéo sau lưng của cô.

Triệu Tinh Từ hoảng sợ nhìn người nọ, phát hiện ánh mắt của hắn đầy ánh sáng điên cuồng làm cho người ta sợ hãi.

Cũng may thanh âm kinh hô mặc dù ngắn của cô cũng thu hút sự chú ý của người ngoài, một vài người bên trong hội trường tò mò ra ngoài nhìn liền nhận thấy sự khác thường, một trong những người này là Bành Tuệ Phân.

“Triển Vũ! Triển Vũ! Tinh Từ xảy ra chuyện rồi!” Bành Tuệ Phân nhận ra người uy hiếp Tinh Từ đúng là bệnh nhân quấy rối bệnh viện lần trước, trong lòng liền quỳnh lên, lớn tiếng gọi Phương Triển Vũ bên trong hội trường.

Phương Triển Vũ vừa nghe liền bỏ lại người đàn ông đang cùng hắn nói chuyện, cất bước chạy tới, nhìn thấy tình hình ngoài ban công liền lập tức lao ra.

“Các người không được lại đây, nếu không tao sẽ giết nó, tao cũng giết chết hết bọn này!” Người nọ nhận thấy càng ngày càng nhiều người vây xung quanh liền buông tay đang bịt miệng Tinh Từ ra, sau đó rút một con dao trong túi quần.

Phương Triển Vũ lo lắng hắn ta sẽ làm Tinh Từ bị thương, chỉ đành đứng lại.

“Triển Vũ, làm sao bây giờ?” Bành Tuệ Phân đứng đằng sau hắn, thấp giọng hỏi.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Chỉ cần thả cô ấy ra, anh muốn gì cũng được” Phương Triển Vũ tận lực giữ cho thanh âm của mình không phát run, lạnh lùng hỏi.

“Tao muốn cô ấy gả cho tao, thế nhưng nó không chịu gả cho tao mà muốn gả ày, tao muốn cô ta chết!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Triệu Tinh Từ sắc mặt tái nhợt, một chữ cũng nói không nên lời, trong đầu đột nhiên nhớ tới ống thuốc an thần trong túi.

“Tuệ Phân...”

“Cầm miệng!” Người nọ la lớn bên tai cô, con dao đặt trên cổ cùng với thanh âm cực lớn khiến cả hai tai đều lùng bùng.

Cô nhìn chằm chằm chiếc ví vì giấy dựa mà rơi trên đất, Bành Tuệ Phân liền hiểu rõ, đến gần Phương Triển Vũ nói nhỏ: “Trong túi Tinh Từ có một ống thuốc an thần, chúng ta phải lấy chiếc túi đó mới được”

Phương Triển Vũ gật gật đầu.

“Có chuyện gì thì vào bên trong nói chuyện” Phương Triển Vũ nói với người nọ.

“Không có chuyện gì để nói, tao muốn cùng cô ấy nhảy lầu tự tử” Nói xong, hắn bắt đầu kéo Triệu Tinh Từ ra ngoài ban công.

Phương Triển Vũ dường như muốn liều mạng xông ra, Bành Tuệ Phân lập tức đưa tay ngăn cản hắn.

Cô đi từng bước về phía người nọ nói: “Làm gì có người nào theo đuổi con gái giống anh chứ? Chẳng trách sẽ dọa Tinh Từ chạy mất. Nếu anh chịu nói chuyện nhỏ nhẹ với cô ấy, không chừng Tinh Từ sẽ nhận lời. Không tin, ở đây nhiều người như vậy, anh có thể hỏi bất kỳ ai, con gái ai mà không muốn cưng chiều chứ?”

Động tác của người nọ đột nhiên dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục.

“Các người nhất định lại đang gạt ta!” Hắn điên cuồng nói.

“Chỉ cần anh không làm cô ấy tổn thương, tôi nguyện ý tặng cô ấy cho anh” Ngoài dự liệu của mọi người, Phương Triển Vũ lạnh lùng nói.

Tuy biết rằng hắn đang bịa chuyện nhưng Tinh Từ vẫn nhìn không được trừng mắt nhìn hắn.

“Thật không?” Người nọ có chút động tâm.

“Anh hỏi mọi người đi, Phương Triển Vũ tôi có bao giờ nói dối ai chưa?” Con người đen của hắn lạnh như băng, hiển nhiên đã rất giận dữ, nhưng một kẻ bị bệnh tâm thần không cách nào nhìn ra điểm ấy.

Người nọ kéo Triệu Tinh Từ đi vào hội trường, con dao vẫn đặt trên cổ cô.

Đám người tự nhiên nép sang hai bên chừa lại một con đường cho bọn họ đi qua, Phương Triển Vũ cẩn thận bảo trì khoảng cách ba thước cùng đi vào hội trường.

Bành Tuệ Phân thừa cơ hội nhặt chiếc túi của Triệu Tinh Từ, lục lọi lấy ống tiêm thuốc an thần.

“Bác sĩ Triệu, anh cho em một cơ hội cuối cùng, em đồng ý gả cho anh không?” Người nọ lùi đến trong hội trường, cảnh giác nhìn mọi người, hỏi.

“Anh cầm dao đặt trên cổ tôi, muốn tôi trả lời như thế nào đây?” Cô cố gắng nói với thanh âm thật nhỏ nhẹ, ánh mắt lại chú ý đến Bành Tuệ Phân.

Cô nhìn thấy trong tay Bành Tuệ Phân là thuốc an thần, ẩn núp bên trong đám đông, chậm rãi lùi về sau lưng người nọ.

Người nọ bị bộ dáng hờn dỗi của cô thu hút, vẻ điên cuồng trong mắt từ từ biến mất, hiện lên vẻ mặt mê luyến.

“Hơn nữa, tay của tôi cũng bị anh nắm đến phát đau” Tinh Từ cảm thấy cách này có hiệu quả, vì thế tiếp tục nói, còn tử thân chớp chớp mắt.

Chớp mắt này hoàn toàn chinh phục người nọ, hắn chậm rãi đưa con dao rời khỏi cổ nhưng vẫn không buông tay cô ra.

Lúc này, Bành Tuệ Phân cũng tiến đến phía sau, chen lên phía trước đám đông, đem ống tiêm thuốc an thần nhắm vào người nọ.

Người nọ chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, kim tiêm có thể dễ dàng xuyên qua áo, Bành Tuệ Phân âm thầm đoán.

“Anh muốn em gả cho anh, anh so với hắn tốt hơn rất nhiều” Người nọ mở miệng nói, còn khinh thường liếc mắt về phía Phương Triển Vũ.

Tinh Từ nhân cơ hội nhìn Phương Triển Vũ một cái, biết rõ hắn đang hận không thể đem người này bầm thây vạn đoạn, vì thế đành trao cho hắn ánh mắt trấn an.

Sau đó, cô chuyển hướng đến người bệnh nhân kia, mỉm cười nhìn hắn nói: “Tôi còn phải hỏi một người bạn... Tuệ Phân, cậu cảm thấy thế nào?”

“Để mình xem... câu hỏi này thật hay!” Tranh thủ nói chuyện, Bành Tuệ Phân dùng sức đè ống tiêm vào tấm lưng người nọ.

Bởi vì hành động đột ngột khiến người nọ căn bản không có cơ hội tránh né, ống tiêm thuốc an thần chuẩn xác đâm vào lưng hắn.

Hắn cảm thấy đau đớn nơi lưng, nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, nâng con dao trong tay đâm đến Triệu Tinh Từ.

Phương Triển Vũ vốn dĩ chuẩn bị tinh thần bên cạnh, lấy tốc độ nhanh như chớp quật ngã người nọ. Triệu Tinh Từ cũng bị kéo ngã trên đất, phát ra một tiếng kêu đau.

Đầu gối Phương Triển Vũ đè trên ngực người nọ, bàn tay giữ chặt bàn tay vẫn cầm dao của hắn, tay còn lại nhanh chóng đoạt lấy con dao ném ra xa.

Tiếp theo, Phương Triển Vũ hung hăng đâm vào mặt người nọ.

Không biết là do tác dụng của thuốc an thần hay vì Phương Triển Vũ xuống tay quá nặng mà người nọ dường như đánh mất năng lực phản kích.

“Triển Vũ, đừng đánh nữa!” Triệu Tinh Từ thấy hắn lại tiếp tục giơ nắm đấm, vội vàng ngăn cản “Hắn chẳng qua chỉ là một người bệnh thôi!”

Phương Triển Vũ oán hận buông tay, động tác nhẹ nhàng đỡ cô dậy.

“Em có bị làm sao không?” Hắn quan tâm hỏi.

“Không sao cả, chỉ có cổ tay là hơi đau thôi” Cô xoa xoa cổ tay sưng đỏ, sau gáy lại có chút đau đớn.

Bành Tuệ Phân cũng chạy tới hỏi thăm Triệu Tinh Từ.

“Tuệ Phân, cảm ơn cậu”

“Đừng cảm ơn mình, may mắn là cậu mang theo ống tiêm thuốc an thần, nếu không mình cũng không giúp được cậu” Bành Tuệ Phân thở ra một hơi.

Vừa rồi thật sự nguy hiểm, tay cô đến bây giờ vẫn còn phát run.

Lúc này, Trương Bách Hiên dẫn hai vị cảnh sát đi đến. Lúc này hắn thấy tình huống nguy hiểm liền báo cảnh sát, không nghĩ tới cảnh sát chưa đến mà mọi chuyện cũng đã xong xuôi.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Một vị cảnh sát hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ở đây cũng đem chuyện kể lại rõ ràng, kẻ tưởng tượng như họ là con tin.

Phương Triển Vũ mất kiên nhẫn nhíu mi, lôi kéo Triệu Tinh Từ sang một bên.

“Em viết bản tường trình cho cảnh sát xong rồi chúng ta về, được không?” Triệu Tinh Từ nói.

“Anh đi với em” Phương Triển Vũ nói xong, bỗng nhiên gắt gao ôm lấy cô.

Vừa rồi hắn thật sự rất sợ sẽ mất đi cô, lúc tên hỗn đản đó lôi kéo cô về phía ban công, hắn như muốn phát điên lên.

“Triển Vũ, anh sẽ nhường em cho người khác sao?” Triệu Tinh Từ dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn, nhỏ giọng hỏi.

Phương Triển Vũ lặng đi một chút, sau đó khẽ mỉm cười nói: “Không bao giờ, đời này kiếp này, anh tuyệt đối sẽ không giao em cho bất cứ tên nào. Chúng ta đến kia viết bản tường trình rồi cùng về nhà”

10. Chương 10

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/at-chu-bai-tan-bao>